

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL. 26 Eylül 1992 Sayı: 13

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

İşkence devrimci iradeyi yenemez

Türkiye halklarına karşı "özel savaş" uygulayan oligarşi, işkence ve infaz politikasına hız vermiştir. Devrimci savaşın geliştiği yerde, egemen sınıfların terörünü, işkencesini artırması şaşırtıcı değildir. Bu noktada, işkencehaneler de savaşın bir cephesidir ve devrimciler kendilerini bu gerçeğe göre hazırlamalıdır.

İşkence sadece işkence göreni değil, tüm halkı yıldırmaya yöneliktir. Devrimci örgütlenmelere darbe vurmayı, kişiyi davasına ihanet ettirmeyi ve halkın devrimcilere güvenini sarsmayı amaçlar. İşkencecilere verilecek küçük-büyük her taviz halka ve yoldaşlarına zarar verecektir.

Devrimci işkenceye "tek başına" savaşı. Ama yalnız değil. Orada "tek başına örgüt"tür. Orada yoldaşları ve halkıyla birlikte. Haklı bir dava uğruna nice özveride bulunan, ölümü göze alan insanlar açısından dayanılmayacak acı yoktur. Devrimciliği bir yaşam biçimi haline getirmiş kişinin inancına ve iradesine hiçbir işkenceci boyun eğdiremez.

Direnmeyle işkenceye yenilmek arasında üçüncü bir yol yoktur. Devrimci, bu savaş alanında ya susma, ifade vermemek, hiçbir belgeye imza atmama tavrı koyacak ve işkenceden zaferle çıkacak ya da işkenceciler karşısında yenilgiye uğrayacaktır.

İşkenceyi ve işkencecileri yenmenin tek yolu DİRENMEK'tir.

Faşizmin masasında çözüm yok

- Devletin Kürdistan politikası değişmiyor, aksine terörü hızla tırmandırıyor. Devlet "Uzlaşma yok, silahla yok edeceğiz" diyor. Masaya oturma beklentilerine "Silahlarınızı bırakın" diye karşılık veriyor.
- HEP kongresinden yeni bir şey çıkmadı. Türkiye solunu toplayacağız gibi büyük iddialarla yola çıkan HEP, Kürt milliyetçilerini bile yanında bulamadı. Birlik diyenler yalnız kaldılar. Bugün HEP uzlaşma önerilerinde daha fazla ısrar ediyor. Silah bırakma çağrıları yapıyor. Bir yıl önce Özal'a karşı Demirel hükümetini destekleyen HEP milletvekilleri, şimdi Özal'ın Demirel'den daha ileri düşündüğünü ilan ediyorlar. HEP asıl ısrar halkların birlikte mücadelelerinde göstermelidir. Ve yüzünü mücadeleye çevirmelidir.

Musa Anter katledildi

- Ankara'da uzlaşma-yumuşama çağrılarının yapıldığı HEP kongresinin ardından, bir gün sonra kontrolden Diyarbakır'da Musa Anter'i katlettiler. Musa Anter'in katledilmesi bu çağrılara karşı verilen bir "uzlaşma yok" cevabıdır.

İktidar halka sırt çeviriyor

Yazısı 9. sayfa

Darbe tartışmaları mücadeleyi engelleyemez

Yazısı 3. sayfa

Menzir ekmeğiyle oynuyor

Yazısı 11. sayfa

MERHABA

Birlikte üç ayı geride bıraktık. Mücadeleden yana yine diyecelerimiz var. 13 sayımızda da aynı coşkuya doluyuz.

Diyecelerimiz var işkencede direnenden yana. İşkencede direnmeyi uzlaşmaz bir sınıf mücadelesinin bir parçası olarak görenlerden yana. Düşmanın bütün gayretlerini boşa çıkaranlardan, mayasında Karlañgaç'ların, Bir-tan'ların, Yusuf Erişt'lerin, Penhan'ların, 12 Temmuz şehitlerinin, Malatya şehitlerinin, 16-17 Nisan direnişçilerinin, Adana direnişçilerinin kanlarıyla tarih yazarak ölümsüzleşme geleneğini onurla taşıyanlardan yana diyecelerimiz var. Şehit ya da sakat olma pahasına direnerek, bu onuru teslim etmeyenlerden yana...

Kültürümüz mücadelemizdir diyoruz. Gerilla kültürü yaşam biçimidir diyoruz. Mücadeleye katılan her imkan, aktılan her damla alın teri, halklarımızı geleceğe taşıyor. Mücadele olağanüstü bir çaba ve özveriyle omuzlanıyor.

TEKZİP

DEVİRİMCİ SOL Hürriyeti yalanlıyor, belgeliyor

5 Eylül tarihinde "Avrupa'yı terör örgütleri zehirliyor" başlığı ile yayınlanmış olan çeviri yazısı ile ilgilidir.

Söz konusu yazı Fransız L'Express dergisinden daha önce çıkmış olan haberin çevirisidir. Yazıda örgütimize yönelik uyarıların kaçaklığı yapıldığı yolunda doğrudan bir suçlama yapılmaktadır. Fakat yazıda bu suçlamayı doğrulayacak, destekleyecek, ya da kanıtlayacak, herhangi bir ipucu, delil, ispat yoktur.

Hürriyet, haberin doğruluğunu araştırmadan L'Express'te çıkan bir yazıyı çevirip yayımlayarak, doğru habercilik ve basın ahlakı ilkelini yine çiğnemiştir.

Bütün işi örgütümüzü ve mücadelemizi karalamak, burjuvazinin yürüttüğü psikolojik savaşa burjuvazinin basın cephesinden destek sunmak olan Hürriyet, bu tür habercilik anlayışıyla yanlış yapıyor. Yanlış hedef seçiyor ve bunu bilinci yapıyor.

Örgütümüz Türkiye halklarının kurtuluşu doğrultusunda anti-emperyalist, anti-faşist, yeni insan ve yeni ahlak mücadelesiyle Türkiye ve dünya halkları nezdinde yaygın ve yüksek bir yere sahiptir. Örgütümüzü yönelik bu tür

Söyleyecelerimiz var daha iyisine, daha güzeline ulaşmanın bilinciyle hareket edenlerden yana. Bütün bir halkı savaştıracak örgütlülüğe doğru koşarken yeni bir yaşam biçimi, kırlarda ve şehirlerde gerilla kültürü yeşeriyor. Savaş bütün acımasızlığı ve kızgınlığıyla gelip çatığında, her şeyimizi mücadeletin hizmetine sunma vaktidir diyoruz. Ve diyoruz ki, daha fazla el silaha uzandığında, düşman için Saboların, Edaların, Taşkınların inançlarını kanlarıyla yazanların bedeli çok daha ağır olacaktır.

74 yaşındaki Kürt aydını Musa An-ter'in kontrgerilla tarafından katledilmesi, kongreden "barış" ve "arabuluculuk" çağrılan yapan HEP'iler kadar, mücadelerin gelecekteki şekillenişine ilişkin mesajlar vermektedir. Hala uzlaşma arayışları ve "arabuluculuk" gayretlerinde ısrar etmek; silahlı mücadeleyi düşmanın zemininde bir barışa ipotek etmektir. Atılacak olan en doğru adımın zemini, halkların kardeşliği suçlamalarda bulunmak kültüse kü-

ve birlikte kurtuluşu olmalıdır. Bu açıdan Kürt ulusal hareketinin asıl muhabiti tüm emekçi halklardır.

"Eşim Şırnak'ta asker. Ona para göndermedim, bu evi yaptım." Şefika Yıldırım, Eskişehir'de kondusunu başına yıkanlara böyle sesleniyor. Şırnak'ta eşine "yapık yıkmasını" emrederken, aynı emri onun evini başına yıkmaları için Eskişehir'de başkalarına veriyor. İşte iktidarın gerçek yüzü.

Küçükarmutlu'daki polis işgali ve gecekondu halkı üzerindeki terörü sürerken, Armutlu halkıyla dayanışma için gelen yabancı heyetler de bu terörden payına düşeni alıyor. Bugüne kadar mahalleye gelen tüm heyetlerin başına geldiği gibi, geçtiğimiz hafta Bremen'den gelen heyet de Armutlu'ya ayak basar basmaz gözaltına alındı. Bu yüzden direnen gecekondu emekçisinden yana da diyecelerimiz var.

Haftaya da diyecelerimiz olacak, bir dahaki, daha sonraki haftaya da... Şimdiden merhaba...

çültse ancak sizleri küçültür ve sizleri tatmin eder.

DEVİRİMCİ SOL'un ne yapıp yapmadığını öğrenmek isteyenler için bir kez daha söylüyoruz: Bizleri mücadele alanlarından, 12 Eylül'ün cezaevlerinden, 12 Temmuzlardan, 16-17 Nisanlardan, Ölüm Oruçlarından, grevdeki işçilerden, sokaktaki işsizden, üniversitedeki öğrencilerden ve voksul köylülerden sonra.

Bir defalığına dahi olsa bizleri halka sorma ve tanıma zahmetine katla-

DEVİRİMCİ SOL bir halk hareketidir. Ve halkı zehirleyenler ise halk düşmanları ve sömürü düzeninin kendisidir.

Hürriyet yalan haberler üretip, yalan haber yayınlamayı ve yaymayı bırakmalıdır.

5 Eylül '92 tarihinde gazetenizde yayınlanmış olan yazıdaki iddiaların gerçekte, örgütümüzle herhangi bir ilişkisi yoktur.

DEVİRİMCİ SOL
AVRUPA TEMSİLİCİLİĞİ

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Çaresiz Demirel çare arıyor 3
Milli krizin bu düzeyde ağırlaştığı bir dönemde, egemenler çıkışı şiddette arıyorlar.
- Çözüm halkların ortak mücadelesindedir 4-6
"Uzlaşma" önerenlerin karşısına oligarşi katliamlarla çıkıyor
- Duyarlılık, dayanışma ve mücadele 7
Emekçiler için tek yaşamaya ve kazanmaya şansı vardır: Birlikte olmak, birlikte dövmek.
- Kültürümüz mücadelemizdir 8
Gerilla kültürü, savaşa göre şekillenmiş yaşamın ta kendisidir. Savaşa hazır olmayı, onun ihtiyaçlarına göre şekillenmeyi ifade eder.
- İktidar halka sırt çeviriyor 9
Kapitalist düzende karnın en önemli kaynağı olan zamlar, kasıkla verip kepçeyle almanın bir aracıdır.
- Eğitimde karmaşa ve aldatmaca 10
Liselerde şartsız kurul keşifliği... Şartsız kurula öğrencilerden, velilerden tepkiler...
- Sezgin "korkmadan yürüyebileceği" sokakların düşünüyü kuruyor 11
Sezgin "şeffaflık" dedikçe, "evlatları" cinayet üstüne cinayet işliyor.
- İşkence ve devrimci tavır 12-14
İşkence tezgahı sosyalizme inancın, harekete bağlılığın sınav yeridir.
- Mücadele 1 Mayısı yasallaştırıyor 15
Kazanılacak yasalılık, bu komuda sürdürülen tavızsız mücadelenin sembolü olduğu gibi, yeni yasalıkların yolunu da açacaktır.
- İnsan hakları sözü size yakışmıyor 16
Bu ülkede insan haklarını savunanlar sürekli tehdit altındadırlar. Mahkeme kapılarına en çok taşınanlar, insan haklarını savunanlardır.
- Haber/Yorum 17-20
- Emperyalizme karşı savaşlar enternasyonalisttir 22
"Bizim için enternasyonalizm, her şeyden önce emperyalizme karşı verilen mücadeledir."
- Kültür/Sanat 23

DÜZELTME

12. sayımızda El Nidal (Mücadele) dergisinin yayınlandığını duyurmuştuk. Yanlış anlamalara yol açmaması için El Nidal'ın DEVİRİMCİ SOL'un Ortadoğu'ya dönük yeni bir yayın organı olduğunu belirtmek istiyoruz.

Ayrıca, aynı sayımız 19. sayfasında yer alan "12 Eylül cuntasına yurtdışında protesto" başlıklı yazıda, Köln'deki yürüyüşü 500 değil, 5000 kişi katılımıştır. Düzetti, özür dileriz.

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Huziran Yavincelik ve Tc. Lutfi Şi.

Adına: Gülten ŞEŞEN

Yaz İşleri Müdürü: Namık Kemal CİBAROĞLU

Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek

Man. Terzihane Sok. Kalesiçisi İhtisam No: 11 Kat 1 Sultanhahmeti

Tel: 518 84 17

Fax: 516 24 14

Baskı: Serdar Matbaacılık

Fiyatı: 7.000 TL. Abonuya: 3 DM.

Fransız: 10 FF. İsviçre: 3 SF.

Hollanda: 3 FL., İngiltere: £1

Abone Koşulları

Yurtiçi Abone:

6 ayık 140.000 TL. 1 yıllık 320.000 TL.

Yurtdışı Abone: 6 Ayık: 85 DM,

1 Yılık 170 DM

Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası

Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İhtisam Cad. 7. Sk. Kızılay İhtisam Adana Oskan Ap. 47/A Kat: 1

No: 1074-Fax: 5197 25-

Ankett: Marmara Sk. Kırınar Ap. No: 12/17 Sahibiye Tel-Fax: 434 10 92

Bursa: Hicazlı Mah. Konukları Sk. Adım İhtisam No: 8/408 Tel: 24 47 80

Beylik: Dilek Çınar Meydanı Çınar İhtisam Kat: 3

Diyarbakır: İhtisam Çikmaz Çiğli Pasajı No: 3/3014-Fax: 185 89

Etiler: Çarşı Mah. Hürriyet Cad. Etilerler İhtisam No: 106 Kat: 2

Tel: 24 319

Etiler: Dalkırdıoğlu Cad. Çeyhan İhtisam No: 1 Kat: 2 K. Marş

Etiler: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644

Etiler: 440. Sk. Bereket İhtisam No: 6/7 Konak Tel: 895 311

Karac: Kazım Karabekir İhtisam Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25

Konya: İhtisam Cad. Hürriyet Sk. Demiryol İhtisam Kat: 5 Tel: 25 75 35

Konya: Kırkgözü Mah. Akıncıyol Karabekir Sk. Semih İhtisam Kat: 2 No: 201

Tel: 50 50 77

Malatya: Pak Karacın İhtisam Kat: 4 No: 121/122 Tel: 21 78 62

Fax: 19 801

Samsun: Kale Mah. Akşirin Geçidi Çipni İhtisam No: 13 Kat: 3 Tel: 35 59 81

Sivas: Suluş Mah. Beldiye Sk. Şenayit Sitesi No: 508

Tel: 22 20 22

Trebzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kologlu Çarşı Kat: 3 No: 80

Tel: 26 10 70

Tunceli: Modülasyon Mah. Okullar Cad. Rızaşar Sk. Dapo-Yolun İhtisam

No: 11 Tel: 5189

Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2

Tel: 399 65

Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DCAmsterdam/Nederland

Tel: 0031/20/68 31058

Atina: Agnias Venzetou No: 5 Kainigou Square-Athen

mDut: Kasseler str. la 6000 Frankfurt 90

Tel: 49/69777 89 00

London: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB

Tel: 00 44/71 92 34 38

Paris: Rue D'Alauville 75010 Paris/Fransa

Tel: 00 33/1 47 70 05 90

Zürich: Gasmeter Str. 24 8005 Zürich

Çaresiz Demirel çare arıyor

"Meşruiyet zemininde çare tükenmez" Demirel bu sözü söyleyen iktidar koltuğu ile arasında kilometreler vardı. İstanbul Tuzla'dan bindiği Ankara ekspresinde kendisine 1. mevkideki yeri önceden hazırlanmıştı zaten. Ankara'ya doğru hızla yol alan bu yolcuca ertafatlıklar hizmette kusur etmiyordu. O, Ankara yolculuğunda kompartıman penceresinden, sefaletini izlediği işçilere, köylülere, öğrencilere, memurlara, emekçilere, önüne kim geldiye ona, "Benim emekçim, benim işçim, benim köylüm..." diye hitap etti. Meclis'in hükümet sıraları ona sunulurken, elinde sihirli bir değnekle "her şeyi düzleteceğim" havasıyla, gururla konuştu Meclis kürsüsünden. Muzaffer komutanların kral tacı altında "Hükümet herkes için vardır" diyordu. Ta ki Meclis kürsüsünden inip, adımlarını hükümet binası dışında atmaya başlasayna değin korudu bu sihirli havayı.

Yarı beline kadar sarkarak konuştuğu Meclis ve seçim kürsülerinden pembe tablolar çizen eli, şehirlerin caddelerinde, varoşlarında, köylerinde dolasmaya başladığında umudu tüketti, sabrı tüketti. Pembe bulutların arasındaki görüntüso kolayca yitip gitti. "Meşruiyet zemininde çare tükenmez" diyenler, meşruiyet zeminlerini tükettilerinde çaresiz de kaldılar.

Şimdi çaresizliklerinin ortasında ellerinde kandil, lime lime olmuş kuyafetleriyle kapı kapı dolasmakta, çare aramaktalar. Her kapı bir bir yüzlerine kapanyor. Her yalan başka bir kapıdan dönüyor.

İşçilere, memurlara, emekçi halka verdikleri sözleri yerine getiremeyenler, egemenlere, emperyalist zorbalara verdikleri sözleri de yerine getiremiyorlar. "Terörü önleyeceğiz" dedikleri halkın, Türk ve Kürt halklarının mücadelesini durduramadılar. Ülkenin doğusunda, batısında, güneyinde, kuzeyinde bir yangın var. Ve ne yapsalar bu yangını söndüremiyorlar.

Çaresiz kalan, çözümü başkasının üzerine yıkıyor. Hükümet Kürdistan'da yönetimi kontrgerillaya terk etmiş durumda. Ancak terör de yetmiyor. Yetmediğini gördükçe çareyi terörü artırmakta arıyorlar.

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde hükümetin, hükümet partisnin milletvekilleri, üyeleri 500 metre olsun

GÜLÜŞLERİNİN

ARDI- Ekonomik ve sosyal kriz, düzen partilerinin temsilcilerini birbirlerinin boğazına sarılmaya itiyor. Krizlerine çözüm olarak ürettikleri senaryolar da işe yaramayacak.

Meclis de, hükümet de yetkilerini devretmiş durumda. Meclisin de hükümetin de yetkileri MGK'nın ellerinde. Dışişleri Bakanlığı'nın görevlerini İçişleri Bakanı, Jandarma Komutanlığı, Olağanüstü Hal Valiliği yerine getiriyor.

barış çini yürümek istiyorlar. Bir emniyet amiri tek başına hükümetin, milletvekillerini barış için olsun 500 metre yürütüyor. Bu derece yetkisiz ve etkisizler.

Meclis de, hükümet de yetkilerini devretmiş durumda. Meclis'in de hükümetin de yetkileri MGK'nın ellerinde. Dışişleri Bakanlığı'nın görevlerini İçişleri Bakanı, Jandarma Komutanlığı, Olağanüstü Hal Valiliği yerine getiriyor. Milli Eğitim Bakanlığı'nın okulları, Üniversiteler İçişleri Bakanlığı'nın polislerine terk edilmiş durumda. Okullar, üniversiteler, emniyet müdürlüklerinden, valiliklerden gelen talimatlarla göre yönetiliyor.

DGM başkanları, "DGM'ye gerek yok" diyorlar, çünkü DGM'nin işlerini özel timler, kontrgerillalar, jandarmalar, ordu mensupları, düpedüz karakol polisleri yerine getiriyor. Anında yargılayıp, anında infaz ediyorlar. Yargıtay Başkanı devletten daha fazla şiddet, daha fazla kan, daha fazla işkence ve zulüm istiyor. Askeri yargıya gerek kalmıyor, askeri yargıdaki dosyaları sivil Yargıtay'a devrediyorlar.

Ekonomide çizilen pembe tablolar yok artık. Yeşil karttan, çift anahardan, % 10 enflasyondan kimse söz edemiyor. Her gün yeni zamlar dolduruyor ortalığı, işçisinden memuruna, köylüsünden işportacısına, tüccarından sanayicisine herkes şikayet ediyor.

Ekonomik ve sosyal alanda yaşanan kriz siyasi partileri çözüyor, siyasal arena tam bu hengame ve

toz duman içerisinde.

HEP milletvekillerini kaybeden hükümetin kukla partisi SHP, bu kez CHP'nin açılması ile iyice eridi. Hükümet parlamentoda da çoğunluğu kaybetmek üzere. SHP'yi alternatif olarak tutamayan burjuvazi şimdi Baykal'lı CHP'yi ısıtıp, halkın önüne sürebilir miyim diye düşünüyor. SHP yönetimi, partilerinden CHP'ye kayanların ardından, sanki geride kalanlar çok farkıymış gibi, yıkıldı yıkılacak köhne hallerine bakmıyor. "Hizipiler, hastalıklı olanlar partiden ayrıldı. Şimdi dimdik ayakta duruyor, eskisinden iyiyiz" diyebiliyor.

Sallanan hükümet diğer bütün partilerin iştahını kabartıyor. Yağmadan pay kapmanın peşinde olan bütün bu partiler, bir an önce hükümetin ayağının kayması ve kendilerinin hükümet ortağı olarak iktidar koltuğuna yerleşmesi için her türlü ayak oyununa, fırsatçılığa başvuruyorlar. Demirel'inden Yılmaz'a, İnönü'sünden Erbakan'a herkesin ağzında erken seçim lafları doluyor. Partiler şimdi pozisyonlarını buna göre alıyorlar. Hükümet darbe senaryolarını teşvik ederek, desteklerini çoğaltmaya çalışıyor.

Hükümet salınlıp, partiler arası çekişme arttıkça mebus pazarları açılıyor, hülle partisi üstüne hülle partisi kuruluyor. DYP kurmayları, ANAP'tan milletvekili satın almak için özel komisyonlar oluşturuyor. 20 Eylül gecesi Cindoruk'la görüşmeye giden Demirel, milletvekillerinin parti değiştirmesini engelleyen Anayasa'nın 84. maddesinin geçici olarak askıya alınmasını konuşuyor.

ANAP iktidarının her icraatına olmadık laflar söyleyenler, şimdi kendi iktidarlara döneminde ANAP'ın "bir kereye mahsus anayasa çiğne-nebilir" geleneğine sarılıyorlar.

Devletin "tarafsız" cumhurbaşkanı ise ANAP içinde başkanlık yarışını kazanmak için ANAP il başkanlarını Çankaya Köşkü'ne çağırıp, toplantı yapacak denli pervasızlaşmış, devletin çivisini çıkarmıştır.

Ekonomik, siyasi, sosyal krizin, diğer bir deyişle milli krizin bu düzeyde ağırlaştığı günümüzde egemen sınıflar, işkence, infaz ve katliam politikalarına daha fazla hız veriyor, gıcık şiddette anıyor ama bulamıyor.

Politikada Bu Hafta

Darbe tartışmaları mücadeleyi engelleyemez

Geçtiğimiz hafta 12 Eylül'ün yıldönümü dolayısıyla yoğunlaşan "darbe", "cunta" tartışmaları bu hafta da genişleyerek sürdü.

Burjuva basın ve yayın organları aracılığıyla kamuoyuna da yansıtılan "darbe" tartışmaları, darbe senaryoları sıralamaya dönüştü.

"Gidene ağam, gelene paşam" diyerek 12 Eylül'ü ayakta karşılayan Babiali "Eyvah demokrasi elden gidiyor" teraneleriyle hem ikiyüzlülüğü sergiyor, hem de değme felaket tellallarına taş çıkartıyor.

Bugün "darbe korkusu" yaymak devrimci ve ulusal mücadeleyi tehdit etme aracı olarak kullanılmaya başlandı. Aslında kamuoyunu kaplayan "darbe" tartışmaları ve senaryoları bunu amaçlıyor. Mücadelelerin yükseldiği ve halkın tepkilerinin yoğunlaştığı her dönem, özellikle "malum" yerlerden mesaj alan Babiali'ye sıkışıp kalmış aydın, demokrat bozuntuları, hatta "sol"cu geçinen bir kısmı "aman faşizm gelmiyor", "dikkat darbe tehlikesi var, bir şey yapmayın" diye felaket tellallığına ortak olarak oligarşinin ekmeğine yağ sürmüşlerdir. Faşizm saldıracak, terör estirecek, bunun karşısında devrimci ve ulusal mücadele "aman darbe olmasın" diye elini kolunu bağlayacak. Bu faşizme teslimiyetin, halka ihanetin addıdır.

Bugün 12 Eylül Anayasası'yla, yasalaları yerinde duruyor. Bunları değiştirmeye hiçbirinin niyeti olmadığı gibi, bunlara yenilerini eklemenin hesabını yapıyorlar. Faşizm devlete tamamen egemen oldu. Yargıya bile "teröre karşı terör" çılgınları attıracak noktaya geldi. "Demokratikleşme" diye iktidar olanlar, her gün halka karşı bir katliama imza atar oldular. Artık gerçekler görülmelidir. Geçen haftaki "Politikada Bu Hafta" yazımızda da vurguladığımız gibi 12 Eylül'lerle, cuntalarla, "sivil" yönetimler arasındaki sınır çok incelmıştır. Ve bugün 12 Eylül'leri ordunun da ipleri ni ele alarak "sivil"ler uygulamaya taliptir. Buna talip olduklarını yaptıklarıyla fazlasıyla gösteriyorlar. Demirel "Darbeyi kim yapacakmış?" diye soruyor. Ve böyle bir şey gerek olmadığını, çünkü ne gerekçesini yaptıklarını kendi üslubuyla açıkça ortaya koyuyor. "Kuşkuya, paniğe, tereddüte gerek yok. Bugüne kadar darbe oldu da ne oldu? Darbeyi yapacak kişi ne yapacakmış? Ne değişecek? Biz bugün her türlü mücadeleyi en iyi şekilde, en kararlı şekilde veriyoruz."

Oligarşi içi çelişkiler ne kadar derinleşirse derinleşsin, sonuçta devrimci ve ulusal mücadele karşısında "ulusal mutabakat" diyerek birbirlerine yapışmaları, Özal'ıyla, Demirel'iyle, ordusuyla hükümeti, muhalefeti, basın ve yayın organlarıyla MGK kararlarının etrafında kenetlenmesi buna işaret ediyor. Burjuvazinin kampında herkes sözde darbeye karşı görünüyor, ama kendilerinin dışlanmadığı her uygulamaya da hazır olduklarını gösterircesine birbirleriyle yarışıyorlar.

Bugün sorun darbe tartışmaları ve senaryolarıyla korku yaymak, yıldınlığı körüklemek değil. 12 Eylül'lere darbelerle karşı mücadeleyi örgütlemek, bunları önlemenin yolunu göstermektir. Darbelere karşı mücadeleyle, faşizme karşı mücadele birbirinden ayrılmaz. Bugün faşizme karşı örgütlenen mücadele dar belerin de altını oyuyor. Faşizm şiddetini halka yöneliyor. Halkı sindirmeye, teslim almaya, devrimcilerin kaynağını kurutmaya çalışıyor. Buna karşı mücadele halka daha fazla yayılmalı, faşizmin şiddetine karşı halkın şiddeti örgütlenmelidir. Halkın şiddetinin ifa desini olacak milisler yaygınlaştığı ölçüde darbeleri, 12 Eylül'leri önleyecek halk barikatları da güçlenecek tır.

HEP uzlaşma önerdi Çözüm, halkların ortak mücadelesindedir

20 Eylül Pazar günü Diyarbakır'ın kenar semtlerinden birinde 74 yaşındaki Kürt aydını Musa Anter kurşunlanarak katledildi. Kontrgerillanın insan avcılığı o kadar rahat iş bitirir hale geldiler ki, katli, bir hizmetkar görüntüsüyle Anter'i davete götürür gibi oteleinden aldı, soförüünü yaptı, uygun bir kuytuza götürüp kurşunladı. Kontrgerillanın gizlisi saklısı kalmadı. Güreş kontrgerillanın varlığını savunur ve arka çıkarken, kontrgerilla da Kürdistan sokaklarında elini kolunu sallaya sallaya dolaşüyor, rahat rahat işini bitiriyor ve kimseye hesap vermiyor. Kontrgerillayı kim anırsa devlet dairelerine ve kurumlarına bakması yeterlidir.

Devletin "sivil"le askerle kontrgerillayla özdeşleştiği Kürdistan'da Olağanüstü Hal Bölge Valiliğinden hesap sormasını bekleyenler daha çok bekleyecekler. Belki de sıra kendilerine gelince kontrgerillanın kim olduğunu, nerede üslenildiğini anlayacaklar. Kürdistan'daki devlet kontrgerilla, M.Anter'i öldürmekle Kürt halkına açık bir mesaj veriyor. Bu mesaj Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin ağzından geçtiğimiz günlerde de tekrarlanmıştı. "Ya silahlarınızı bırakıp teslim olun, ya da her türlü sona hazır olun." Diğer bir anlamda devlet "Her şeyi yapalım, beni sınırlayan hiçbir şey yok. ister bütün dünyanı tanıdığım 70 yaşında bir aydın ol, ister çocuk, ihtiyar, genç bütün köy halkı hatta bir şehir ol, seni ortadan kaldıracabılırız. Ya susup boyun eğecek-sin, ya da başka vahşetlere tanık olacaksınız." diyor.

"Uzlaşalım", "masaya oturalım", "kan dökülmesi son bulsun" diye, devletin kısıpını aşındıranlara, HEP kongresinden mesaj yollayanlara bir tavrıdır bu: "Uzlaşmayacağız", "Masaya oturmayaacağız", ve "Kan döküceğiz". Cudî'nin bombalanmasını devlet günlük bir alışkanlık haline getirdi. Her gün TV ve basında Cudî'yi

Devlet, "Kürt sorunu"nun çözümü için hiçbir çağrıya, talebe kulak asmadan bildiğini okuyarak teröre devam ediyor. "Uzlaşma", "barış", "silahların susması", "masaya oturma" çağrılarının gündemi işgal ettiği şu günlerde terörden vazgeçmeyeceğini göstermek için en yetkili terör savunucularını, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreşle Başbakan Demirel'i Kürdistan'a gönderme hazırlığı yapıyor.

bombalayan "kahraman" subayların, Kobra helikopterlerinin, F-16'ların görüntüleriyle yayınlanıyor. Devlet artık Cudî'de yaptıklarını gizlemek ihtiyacını duymuyor. Tersine yaptıklarını, ne kadar güçlü olduğunu göstermek için böyle kullanıyor. Devlet ve şaşıp saklıları kendi topraklarını bombalamaktan haz ve övünç duyuyor. Kendi halkını ve topraklarını bombalamakla övünmek, devletin işbirlikçi, sömürücü ve baskıcı yanını ortaya koyuyor.

Çukurca'nın bombalanması hala devam ediyor. Köyler, köylüler kurşunlanıyor. Şehirlerde ve kasabalarda her gün, hatta aynı ilçede günde birkaç kez kontrgerilla sokağı iniyor, cinayet işliyor. Sonra da yeni bir cinayete kadar inine çekiliyor. Devlet, "Kürt sorunu"nun çözümü için hiçbir çağrıya, talebe kulak asmadan bildiğini okuyarak teröre devam ediyor. "Uzlaşma", "barış", "silahların susması", "masaya oturma" çağrılarının gündemi işgal ettiği şu günlerde terörden vazgeçmeyeceğini göstermek için en yetkili terör savunucularını, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreşle Başbakan Demirel'i Kürdistan'a gönderme hazırlığı yapıyor.

"Açıka" söylüyorum, bu iş daha

ağırlaşırsa hiç ummadığınız kötü şeyler olabilir." diyor Özal, tehditlerini hiç eksik etmiyor. Ama diğer yandan "Silahlar sussun" diyerek uzattığı "havuç"la kendisini çok farklıymış gibi göstererek "uzlaşmaya" oynayanların övgüsünü kazanmada da "başarılı" olabiliyor. Buradaki amacın ne olduğunu ancak kafalarına "uzlaşma"yı yerleştirenler, ya da hala devletten uzlaşma beklentisi içinde olanlar yani devleti tanımayanlar göremiyorlar.

HEP KONGRESİNDE

"MASA" ÇAĞRILARI

Ankara'nın Selim Sırrı Tarcan Spor Salonu 19 Eylül Cumartesi günü yeni bir kongreye sahne oldu. Salonun etrafında güvenlik önlemlerinin yoğunluğuyla birlikte kongreye gelenler üç kez aramadan geçirildi. Aranan silah, bomba değildi. Arananların üstlerindeki, ellerindeki, saçlarındaki sarı, yeşil, kırmızı renkleri taşıyan bütün eşyalara el kondu. Devletin, "Kürt realitesinden ne anladığı, Kürt bayrağındaki renklere tahammülsüzlüğünden bir kez daha görüldü. Kongreye katılım geçen senekine göre oldukça düştü. Ayrıca delegelerin büyük bir bölümü salonda değildi. 504 delegenin ancak

yorum... yorum... yorum...

"Yumuşama"nın adı silah bırakma

Kürt halkının kurtuluşuna resmi devlet politikasıyla Kürt milliyetçiliğinin çarpıştığı alanda çözüm bulma gayretleri, sonuçta yine düzen içinde biçimlendirilen "çözümleri" tartışıyor. Bugün resmi politikanın tükendiğini artık kimse reddetmiyor. Şimdi burjuva kamuoyunda ve devletin çeşitli katları arasında "Kürt sorununa" ilişkin farklı görüşlerin tartışıldığı şeklinde bir gündem ortaya konuyor. Bir yandan köy, kent, mezra, sivil halk, aydın demeden toplu yok etme politikası sınırsız bir terörle uygulanır, hükümet ve MGK çevrelerinde de bu politika açıkça savunulurken, diğer yandan Özal'ın gündeme koyduğu "reform", "yumuşama" önerileri tartışılıyor. Oysa yamandırdığı şeklin ve Kürt milliyetçisi bakış açısının çıkardığı sonuçların tersine, var olan durumda, egemen sınıfların cephesinde bir bilinme yoktur. Demokrasiçilik oyunundan hiçbir zaman vazgeçmeyen egemen sınıflar açısından terör ve "reform" daima aynı devlet politikasının zamanı geldikçe gündeme sokulan parçaları olmuştur. Bugün de öyledir. Özellikle devletin silah politikasını şiddetlendirdiği süreçte, buna daha çok ihtiyaç duyuluyor. Ne var ki, düzensiz bu açılıma da gücü yetmiyor.

Bu noktada Kürt ulusal hareketinin açıkları imdada yetişiyor ve egemenler milliyetçi politikaların zaafına seslenen mesajları gündeme getiriyor.

Kürt ulusal hareketinin masaya oturma istekleriyle devletin silahları bırakma çağrısını aynı gündem içinde çakışması tesadüf değildir. Devlet, politik gücüne yitirime uğrayan yurtseverlerin masaya oturma çağrısını "silahları bırakıp, öyle çözümler arama" biçimine yönlendirmeye çalışıyor.

Yaşanan durumun özü budur. Demirel'in veya Özal'ın rollerine göre tavrı ve taktik oluşturmak büyük bir siyasi gafftır. Seçim öncesi "demokrasi" diyor Demirel, bugün kontrgerillanın başındadır. Aynı silah politikasından gelen Özal şimdi "yumuşama" mesajları vermektedir.

Roller değişmiştir. Ve burjuva "çözümlerin" kırsaldöngüsüne kapılmaktan kendini alamayan yurtseverlerin çözüm arayışları da bir kez daha bu rollerle bağlı olarak değişme hatasından kurtulamamıştır. Çankaya'da Özal'la görüşen HEP milletvekillerinin "Sayın Özal'ın Kürt sorununa yaklaşımı Demirel hükümetinden ileridir." sözlerinde bu açıdan şaşırarak bir şey anlamamalıdır. "Kontrgerillanın önünü kesmek, Kürt halkına soluk aldmak için" Özal'a karşı DYP-SHP hükümetini destekleyenlerin bir yıl geçmeden şimdi Özal için, "Kürt halkını rahatlatmak, gerginliği azaltacak düşünceler taşımaktadır." demeleri çarpıcıdır. Milliyetçi bakış açısı, "düzen içi ilişkiler" göre savrulanları bu noktaya getirmiştir.

Masaya oturmamanın egemenler açısından taşıdığı anlam açıktır. Karşılığı "silahları bırakın"dır. Özal, bunu "silahların bir müddet susması lazım. Silahlar durursa, bazı adımlar atılabilir." diye daha umut vaat eden bir ifadeyle dile getiriyor. Ve beklediği gibi de yurtseverlerin politikaları üzerinde etki yarattığını görüyor.

DAHA FAZLA
ASKER... DAHA
FAZLA SİLAH...
DAHA FAZLA
TERÖR...
"Uzlaşma",
"silahların
bırakılması",
"barış" sözlerinin
arasında, devlet
'Kürdistan'daki
terörünü ve askeri
yığınlarını artırıyor

Musa Anter katledildi

Şimdi öfkeyi sokağa indirmek zamanıdır

"Bakan sayın yüksek hakim, bence zati aliniz yanış meslek seçmişiniz. Siz bir müştəşar, bir polis şefi ya da Türkiye'ye uygun yüksek bir asker olmalı idiniz." Bu sözler Musa Anter'in yeni Yargıtay Başkanı İsmet Ocakçoğlu'na Yeni Ülke'deki son yazısındaki selamı. "Teröristlere onların anladığı yöntemlerle karşılık verilmelidir." diyen apoletti ekisi yeni Yargıtay Başkanı'nın sözlerinin üzerinden çok zaman geçmeden kontrgerilla çeteleri bu kez de Musa Anter'i hedef seçtiler. İsmet Ocakçoğlu'nu utandırmadan, onun önerdiği biçimde Anter'i alkaçka katlettiler. Alçaklık ve onursuzluk onlara mahsusdur ve onlar tarihleri boyunca bundan hiç vazgeçememişlerdir. Onlar gerçeğin gücünden, aydınlığın neşesinden her zaman korkarlar. Bu yüzden 74 yaşındaki Kürdolog, Özgür Gündem ve Yeni Ülke yazarı Musa Anter'e sıkıtları her kursun aslında gerçeğe, namusu ve onurlu kalması her şey sıklamıştır. Kürt halkı, özgürlüğü için, kendi çizgisi doğrultusunda, yaşam başım demeyip yorulmadan mücadele eden bir aydınını kaybettiler.

Anter, kontrgerilla çetelerinin devrimci ve yurtsever basına, halklarımıza yönelik psikolojik yıpratma cinayetlerinin en son halkasıdır. Aynı zamanda Demirel'in 8 aylık icraat döneminde katledilen dokuzuncu gazetecidir. Anter'in katledilmesi bir kez daha ülkeyi MIT'in, kontrgerillanın yönettiğini göstermiştir. Anter'in katledilmesi son günlerde özellikle HEP Kongresi'yle birlikte gündemde tutulmaya çalışılan "uzlaşma, akan kanı durdurma" çağrılarında bir yerde iktidarın emrindeki kontrgerillanın yanıtıdır. İktidarın ne "akan kanı durdurmaya" ne de kuşandığı terör ülchından vazgeçmeye niyeti vardır. Kim olursa olsun, kaç yarıda olursa olsun, iktidar halkın yanında olanlardan bir alacağı varsa alıyor. Hiçbir şey onun sınıf kinini körletmeye yetmiyor, aksine tazeliyor. 74 yaşında olsa da fark etmiyor.

Kürdistan'da katledilen yurtsever gazeteciler için "onlar militandı" diyen Demirel, Musa Anter için de "Militandı, gazeteler arasındaki örgüt savaşında öldürüldü." mi diyecektir. Demirel ne yaparsa yapsın, cinayetlerin sorumluluğundan ne kendisini ne de devleti kurtulamayacak ve Türkiye halklarının emi Demirel iktidarının yakasında olacaktır. Musa Anter'i saygıyla anıyoruz.

300 kadari kongrenin 1. aşamasına katıldı, daha sonra bu sayı 100'ün altına düştü.

Kongre başkanlık seçimiyle başladı. Feridun Yazar konuşmasında "akan kanın durdurulması için" Meclis'teki parti liderleri Erdal İnönü, Mesut Yılmaz, Necmettin Erbakan, Alpaslan Türkeş ve Bülent Ecevit'le görüştüktan sonra bu konudaki çabaların diyalog ortamı yaratmak şeklinde sürecini açıkladı. "Yenilenmek" ve "gelişmelere ayak uydurmak" için olağanüstü kongreye giden HEP'te

nağının yok edilmediği sürece barışın ve çözümün olamayacağı noktasında farklı düşünüyordu. En azından Türkiye'de sadece "ulusal hareketin olmadığına, Devrimci Sol'un da olduğuna vurgu yapıyordu. Alınak, "İlkel ve vahşi bir mantıkla bir PKK'lı ya da Devrimci Sol'unun yakalanma imkanı varken, kalkıp, onları öldürenler devlet olabilir mi?" derken, devletin infaz politikasını da açıkça ortaya koyuyordu. Devleti yönetenlere, Alan ve Üzümlü karakollarında ölen gececek insanları için timsah gözyaşları döküklerini

AHMET TÜRK BAŞKANLIĞINDAKİ HEPTEN DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK...

hiçbir değişimin olmadığını bu konuşma bile gösteriyordu. Burjuva partileriyle, devletle uzlaşma ve diyaloga devam! HEP aynı HEP'ti. Diğer bütün konuşmacılar neredeyse birbirinin kopyasıydı ve konuşmaları "uzlaşmada" odaklanıyordu. Öza'ın çağrıları ve söyledikleri HEP'ilerin ağızından da tekrarlanıyordu. Daha fazla yetkisi olsa Kürt sorununu çözeceğine inandıkları Öza'ın çağrılarının HEP

Feridun Yazar akan kanın durdurulması için" Meclis'teki parti liderleri Erdal İnönü, Mesut Yılmaz, Necmettin Erbakan, Alpaslan Türkeş ve Bülent Ecevit'le görüştüktan sonra bu konudaki çabaların diyalog ortamı yaratmak şeklinde sürecini açıkladı. "Yenilenmek" ve "gelişmelere ayak uydurmak" için olağanüstü kongreye giden HEP te hiçbir değişimin olmadığını bu konuşma bile gösteriyordu.

Kongresi'nde yankısını bulmasında yarıdınacak bir yan yoktur. Nitekim bu görüşü biraz farklı bir üslupla Hatip Dicle dile getirdi. Dicle, ulusal harekete savaştan taraf statüsünün tanınmasını, devletin PKK ile masaya oturmasını isteyerek, "Bugün ateskes 'siyasi çözümün' bir yolu olacaktır. Özgür bir ortamda yapılacak olan referandumda Kürt halkı otonomi mi, federasyon mu istediğine karar verir." diyordu. Alınak ise, diğer konuşmacı ve delegelerden farklı olarak şiddetin kay-

söylenen Alınak, konuşmasını tüm ana ve babalara seslenerek, çocuklarını ölümüne üzerine göndermemeleri çağrısıyla bitiriyordu. Kongrenin tek genel başkan adayı Mardin Milletvekili Ahmet Türk de yaptığı konuşmada Hatip Dicle'den farklı bir şey söylemedi. "HEP, Türk ve Kürt halkının güvencesidir." diyen Türk, Türkiye'nin en önemli sorunun Kürt sorunu olduğunu belirttikten sonra, konuşmasını "Türk halkının, emekçilerinin ve basına desteğini bekliyoruz. HEP olmadan sorunun çözümü mümkün değildir." sözleriyle bitirdi.

TEK ADAY. 504 DELEGE VE 94 OY

Konuşmaların ardından oylamaya geçildi. İlk turda salonda bulunan 300 civarında delegeden 241'i oy kullandı. Bunların 218'ini tek aday olan Ahmet Türk aldı. İkinci turun ardından delegelerin büyük bir bölümü kongreden ayrıldı. Salt çoğunluk gerektirmeyen üçüncü turda Ahmet Türk salonda kalan 94 delegenin oylarıyla genel başkanlığa seçildi.

Kongre, Türkiye solu ve demokratik güçleri bir araya toplayıp, bir cephe partisi olmaya soyunan, bu konuda bazı girişimlerde bulunan HEP'in, değil Türkiye solu Kürt ulusalcılarını bile bir araya getirmekten ne kadar uzak olduğunu gösterdi. Aslında baştan böyle bir amaçlan da yoktu. Bu sonuç 25 Temmuz 1992 tarihinde 4. sayımızda Devrimci Sol Merkez Komite imzalı "Sahte Birlik Çağrılarını Değil, Mücadeleyi Yükseltelim" başlıklı yazımızı doğrulamıştır. Hatta HEP'li yöneticiler 94 delegeyle başkan seçilmiş olmasını kendi ifadesiyle "Kürt milliyetçilerinden" bazılarının kongreye katılmamasına bağladılar.

HEPTEN DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK

Kongrede göze çarpan somut, elle tutulur tek sonuç HEP'in Türk halkı içerisinde bir etkinlik oluşturmada gibi, Kürt halkı içerisinde oluşturduğu etkinliği de

Türk dışişleri güç günler yaşıyor

Kürdistan Yurtsever Birliği (KYB) ve Irak Kürdistan Demokrat Partisi (IKDP) liderlerinin geçtiğimiz ay ABD'de başlayıp, İngiltere, Fransa ve çeşitli Avrupa ülkelerinden sonra Türkiye'ye uzanan ziyaretleri sonuçlarını veriyor...

Talabani ve Barzani önderliğindeki KYB ve IKDP'nin vereceği peşmergelerden oluşturulacak olan Irak Kürdistan ordusunun yeni asker almak yoluyla 100 bine çıkarılması planlanırken, Kürt Savunma Bakanlığı Sorumlusu Kemal Müftü: "Ordu oluşturulmadan Kürdistan'ın savunmamız sokaktaki eli silahlı insanları kontrol etmemiz mümkün değil." diye açıklama yapıyor.

Bu gelişmelerden en çok rahatsızlık duyan "kendisiyle iyi diyalogu" olduğu halde Demirel hükümeti ve devlet oldu. Ankara, Irak Kürdistan'ında seçimle yönetime gelmiş hükümeti de halihazırda tanımıyor. Seçimleri yerel bir yönetim seçimi olarak niteleyen TC, böyle kaldığı sürece sakıncası yok derken, Güneyinde bir bağımsız Kürt devletine karşı olduğunu her fırsatta dile getiriyor ve bu yola gidecek her adımı hoşnutsuzlukla karşıladığını belirtiyor.

Aslında bugün Türkiye'nin elinden "itirazdan" başka bir şey geldiği de yok. ABD Ortadoğu'da kendi düzenini yerleştirirken, bir alternatif olarak elinde tutmak istediği, kendi işbirlikçilerinin başında bulunduğu olanı Kürt devletinin hazırlıklarına izin veriyor. Bir yandan Türkiye'ye Kürt devletine karşılık diyor, diğer yandan bunun altıyapısını oluşturulmasına itiraz etmiyor.

Türkiye Irak'ta bir ordu oluşturulmasına karşı çıkıyor ancak, Güneyindeki PKK kamplarının tasfiyesi için çareler arıyor. KYP ve IKDP liderleri, kendi silahlı kuvvetlerine sahip olurlarsa bu meseleyi halledilebilecekleri yolunda konuşarak Ankara'yı iknaya çalışıyorlar. Ankara, yukarı tükürse büyük, aşağı tükürse sakal misali ne ona, ne de öbürüne tamam diyebilirdi. "Biraz ondan", "biraz bundan" tavrıyla sorunu ABD'yi zorlayarak sorununu çözmeye çalışıyor. Demirel, "Bush bana telefonda, 'Bağımsız bir Kürdistan olmayacak' diye söz verdi." diyerek, kendi kendini teselli ediyor.

Geçtiğimiz günlerde ABD bir kez daha Türkiye'yi tereddütte bırakan bir öneri getirdi. Buna göre Irak Kürdistanı insanı yardım için Türkiye'nin üs, yol, yerleşim yeri vb. konularda izin vermesi gerekiyor. ABD isteyince akan sular duruyor. Her şey yeniden buna göre organize ediliyor. TC'nin istese de, istemese de elinden gelen fazla bir şey yoktur.

Konvoylar Irak Kürdistan'ında yeni kurulmakta olan orduya silah taşıyor olsalar bile ABD istedikten sonra TC boyun eğecekler. Körfez savaşı sırasında, "bir koyup, Uç alma" hesapları yapanlar, şimdi ABD rüzgarları önünde bir o yana, bir bu yana savrulmaktan kurtulamıyorlar. Ne demişler kılavuzu ABD olanın burnu pislikten kurtulmaz.

giderek yitirmiş olmasıydı. Ulusal hareket ile devleti uzlaştırma politikası, silahların bırakılma çağrısı vb. gibi izlenen çizgi, yeniden boy gösteren Özal'dan "umut bekleme" dâhil bütün söylenen ve yapılanlar HEP'in belli başlı yanlışları olarak orta yerde duruyor.

Kongre değerlendirildiğinde HEP'in şimdiye dek izlediği çizgide herhangi bir değişikliğin olmayacağı görülüyor. Kongrede yapılan hemen bütün konuşmalar, "Silahlar sussun, ateş sönsün," çağrısıyla başlamış, bununla son bulmuştur. HEP adına konuşma yetkisiyle donanmış Cabbar Gezici açık açık "Görüldüğü kadarıyla rejime yön veren odaklar hala HEP'in önemi kavramaktan uzaktırlar... Fakat 2. Olağanüstü HEP Kurultayı bu yönlü şüphe ve kuşakları sergileyici bir kararlılıkla giderecektir." demektedir. Görülüyor ki, HEP kendi önemini kavramayan rejime, önemini anlatmak için "son derece kararlılıkla" hareket edeceğini vurgulama ihtiyacı duyuyor...

HEP kimin partisidir ki, kime kendi önemini anlatmak için bu kadar uğraş verecek? Kongreden çıkan sonuca göre, HEP sanki bütün varlığını PKK ile devlet arasında köprü olma, uzlaşmaya bağlamıştır. Kuşkusuz bu yalnızca ve doğrudan HEP'in kendi politikası değildir. Ancak, devletin her geçen gün katliam ve cinayetlerine yenilerini eklediği, Kürt hal-

Devletin her geçen gün katliam ve cinayetlerine yenilerini eklediği, Kürt halkını toplu imhaya yöneldiği bir süreçte "Silahlar sussun." demenin, hatta varlık şartını buna bağlamanın çıkar yol olmadığını Newroz da kavramadıysa, Şırnak katliamı ve göçüyle kavramış olması gerekirdi. Ama görülüyor ki HEP'te kadrolar yenilendi ama kafalar hala eski kafa olarak duruyor.

kını toplu imhaya yöneldiği bir süreçte "Silahlar sussun." demenin, hatta varlık şartını buna bağlamanın çıkar yol olmadığını Nevroz'da kavramadıysa, Şırnak katliamı ve göçüyle kavramış olması gerekirdi. Ama görülüyor ki HEP'te kadrolar yenilendi ama kafalar hala eski kafa olarak duruyor.

Gerillanın kanı pahasına yarattıkların "uzlaşma" masalarında heba etmek ne HEP'e, ne de bir başkasına hak olarak verilmemiştir.

Röportaj

Mahmut Alınak:
"Yasallaşmayla şiddetin kaynağının yok edilmesini kastettim"

Mahmut ALINAK

MÜCADELE: Kurultay'da parti programının yenileştirilmesinden bahsedildi. Önceki programın eksiklikleri ve yanlışları neydi sizce?

MALINAK: Burada yanlışlıklardan çok HEP ne söylediğini bilen bir parti olmalıdır. Bu çaba içine girecekti. Demokrasi sorunundan tutun da halkların kardeşliği ilkesi kadar bunların açıkça ortaya konması gerekir. Programdaki değişiklikler bu ihtiyaçlardan doğmuştur. Bu programın cevap verip vermemesini de süreç gösterecektir.

MÜCADELE: HEP olarak Özal'la, Türkiye ve Ecevit'le görüşmeler yapıldı. Bu görüşmeler nasıl değerlendiriyorsunuz?

MALINAK: Özal diğer siyasetçilerden farklı bir kimlikle ortaya çıktı. Kendisi federasyon istemiyor, fakat her şeyin tartışılmasından yana olduğunu söylüyor. Karlarını açık oynayan bir insan. Bu nedenle görüşülmesinde sakınca yoktur. Türkiye ve Ecevit'e gelince, ben bu görüşmede bulunmadım. Başka arkadaşlar gördü. Bunlarla görüşmelerin herhangi bir yarar sağlayacağını düşünmüyorum. Bu noktada HEP'e herhangi bir katkı olmamıştır.

MÜCADELE: Kurultay'da Devrimci Sol yasallaşsın, af getirilsin dediniz. Neyi anlatmak istediğinizi açar mısınız?

MALINAK: Buradaki gayem, düşüncenin yasal hale getirilmesi, silah kullanmanın gerekçelerinin ortadan kaldırılmasıdır. Hiçbir hareket canı istediği için illegaliteyi seçmez. Şartlar zorlamıştır. Bu hareketler yasaldır, af getirin demekle her şey bitmiyor. Devlette de topekün siyasal, hukuksal bir değişimi gerektirmez. Yani şiddetin kaynağının yok edilmesini kastettim.

MÜCADELE: HEP'in kurultayından sonra Musa Anter katledildi. Sözünlü ettiğiniz barış ve siyasi çözüm ortamında bu kontrgerilla cinayetini nasıl değerlendiriyorsunuz?

MALINAK: M. Anter'in öldürülmesi bu saldırıların da ha da artacağına ve boyutlanacağını ipuçlarını vermektedir. Demokratik alanda, halkla bütünleşmesini istemiyorlar. Bu nedenle daha kararlı olmamız gereken bir durumdayız. Benim en büyük dileğim, şiddetin kaynağının ortadan kalkmasıdır.

HEP Parti Meclis Üyesi Cabbar Gezici:
"Çağrımız iki taraflı. İki taraf için de silahların susması isteniyor"

MÜCADELE: Daha önceki programla, şimdiki program arasında bir karşılaştırma yapar mısınız? Ne gibi değişiklikler var?

C.GEZİCİ: İlk programımız oluşturulduğunda (1990), o zaman daha Kürt sorunu gündeme girmemişti. Yani Türkiye gündeminde Kürt sorununun varlığı kabul bile edilmiyordu. Buna bağlı olarak bizim programımızda da Kürt sorunu açık değildi. Pratikte Kürt sorununun çözümü ile ilgileniyorduk. Mücadele veriyorduk. Ama programımızda net bir açılım yoktu. Oysa şimdi Kürt sorununun varlığı kendini kabul ettirmiş durumda. Bu döneme uygun olarak Kürt sorununa bir açıklık kazandırmak istedik. Programımızı buna uygun olarak yeniden ele aldık. Tabii ki, programımızda sadece Kürt sorunu yer almıyor. Türkiye emekçi halklarının mücadelesi ni de kapsayacak şekilde bir program hazırlandı.

MÜCADELE: Kürt sorununu programınızda nasıl ele aldınız, biraz açar mısınız?

C.GEZİCİ: Biz bu sorunu ulusal bir sorun olarak UKKTH çerçevesinde ele alıyoruz. Bu da Kürt halkının iradesini tanımlamak mümkün. Kürt halkının iradesi demokrasi altında, barış içinde federasyon mu ister, bağımsızlık mı bu-

nu ancak bir referandumla Kürt halkı belirler.

MÜCADELE: Kurultay'da "siyasi çözüm", "barışçıl çözüm" kavramları çok kullanıldı. Silahların susturulmasını istediğinizi, bunun için elinizden ne gelirse yapacağınızı söylediniz. "Ateşkes" denildi. Kontrgerillanın daha dün Musa Anter'i katlettiği bir ortamda "ateşkes" ne anlam ifade ediyor?

C.GEZİCİ: Bu çağrımız taraflar arasında bir tutum değişikliği olduğu için değil, çözümün böyle olduğu için, ya da olacağı için. Şu an geçmiştekinin tersine hem devlet Kürt sorununu kabul ediyor, hem de Kürt halkı kendini ifade edecek örgütlenmeye sahip. Şimdi bu sorun iki tarafın karşılıklı oturup anlaşmasıyla çözülüyor. Tabii savaşın iki tarafın da adını koyarak. Bu çağrı tek taraflı değil, iki taraflı bir çağrı. İki taraf için de silahların susması isteniyor. Devletin Kürdistan'da oluşturduğu sömürgeci yapısını geri çekmesi gerekiyor. Ancak bu şartlarda bir siyasi çözüm, bir anlaşma olabilir...

MÜCADELE: Parlamento ve siyasi iktidardan beklentilerinizde bir değişiklik oldu mu?

C.GEZİCİ: Parlamentoyu mevcut egemen güçlerin kendi sahalaları olarak görüyoruz. Onların sahasında, onlara alternatif, onları yok etmeye yönelik bir şey yapamayız. Ama onlara rağmen parlamentoda Kürt halkının ulusal, demokratik taleplerinin sesi olmak istiyoruz. Bunu kamuoyunun ve Türk halkının gündemine sokmaya çalışıyoruz. Legal bir imkanı güçümüz yettiği oranda kullanırız. Siz bana bu yasalar dahilinde parlamentoda ne işiniz var dersiniz, ben de size bu yasalar içinde siz niye gazete çıkarıyorsunuz derim.

MÜCADELE: Türk ve Kürt halklarının kardeşliği konusuna yeni programınızda nasıl bir yer verdiniz?

C.GEZİCİ: Partimiz Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini her zaman savundu. Ancak bu hem bizden, hem de Türk solundan kaynaklı olarak bugüne değin yaşama geçirilemedi. Önümüzdeki süreçte çalışmamız, Türk emekçilerinin sorunlarına daha fazla ilgi temelinde olacak. Gerekliğinde aktif bir şekilde onların eylemlerinin içinde olabileceğiz. Onların taleplerini de dikkate alacağız. Bu, basit bir demec ve basın açıklamalarıyla bir destek değil. Bu konuda bizim de yanlışlarımız oldu. Türkiye halkından bekledik. Ancak yapmadılar, çünkü mevcut durumları elverişli değildi. Türkiye halkının öncüsü olduğunu iddia eden yapılar, bu potansiyeli harekete geçirebilecek gücün yoksundur. Biz onlara bırakmakla yarıldık. Önümüzdeki süreçte biz direkt muhatap olacağız. Bunun yanında görüyoruz ki, siyasi iktidarın baskısı sadece Kürt halkını değil, Türk emekçilerini de kapsamaktadır.

Duyarlılık, dayanışma ve mücadele

"Birlikten kuvvet doğar."

Herkese, bu arada patronlar da, egemen sınıflar da ayırımında bu gerçeğin. Bu atasözü yaşamın içinde her gün sınanıyor ve doğrulanıyor.

İşçiler, emekçiler, esnafılar, gecekondulular ne zaman yan yana, omuz omuza oldularsa, ne zaman iştin atılan işçi, evi yıkılan kondulu yalnız bırakılmadıysa, kazanan emekçi halkın birliğinin gücü oldu.

Birliğin ya da bölünmüşlüğü her direnişteki bu büyük öneminden dolayıdır ki, devrimciler emekçi halkın her düzeyde birliğini sağlamak isterken, egemen sınıflar da emekçileri bölüp parçalamaya çalışırlar.

Devlet, Emekçilerin Mücadelesini Birbirinden Yalıtarak Bastırmaya Çalışıyor

"Patron fabrikasında kalifiye işçile vassıf işçiyi, işçile ustabaşiyi karşı karşıya getirmeye; sendikaliyle sendikasız işçiyi farklı çıkarlar sunarak birbirine düşürmeye çalışıyor. İktidar işçile memurun, memurla köylünün, Türkiye Kurtuluş çelişkilerini çatışmaya döndürmeyi hedefliyor. Bunların hiçbirini kullanacak zemin de yoksa, Egeliyi Karadenizliye, Karadenizliyi Sivaslıya düşürmeye çalışıyor..." "Böl-parçala" politikası burada da durmuyor, bkmıyor, usanmıyor....

Çünkü egemen sınıflar yüzyıllardır "böl-parçala-yönet" politikasıyla emekçi halkları denetimleri altında tutabilmişlerdir. Bölmedikleri noktada ise zaten denetim onların elinden çıkmaya başlamıştır.

Devlet biliyor ki, toplumsal muhalefet, emekçi halkın çeşitli kesimlerini bir araya getirebildiği ölçüde güçleniyor, yaptırım gücüne sahip oluyor. Biliyor ki, sonuçta birleşmiş bir halkın karşısında geri adım atmaktan başka çaresi kalmıyor.

Emekçi Halkın Birliği

Mücadeleden Geçiyor

Toplu dilekçeyi hala suç sayan, memurlar toplu dilekçe verdi diye soruşturma açan mantık, sözde ne kadar "örgütlü toplum", "sivil toplum" derse desin, kafalarındaki toplum biçimi bir kişi disipliniyle yönetilen toplumdun öte değildir.

Kışlada yalnızca komutan ve asker vardır. Orada emirler vardır. Hak, hukuk yoktur. 3 kişi birlikte dilekçe verdiginizde hakkınızda "toplu isyan"dan dava açılır. İşte böyle bir toplum işiyorlar.

Ama mücadele egemen sınıfların halkımıza layık gördüğü buluşta disiplini fırıfatır atıyor bir kenara. Mücadele eden, birlikte davranan, yalnız kendine değil bir başkasına yapılan haksızlığa da tavrı alan bir halk, kendi yasalarını kendi yapmaya başlıyor. Paşabahçe'ler, Zonguldak'lar, Maga'lar, Temmuz memur eylemleri, işçi direnişleri bunu kanıtladı.

İktidar bir işçiyi saldırdıken, karşısında yalnız onu değil, binlerce işçiyi bulacağını bilmelidir. Emekçilerin gerçek anlamda birliğiyle bir dayanışmadan geçerek somutlanır.

Ülkemizde oligarşiyile göğüs göğüse çatışmayı göze alan her direniş sahiplenilmiş, desteklenmiştir. Cezaevleri direnişleri buna örnektir. 40-50 tutsağın direnişi bazen on binlerce insanı harekete geçirmiştir. Maga'da, Paşabahçe'de bir avuç işçinin direnişi, tüm işçi sınıfının di-

renişi haline dönüşmüştür.

İşçiler, emekçiler ne kadar güç koşullarda, ne kadar zorluklarla karşı karşıya olurlarsa olsunlar, Türkiye'nin herhangi bir köşesinde bir emekçinin yüzüne atılan tokadın acısını kendi yüzünde, sıkılan her kurşunu kendi vücudunda hissetmelidir.

Devlet, İnsanları Duyarsızlaştırarak, Mücadeleyi Ortaya Çıktığı Noktada Tutmaya Çalışıyor

Bugün Adana'da, İstanbul'da, Ankara'da insanlar katediliyor. Şırnak'ta halka karşı toplu bir katliam gerçekleştiriliyor. Binlerce

insan yerinden yurdundan ediliyor, kitlesel tepkileri yeterli görmek mümkün değil.

Halkın yakından tanıdığı, sevdiği insanlar değil. sokak ortasında kontrgerilla tarafından Egemen sınıflar halkı karşılarında öldürülüyor. Cenazeler kaçırılıyor, güllü bir güç olarak değil, birey olarak Cenaze törenlerinde yüzlerce insan gö- görmek istiyorlar. 12 Eylül'den bu yana zaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyor. zaten yoğunlaştırılarak uygulanan birey-Kitle örgütleri üzerinde baskılar tam bir seleştirme politikalarını, artık pratikte sokeyitlikte tırmandırılıyor. Zamlar peş peşe nuç alacak bir kalıba dökmek istiyorlar.

İşte bu da ifadesini duyarsızlaştırmada buluyor. Kuşkusuz yalnızca kendim için mek için bir şeyler yapılıyor kuşkusuz. varım diyen bir insan, iki adım ötesindeki Yapılanlar, iktidarın böylesi politikalarının katliama, haksızlığa başını çevirip uzakda işe yaramayacağını kanıtlıyor. Ancak laşacaktır. Ve oligarşinin de istediği bu-yapılanların yeterli olduğunu söylemek,

Baskıları kamksamaya hayır, tavrı alışı evet. Bölünmüşlüğe bayır, dayanışmaya evet. Kaybetmeye hayır, kazanacağız...

dur. Ancak bu, insanın kendisi için de varamaması anlamına gelir. Çünkü egemen sınıflar karşısında emekçi bir bireyin yaşam şansı yoktur. O emekçi, bugün başını çevirip uzaklaştığı haksızlığa yarın kendisi uğrayacaktır. Birey düzeyinde, iş- yeri düzeyinde, toplumu oluşturan çeşitli sınıflar düzeyinde düşünün, bu böyledir. Emekçiler için tek yaşama ve kazanma şansı vardır: Birlikte olmak, birlikte dövüşmek.

Bu başarılırsa, oligarşi gerileyecek, böylesine pervasız olamayacaktır.

Provokasyon ve devrimci eylem

Düşmana provokasyon fırsatı tanımayan, hedefleri, yöntemleri ve sonuçlarıyla halka ve devrime hizmet eden bir eylem çizgisinin hakim kılınması için tüm devrimci ve yurtseverlere önemli görevler düşmektedir.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul, hatta bütün Türkiye, iletişim araçlarının duyurduğu bir haberle çalkalandı. İstanbul Merter'deki bir süper marketten alınan deterjan kutusundan bomba çıkmıştı!

Radio ve TV istasyonlarının haber bültenlerinde tekrarladığı, gazetelerin manşetlere çıkardığı bu olay hemen her kesimden pek çok insana korkulu çağrışımalar yaptırdı. Çünkü Hüseyin Yıldız'ın marketten satın aldığı deterjan kutusundaki bomba, şans eseri markette veya Yıldızların evinde patlamamıştı, ama haber bültenlerinde, gazete manşetlerinde patlatılmış ve hemen hemen aynı etkiyi yapmıştı.

Hemen her kesimden benzer yerlere girip çıkan pek çok insanın kendini Yıldız ailesinin yerine koyarak dehşete düşmesi doğaldır. Ama olayın en önemli yanı, "eylem" in devrimcilere maledilmesine özel gayret sarf edilmesidir. Burjuva basının "vahşete 5 kala" manşetlerinin altına "teröristler ses getirecek eylem peşinde" başlıklı "yorum"lar doğenerek olayı karanlığa gömmesinin nedeni açıktır.

Her yönüyle provokasyon kokan bu bomba olayı, yarattığı sonuçlarla devrimci eylemlerin içeriğini boşaltmaya, mesajlarını bulanıklaştırmaya ve devrimcilere tepki oluşturmaya hizmet etmektedir. Burjuva basın da bunu yapmaya çalışmıştır. Fakat bu olay kadar, bu olayın üzerinde geliştiği zemin de sorgulanmalıdır. Ne yazık ki, bu zemini sağlayan, kimilerinin ısrarla sürdürdüğü yanlış eylem anlayışıdır. "Vapur, tren, otobüs ve ticaret merkezlerinden sonra terör halkın yoğun olarak alışveriş yaptığı marketleri hedef aldı." 20 Eylül '92, Milliyet) sözleri bu zemini ifade etmekte ve aynı zamanda bu zemin üzerinde söylenebilmektedir.

Hiç kimse "eylem"i üstlenmediği ve somut hiçbir kant bulunmadığı halde, sorumluluğun kolayca devrimci, yurtsever güçlerin üzerine yığılabileceği, basit bir iftira olarak değeriendirilip geçilemez. Sorun bu karalama değil, bu karalamanın belirli bir kesim üzerinde etkili olabilesidir. Devrimcilere düşen görev de, buna olanak veren ve devrimci eylem çizgisini bulanıklaştıran yaklaşımların üzerine gitmek, devrimci eylem ile provokasyon eylemleri arasındaki farkı daha* açık ortaya koymak, araya daha kalın bir çizgi çekmektir. Bu yapılmadıkça devrimci mücadele zarar görecektir, provokasyonlar, gerçek anlamda açığa çıkarılamayacaktır. Bütün bunlar devrimcilerin görmesi, kavraması ve buna uygun davranması her zamankinden daha da

Devrimciler yaptıkları eylemleri üstlenirler. Halka zarar verebilecek, provokatif eylemler, devrimcilerin değildir.

önemlidir. Devrimciler bugün "halka zarar vermemek" ilkesine çok daha sıkı sarılmak ve hiçbir fedakarlıktan kaçınmadan buna uyum zorundadırlar. Pratikte ortaya konulan eylemlerin, kolayca bir anlayışla halkın da zarar görebileceği hedeflere yönelmesi, risklerden kaçmak adına devrimci mücadelenin ağır riskler altına sokulmasıdır.

Devrimci eylem, hedeflerin seçiminde, eylemlerin örgütlenilmesine kadar titizlikle düşünülmeli ve her koşulda yapılanlar üstlenilmeli, halka bilgi verilmelidir. Halkın anlayabileceği açık ve net mesajlar taşınmalıdır. Her aşamada, halka karşı açık olunmalıdır. Oligarşinin bütün çarpıtmalarına ve demagoji kampanyalarına karşı en etkili silah halka karşı açık olmak ve bu temelde özü ve sözüyle bir güven oluşturmaktır. Devrimci mücadele içerisinde istenmeden de olsa hata yapılabileceği nesnel bir gerçekliktir. Bu noktada yapılması gereken de, halka karşı açık olmak ve özleştirilerek mümkünse neden oluşan zararları telafi etmektir. Çünkü devrimciler her şeyden önce seslendikleri emekçi halka karşı sorumludurlar.

Devrimci hareketin bu ilkeler ışığında yarattığı gelenek, oligarşinin karalama kampanyalarının etkisizleştirilmesinde oynadığı rolle önemini ortaya koymaktadır. Öyle ki, düşman bile bir yandan yalanlarla karalamaya çalışırken öte yandan "eylem çizgisi gerçeki halka yönelik eylemler yapacaklarını sanmıyoruz" demek durumunda kalıyorsa, söylediklerinin inandırıcı olamayacağını bildiklerindenidir.

Düşmana provokasyon fırsatı tanımayan, hedefleri, yöntemleri ve sonuçlarıyla halka ve devrime hizmet eden bir eylem çizgisinin hakim kılınması için tüm devrimci ve yurtseverlere önemli görevler düşmektedir. Bilinmelidir ki, bu Türkiye devrimi açısından hayatı önem taşıyan bir görevdir.

KÜLTÜRÜMÜZ MÜCADELEMİZDİR

İktidarın statüleri biraz sarsıldığında nasıl vahşileştiğini, her şeyi nasıl azgın bir teröre havale ederek başka "çare" bulmakta acizleştiğini biliyoruz. Bu yüzden, karşımıza savaşın tüm acımazlığını dayatıyor ve kendisiyle savaşanlara karşı da elinden geleni esirgemiştir...

Halk ve devrimciler için her şeyden önce savaş bu koşullarla birlikte kabul- lenmekten başka yol yoktur. İktidara kafa tutacak, statülerini sarsacak duruma gelen bir devrimci hareket için bütün dünyadaki deneylerin gösterdiği gibi, başlan- gıncın hiç de kolay olmadığı ortadadır. An- cak Türkiye'nin artık 10 sene öncesine dönmemesin mümkün olmadığını, bundan böyle sürekli enesinde hissettiği müca- deleye savaş içinde birlikte yaşayacağı- nı oligarşi de bilmektedir. Zaten sık sık "Terörle yaşamaya alışmalıyız." demesi de bunun açığa çıkarıldığından baş- ka bir şey değildir. Oligarşi bütün güçleri- ni, tüm cephelelerde giderek daha organi- ze bir şiddet yoluyla bu savaşa seferber ederken, bunu hesaba katmak durumun- da kalıyor.

Aynı şey kuşkusuz mücadele için de geçerlidir. Devletin uyguladığı bu politika karşısında, edeki bütün güç ve olanakla- rın da Süren savaşın gereklerine uygun biçimde harekete geçirilip, seferber edil- mesi önem taşıyor. Halka açılan savaşta elimizin kolumuzun bağlı kalmasını iste- miyorsak biz de savaşta her cephede sür- dürecek koşulları hızla yaratıp, geliştire- ceğiz.

Bu noktada gerilla kültürü diye adlan- dirabileceğimiz bir kültürün, kısaca hangi alanda olursa olsun savaşçı ruhun ge- reklikliği ortaya koyuyor. Böyle bir zeminde ise insanları bu kültüre, bu sa- vasha uygun psikolojile donanmamış bir hareketin başarılı olması düşünülemez.

Gerilla Kültürü Nedir? Nasıl Özümsenir?

Gerilla kültürü, bu kültürün özümse- mesi her şeyden önce, hangi alanda olursa olsun özellikle mücadele içindeki insanların kendilerini savaşın birer unsu- ru olarak görmeleri ve bunu hissetmeleri anlamına geliyor. Önemli olan hangi alanda olduğumuz değil, savaşın bütün- lüğünü ve süreçteki temel karakterini kavrayıp kavrayamadığımızda. Buna uy- gun bir ruha, coşkuya ve kafa yapısına ne ölçüde sahip olduğumuzdur.

Mücadele bütün cephelelerde sürmek- tedir, ama savaşın asıl belirleyicisi olan ve insanlara moral dağıtan gücünün ateş hattı olduğu unutulmamalıdır. Dolayısıyla "bugün burada yarın ateş hattında olabi- leme ruh haliyle donanmak" bu süreçte ayrı bir önem kazanıyor.

Sadece bulunduğu alana göre biçim- lenmiş bir yaşamın, hiçbir dönem sınıf mücadelesinin gerektirdiği niteliklerle ça- çıksadığı açıktır. Özellikle içinde yaşadığımız koşulları göz önüne getirildiğimizde, devrimci bir kişilik, her an ileri hatlara, ateş hattına geçmeye hazır niteliklere, özveri, inanç ve kararlıya sahip olmakla belirleniyor. Bunu kafamızda canlandır- mada, ihtilalcı ruhu her zaman besle- meden, devrimçiliği sürekli kılmak müm- kün değildir.

Savaş bugün gerilla mücadelesinde odaklanıyor, gerilla savaşına göre şekil- leniyor. Öyleyse mücadelenin her alanın- da bir gerillanın sahip olabileceği hey-

can, uyanıklık, dikkat, disiplin, atılganlık, yaratıcılık ve devrimci alışkanlıklar ge- rekmektedir. Riski olmayan, dikkat ve di- siplinin önemsenmediği, atılganlık ve düşmana karşı sınıf kininin belirleyici ol- mayacağı hiçbir alan yoktur.

Sorunun özü, savaşçının her yerde savaşçı olduğudur. Ve savaşçı gibi hare- ket ettiridir. Gerilla kültürünü, bizzat ge- rilla savaşının içeriği ve temel nitelikleri açısından kavramak önem taşıyor.

Gerilla Savaşı Mücadelenin Vazgeçilmez İkesidir

Bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde in- sanlar bir kere zulme karşı çaresiz olma- dıklarını kavramasınlar, bir kere eller si- lahları tutmasın, o ülkede devrimci dina- miklerin gelişimini engellemek, halkın si- lahlı muhalefetine önüne geçmek hiç de kolay değildir.

Gerilla savaşı bir halkın kendisini ezen ve sömüren egemenlere karşı sa- vashının günümüzdeki adidir. Gerilla bu savaşa halkın adaletini, şiddetini, öfkesi- ni, istek ve gelecek düşüncü temsil eden silahlı bir güçtür. Gerilla savaşı bir yanıyla düşmana şiddetle karşılık verirken, di- ğer yandan insanların bilinçlerine yapılan bir çağrıdır da. Bu çağrı insanın insanlaş- ması ve mükemmelleşmesi adına yapılır. Düşmanın karşısında eğilip bükülen in- sanlara değil, barikat savaşlarını yaşata- cak, halkın hak arama eylemlerine saldı- ranlara onların anladığı dilden cevap ve- rebilecek, psikolojik savaşın etkilerinden kendini kolayca sıyrabilecek insanlara ihtiyacımız var. İktidarın büyük bir perva- sizlılıkla sürdürdüğü savaşa uygun, onun gerektirdiği özelliklerle donanmış insan- lara ve buna uygun biçim ve ruh haline sahip örgütüllüklere gereksinimimiz var.

Gerilla kültürü savaşa hazır olmayı, onun ihtiyaçlarına göre şekillenmeyi ifa- de ediyor; sınıflar mücadelesinin hemen

başının toplumu sarsan ve sınıflar müca- delesini ivmелendiren gücüne fazlasıyla ihtiyacımız var. Bu savaşçı ve militan ruh haliyle devlet terörünün önüne geçebilir, psikolojik havayı tersine çevirebilir ve halkı elindeki avucundaki olanaklarla düşmana karşı savaştırmaya hazır bir örgütüllüğe taşıyabiliriz. Bunu başarabil- mek, kafaları, bilinçleri buna uygun hale getirmekten, Sabo'ların, Eda'ların Taş- kınların ruh halini ve moral üstünlüğünü bütün insanlarımızı hakim kılmaktan ge- çiyor. Mücadelenin bütün alanlarında düşmanı ve bizi sarsacak çıkışlar yarat- mak istiyorsak, yaşamımızda, çalışma ve mücadele tarzımızda gerilla kültürüne yakışır bir davranış içinde olmalıyız. Bu- gün bu bizim için hava kadar, su kadar gerekli hale gelmiştir.

Artık sıcak savaş sadece öncü kadro- ları değil, herkesi kapsıyor. Bütün bir halkı savaştıracak örgütüllüğe, esnekliğe ve genişliğe doğru koşuyoruz. Savaş bütün acımasızlığı ve kızgınlığıyla gelip kapımı- zı çaldığında, her şeyimizi mücadelenin hizmetine sunma zamanı da gelmiştir.

Geleneksel Sol, Savaş Gerçeğinden Bihaber

Halk güçleri, oligarşinin dayattığı bir savaş gerçeğiyle karşı karşıyadır. Oligar- şi, böyle bir süreçte halkı ve devrimcileri hazırlıksız yakalamak istiyor. Bu dönem- de ülkemiz geleneksel solunun on yıllar- ı yaptığı gibi savaşı geri çekme hevesi- ne kapılmak, işe yaramaz bir uğraştan ve savaşın bedellerini göğüsleyebilecek ce- sareten yoksun olmaktan başka anlama gelmiyor. Ülkemiz solu bu alanda korku- sunun ve eylemsizliğinin mabedinde bek- lemeyi, seyirci olmayı seçiyor. Onurla ya- şamak için savaşmak gerektiği, geri çe- kilme ve bekleme sürecinin çok gerilerde kaldığı aklılara gelmiyor.

her alanında düşmanın tüm üstünlüğüne rağmen savaşıma gücünü ve davaya inancı kaybetmemeyi anlatıyor. Ancak bu moral güce sahip olan insanlar açık sa- vashın ihtiyaçlarına cevap verebilir, bütün bir halkı savaştırmaya, ilgili ve örgütüllük- lerine bu ruh halini hakim kılabilir. Yoksa devlet terörü karşısında küçülmek, aşı- lanmak hiç de zor değildir. Çünkü gerilla kültürünü özümsemeye, savaşçı ve militan bir kişilikte ısrarlı olmayanların devlet terörü karşısında tutunacak güçle- ri de yoktur.

Devletin zulmü, baskısı karşısında ayakta kalmak, yürüyüşünü sürdürmek ancak silahlı mücadeleyi, gerilla savaşı- nı hakıyla yerine getirmekle mümkündür. Gerisi boş laftan başka bir şey değildir. Yaratmak istediği psikolojik havayı de- ğıştirmek ve ters çevirmek için gerilla sa-

vaşının toplumu sarsan ve sınıflar müca- delesini ivmелendiren gücüne fazlasıyla ihtiyacımız var. Bu savaşçı ve militan ruh haliyle devlet terörünün önüne geçebilir, psikolojik havayı tersine çevirebilir ve halkı elindeki avucundaki olanaklarla düşmana karşı savaştırmaya hazır bir örgütüllüğe taşıyabiliriz. Bunu başarabil- mek, kafaları, bilinçleri buna uygun hale getirmekten, Sabo'ların, Eda'ların Taş- kınların ruh halini ve moral üstünlüğünü bütün insanlarımızı hakim kılmaktan ge- çiyor. Mücadelenin bütün alanlarında düşmanı ve bizi sarsacak çıkışlar yarat- mak istiyorsak, yaşamımızda, çalışma ve mücadele tarzımızda gerilla kültürüne yakışır bir davranış içinde olmalıyız. Bu- gün bu bizim için hava kadar, su kadar gerekli hale gelmiştir.

yüzünü iktidara dönüp önüne atılacak birkaç parça demokratikleşme ve reform kırıntısını bekliyor. Halbuki iktidarın de- mokratikleşme ve terör silahını birlikte kullanma esnekliğinden yoksun olduğu ve bu yüzden her geçen gün terör silahı- na daha fazla sarıldığı görülmek istenmi- yor.

Ateş Hattında Biz Kazanacağız

Açılan savaşa hakıyla cevap verebil- mek, her alanda daha üretken, daha sa- vashı ve militan olmayı gerektiriyor. En umutsuz koşullarda bile savaşıma azmini yitirmemek, davasının haklılığını ve za- fere duyulan sarsılmaz inanç, ancak ge- rillalara özgü bir erdemdir. Devrimci ha- reketin bu konuda verdiği sınavları ve ya- rattığı kadro gücünü herkes bilmektedir. Önemli olan bunu tüm alanlarda her fe- de kadar daha hızla yaymaktır.

Savaş genişliyor ve büyüyor. Pek çok insanı belki de ilk kez karşılaşıcağı so- rumluluklar ve görevler bekliyor. Dolay- sıyla mücadelenin saflarına katılacak in- sanları bu savaşçı morale yetiştirmenin önemi de o ölçüde artıyor. Bunlar olma- dan uzun soluklu devrimci bir faaliyeti sürdürmek her geçen gün biraz daha olanaksızlaşıyor. Böyle olunca, ne okul- daki boykotu, ne fabrikadaki grevi, ne de mahalledeki direnişi başarıyla sonuçlan- dirabilecek mümkün görülüyor. Oysa ge- rilla savaşının kurallarından biri de, düş- manın dayattığı koşullarda değil de, onun ummadığı yer ve zamanda savaşı sürdürmektir.

Halka savaş açan faşizmin kendisi de her yerde bu savaşı tatmalıdır. Sadece halkın yaşamını, özgürlüklerini savundu- ğu yerler değil, düşmanın yerleştiği ve yaşadığı tüm alanlar da topyekün savaşa dönüşmelidir.

Tüm bu faktörler, olmazı olur, olanak- sız olanaklı kılarak güçlü zulüm silahları olan egemenlerin "yenilmezlik" zırhını parçalayan şeylerdir. Ve bu yüzden, mü- cadelenin üstün ve geniş olanaklarla sür- dürüldüğü sanılmamalıdır. Aksine bu sa- vashı özveriyle ayakta duruyor. Bazen ya- tacak yeri, bazen cebinde parası olma- yan, bazen de elleri kolları örgütsel dokü- manlarla dolu olduğu halde kalacak bir yer arayan insanlarımız, olağanüstü çaba ve özveriyle omuzluyorlar mücadeleyi. Sız- lanmıyor, hayflanmıyorlar. Daha iyisine, daha güzeline ulaşmanın, düşmanın "ye- nilmezlik" zırhında daha büyük delikler açmanın bilinciyle hareket ediyorlar. Hepsi de yüksek bir fedakarlık, inanç, di- siplin duygusunun ve alt etme iradesinin son derece somut silahlar olarak harekete geçirildiği bir savaş için seferber edil- mektedir. İşte bu yüzden gerilla kültürü bir yaşama biçimidir. Her an düşmanla çatışma içinde, savaş psikolojisiyle yaşa- maktır.

Onun için oligarşiyi vurduğumuz her darbe, mücadeleye kattığımız her ola- nak, aklıttığımız her damla alın teri kırıl- da ve şehirlerde yeşeren gerilla kültürü, yeni insanı şekillendiren her özellik halk- larımızın geleceğini biraz daha elle tutu- lur, gözle görülür bir somutluğa taşıyor.

İnançlarını duvarlara kanlıları ile yazanların mesajları ezilenlere, sömürülenlere ve yoksullara ulaş- ıp cevapları bulduğunda daha fazla el silahları kavrıldığında, işte o zaman, daha fazla ter döksek de, daha az bedel ödeyeceğiz.

Petrole yapılan zam, maliyetini iki kat aştı İktidar halka sırt çeviriyor

Türkiye, elindeki avucundaki-nin önemli bir kısmını bir gecede yitirip "yuvarlanıp gidenlerle", "yuvarlanıp götüren" "işini bilenler" ülkesi oldu. Ezilen, horlanan, "yuvarlanıp gidenlerin" bu durumu, en az devletin sırtlarından eksik olmayan sopsa kadar moral bozucu-du... Sabah kalktığında cebindeki parasının biraz daha azaldığını görüp "bütçesinin" iki yakasını nasıl bir araya getirebileceğini kara kara düşünüp duran insanlar dolu ülkemizde. Çünkü yeni günün zam haberleriyle karşılaşması artık kanısandı. Herkes buna alıştırdı. Kolay olmadı, ama alıştırdı. Devlet yıllardır bunu sağlamak için elinden geleni esirgememiş, bütün "olanaklarını" bu uğurda seferber etmeyi de ihmal etmemiştir. Bu politikanın kilit noktası, ekonomik kaynakların düzen sahiplerine peşkeş çekilmesi idi. Düzen onlar için vardı. Onlar birbirleri için vazgeçilemez özelliklerdi. Vazgeçilebilecek, sırt çevrilebilecek olan ise halktı. Düzen o yüzden "zenginleri" severdi. Zenginler de tabii, bu sevginin karşılığını vermek için "canlarını dişlerine takmayı" görev bilmeliydiler. Onların birbirlerine olan bu "derin sevgi"nin sürmesi içinse, "zengin" olmayanların fedakarlığı gerekiyordu. Yapılan her şey halka fedakarlığı öğretmek içindi. Devlet işlerini yolunda gitmesi de buna bağlıydı. Onun için de, bu ülkede yoksul insanların sızlanıp yakarak seslerini yükseltmeye hakları yoktu. O halde, ne yapıp edip yoksul insanlar, yoksulluklarına ayrılmalıydı. Ayrılmaları içinse herkeşse malumdu. Bu belki önemli bir keşif değildi, ama "işe yaradığını" da kimse inkar edemezdi. Nasıl olsa "havuç" da, "sopa" da kendi ellerindeydi. Biri olmadı diğeri, o da olmadı ikisinin birden uygulanması işten bile değildi. Kapitalist düzende kârın önemli bir kaynağı da zamlardır. Kapitalizmde zamlar kaçıkla verip keppçeye almanın bir aracıdır.

ZAM HABERLERİ 'VAKA-İ ADİYE'DEN OLDU
İktidar vaatlerinde olmasa da, vaat etmediklerinde hiç de azımsanmayacak önemli başarılar elde etti. Ülke ekonomisi

sini "düze" çıkaramadı, ama halkın ekonomik yaşamını yangın yerine çevirdi. Gerçek ücretlerdeki keskin bir düşüş, para arzındaki çoğalma, dövizin Türk lirasının sırtını yerden kaldırmasına izin vermemesi, korkunç boyuttaki işsizlik hükümetin ekonomik politikasının köşe taşı oldu.

Artık hiç kimse zamların ne zaman, nasıl, nereden geleceğini, hayatın hangi gün ne oranda daha da pahalılaşacağını tahmin edemiyor. Ekonomiye tam bir keyfiyet hakim.

Geçtiğimiz günlerde akaryakıtta bir kez daha zam yapıldı. Oysa, en son zammın üstünden daha yirmi küsur gün

geçmişti. Bu şartırcı geliyordu, çünkü ondan önceki zam beş gün arayla, daha önceki on gün arayla yapılmıştı. Tabii, daha öncekiler de arayı pek fazla uzatmamıştı... Böylece yılaşından bu yana akaryakıt yedi kez, arka arkaya zam görmüş oldu. Yine herkes topu birbirine attı. Tüpraş Genel Müdürü ANAP dönemini, ANAP'lılar Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakam'ın, Bakan ise kur değişikliklerini ve yurtdışındaki ham petrol fiyatlarının artışı suçlu ilan etti... Demirel ise, her zamanki demagojik yaklaşımla "Keyfimizden zam yapıyor değiliz" diyerek işin içinden çıkarken, zammın herkes tarafından "anlayışla" karşılanması gerektiğini eklemeyi de ihmal etmiyordu. Demirel'e göre, bu zam yapılmasaydı devlet bütçesi beş trilyonluk vergi kaybıyla karşı karşıya kalacaktı. Zaten petrole yapılan zam, şu haliyle bile maliyet artışını karşılamıyordu. Bu durumda zam yapmayı da ne yapacaklardı?... Bu vergi kaybını da halkın sırtına yüklemekten başka-ellerinden bir şey gelmezdi. Sonra halka yüklemeyi de ne yapacaklardı? Bu parayı işadamlarından, vurgunculardan, spekülâtorlerden, tefecilerden mi isteyeceklerdi? O yüzden de tek "makul" yol, zam yapmaktı.

Son zamla birlikte, geçtiğimiz iki yıl içinde iki buçuk kat artan petrol fiyatları ulaşımdan mutfığa, ısınmadan üretime kadar geniş bir ürün yelpazesinin de zamlanması sonucunu doğurdu. Eylül ayında yapılan hesaplara göre, akaryakıtta yapılan son iki zam bile bu kalemtaki maliyet artışının iki katını aşıyor. Ancak hükümet için bu bile yeterli olmamalı ki, Demirel zammın gerekçesini açıklarken, "bu halde bile maliyet artışının karşılanmadığından" söz etti. Yani olası yeni zamların sürpriz sayılmamasını hatırlattı.

HÜKÜMET, PARANIN HIZLA ERİMESİNİN ÖNÜNE GEÇEMİYOR

Zamlar paranın değerini her geçen gün biraz daha eritirken, halkın alım gücünü de hızla aşındırıyor. Türk lirası, özellikle son yıllarda dünyanın en hızlı aşınan para birimlerinden biri haline geldi. Kısa bir süre önce piyasaya dolanına çıkan kağıt yüz binliklerin yanında, şimdi de iki yüz elli ve beş yüz binlikler yola konulmaya hazırlanıyor. Ne Türk lirasının döviz karşısında değer kaybı önenebilir, ne de enflasyon oranlarının yükselmesi... Kaba bir hesaba bile daha şimdiden enflasyon oranları geçtiğimiz yılki oranın üzerinde seyrediyor. Demirel "Trilyonları telaffuz etmeye alışmalıyız" derken, bu "gelişimin" gelecekteki seyrinin ne olacağı konusunda da ipuçları veriyor...

EKONOMİNİN DE, YOKSULLUK VE SEFALETİN DE İPİLERİ DEVLETİN ELİNDE

Bugün için ülkenin gerçek hakimleri, vergi toplama hakkını ele geçirmiş sömürücüler, işbirlikçi tekelleri, tefeciler, toprak ağaları, vurguncular ve spekülâtorlerdir. Ülkenin refahı da, yoksulluğa düşmesi de onların elindedir. Hisse senedi alır gibi oy satın alarak, halk kitlelerini kontrol altında tutanlar da onlardır. "Demokrasi, demokrasi" diyerek sömürüyü perdelmeye çalışanlar da. Onlar, asalak bir devletin parazitleridir. Halk sefalet içinde yüzerken, bolluktan çatlayanlar da bunlardan başkası değildir.

Onların bu iktisamlarına karşın, ezilip horlanmak, zamların neden olduğu hayat pahalılığının yükünü taşıyabilmek için, her gün sırtımızı biraz daha eğmek zorunda kalmak kaderimiz olamaz.

Onlar bugüne kadar bizi ezibildilerse, boyun eğdiğimiz için yaptılar. Biz olmasak ayakta duramazlar. Zenginlik ve fakirlik bir doğa nimeti değildir. Ekonomik ve siyasal terör rüzgarını tersine çevirmek bizim elimizdedir. Yeter ki, bir kez kuvvetimizi onlara karşı kullanmaya karar verelim.

Çiller IMF'nin tuzağına düşmediğini söyledi

Ya çıkıp "borcunuzu ödeyin" derlerse?

Uluslararası Para Fonu (IMF) ve Dünya Bankası'nın yıllık toplantıları öncesi, Devlet Bakanı Tansu Çiller ile Dünya Bankası yetkilileri arasında yapılan görüşmede, Türkiye'nin yeniden IMF kontrol altına alınması gündeme geldi. IMF ve Dünya Bankası yetkilileri Demirel hükümetinin programından memnun olmadıklarını söylediler. Demirel onlara pek yaranamamıştı.

Çiller, geçtiğimiz günlerde bu görüşmelerde Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Wilfried Thalwitz'in kendisine "Program Kredis" teklif ettiğini, ancak kendisinin bunu reddettiğini, çünkü bunun IMF ile yeniden bir ilişki anlamına geldiğini ve böyle bir şeyi de kabul edemeyeceklerini, Türkiye'yi yeniden IMF dönemine sokmak istemediklerini açıkladı. Gazeteler bunu "Çiller, IMF tuzağına düşmedi" diye yere yansıttı.

Çiller, IMF ve Dünya Bankası'yla aralarında geçen görüşmeyi neredeyse "onlara kafa tuttum" diye yansıttı. Sanki şimdi IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist kuruluşların denetiminde değillermiş gibi, "bağımsızlık" gösterileri yapmaya kalkacaktı. Daha iktidarın ilk günlerinde bu tür emperyalist kuruluşların çeşitli yönetim kademelerinde arkadaşlarının olduğunu ve onlarla iyi diyalog kurabileceğini söyleyerek övündüğünü pek çabuk unuttu.

Aslında olan bitenin anlaşılmayacak bir yanı yok. İktidar ekonomik krize bir çözüm bulup istikrarlılığın üstesinden gelemedikçe, IMF ve Dünya Bankası bunun sağlanabilmesi için bilinen "paketlerden birini açmak istedi. Çiller'in kaygısı da işte bu noktada başladı. Çünkü kamuyunda fazlaca deşire olan bu "paketin" uygulanmasının bugün için zor olduğunu biliyor. "Anarşi" ve "terör"ün hala kol gezdiği, TÜSİAD'ın "reformlar" istediği bir ortamda, "paketin" açılması kolay değil. O yüzden de, aslında IMF ve Dünya Bankası'na kafa tutmak bir yana, yalvarıp yaknap bu işe bir çözüm bulmasını istiyorlar. Bakmayın siz onun "Gölge bir şekilde bile olsa, IMF'yi devreye sokacak bir düzenlemeye girmeyeceğimizi belirttik" demesine. Çünkü o sadece bunu demekle kalmadı ki... Thalwitz'in "Biz sizinle çalışma yapmak istiyoruz. Sizin için bir şey yapın ki, proje proje gidelim. Bir program havası olsun, fakat adı program kredisi olmasın." deyişine de "sıcak bakışımı" açıkladı. Yani hem IMF'nin program kredisi tuzağına düşmedi, hem de aslında program kredisi alırsın, ama adı bu olmasın dedi...

Çiller, efendilerine karşı çizmeyi aşmaması gerektiğini mutlak biliyor. Ama yine de, görüntüde de olsa fazla böyle ileri-geri konuşmamalı. Bakarsın bu sefer onlar kredi veremeyi reddedebilirler... Ya da çıkıp "hadi bakalım, şu borcunuzu ödeyin" deyiverirler.

Devletten halka faiz tokatı

Hazine, halka sattığı bono ve tahvilere bankalara verdiği altı puan daha düşük faiz uyguladı. Bankalara % 75,4 faizle kağıt satan Hazine, sıra halka gelince % 69,4 faiz vereceğini duyurdu. Böylece faizleri düşürmek amacıyla gerçekleştirilen halka bono ve tahvil satışında, küçük tasarruflar sahipleri aldatılmış oldu. Bankalara söz dinletemeyen Hazine'nin gücü halka yetti...

Eğitimde karmaşa ve aldatmaca

LİSELERDE ŞARTSIZ KURUL KEYFİLİĞİ. Milli Eğitimde karmaşa sürüyor. Bakan Köksal Toptan "Ah şu okullar olmasaydı, maarifi ne güzel idare ederdim." sözünü sık sık hatırlıyor olmalı. Çünkü Bakanlığın ortaya attığı yeni uygulamalar işleri büsbütün karıştırmaktan başka sonuç vermiyor. Öğretmenler henüz geçtiğimiz yıl uygulamaya konulan kredili ders geçme sisteminin içinden çıkamazken, Toptan'ın şartsız kurulu işleri iyice karıştırdı. Şartsız kurula göre: Üniversiteyi kazanan ancak lisede bazı derslerden başarısız olan öğrencilere kolaylık sağlanacaktı. Ama umdukları gibi olmadı. Şartsız kurul yamalı bohçaya dönen eğitim sisteminde, sükülenin yerine yeni bir yama eklemekten başka işe yaramadı. Şimdi ise Toptan dağıttığı sistemi tekrar toparlamaya çalışırken, önerdiği şey öncekinin bir tekrarı oldu: İkinci şartsız kurul.

Şartsız kurul uygulamasına eğitimciler feryat ediyorlar. "Birçok öğrenci şartsız kurulda geçecekse bizim emeğimiz ne olacak? Bu uygulama gül fidanına benzeyen eğitim sisteminin köküne zehir ekilmesidir," diyorlar. Hangi gül fidanı? Dayakçı, rüşvetçi, fırsat eşitsizliğinin ayıyuka çıktığı bir sistem olsa olsa devedikenin olabilir.

Kaldı ki, lise son sınıf öğrencilerine "Siz dersleri bırakın, üniversiteyi kazanmaya bakın" diyenler de aynı eğitimciler değil miydi? Önce öğrencilere umut verip sonra da tembellikle suçlamak, sistemin suçunu öğrencilerin sırtına yüklemekten başka ne olabilir ki?..

ŞARTSIZ KURULA ÖĞRENCİLERDEN, VELİLERDEN TEPKİLER. Uygulanmasında rüşveti, çifte standardı, keyfiliği içeren şartsız kurul, çeşitli illerdeki okullarda protesto edildi. Sivas'ta Atatürk Lisesi ve Sivas Lisesi'nde okuyan ve şartsız kuruldan yararlandırılmayan 400'e yakın öğrenci, velileriyle birlikte listelerin asıldığı 9 Eylül'de topluca Milli Eğitim Müdürlüğü'ne gittiler. Öğrenciler 10 Eylül'de yine topluca Valilik önünde, oturma eylemindeydiler. Aynı gün Bakanlığa toplu telgraf çektiler.

İstanbul Şehremini Lisesi'nde üniversiteyi kazandıkları halde şartsız kurula giremeyen 40 öğrenci Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanarak bunu protesto ettiler. Gösteriyen Kabataş Erkek Lisesi öğrencileri de katıldı.

Antakya Kurtuluş Lisesi'nde şartsız kurulu protesto etmek için öğrenciler ve velileri 15 Eylül'de Milli Eğitim Müdürlüğü ve okul müdürü ile görüştüler. Sonuç alamadılar. Protestolarının karşılığı polislin çağırılması, tehdit ve gözdağı oldu. Veliler, çocuklarına sürekli "Sizleri sürdürdüreceğim. Gidin Şirnak'ta okuyun." diyen müdür hakkında suç duyurusunda bulundular.

Adana Mehmet Kemal Tuncelli Lisesi öğrencileri şartsız kuruldan yararlandırılmadıklarını belirterek 17 Eylül'de bir basın toplantısı yaptılar. Bursa Lisesi ve Adana Erkek Lisesi öğrencilerinin de imzası bulunan açıklamada "Öğretmenler bize nasılsa geçersiniz, isminizi yazıp çıkan dedikleri halde şimdi ne haliniz varsa görün diyorlar" denilerek bu aldatmaca protesto edildi.

AÇIK ÖĞRETİM FAKÜLTELERİNDEN SONRA AÇIK LİSELER. Köksal Toptan şartsız kuruldaki sonrakı fikirlerini sunmaya devam ederek şimdi de "Açık Lise" uygulamasını başlatıyor. Toptan'a göre böylelikle "Gönderilecek kitaplar ve televizyon programı aracılığıyla yapılacak açık lise eğitimi ile, özellikle kırsal kesimdeki yetişkinler ve okula gidemeyen genç kızlarımızın liseye gidememe sıkıntısı ortadan kaldırılmış olacak." Ne güzel çözüm! Kürt gençliği ve yoksul emekçi halkın çocukları mektupla, TV'yle eğitim görece, cebine milyonları koyup kayıt yaptıranlar ise özel okullarda okuyacak.

İLKOKULLAR DA "DEMOKRATİKLEŞME" DEN PAYINI ALDI. Başkan Toptan "Öğrencilerin seçme ve seçilmenin önemini şimdiden anlamaları için ilkokullarda sınıf başkanının seçilme belirleneceğini açıkladı. Bırakalım ilkokulu, üniversitelerde bile yıllardır söz hakkı, yönetime katılma hakkı isteyen öğrencilere kulaklarını tıkayan, onların üzerine polisi gönderen kafanın, ilkokul öğrencilerine "seçme seçilme" hakkı tanıması herhalde ancak kargaları güldürecek türden bir demagoji olabilir.

Yarın ilkokul öğrencileri, gazozuna, misketine birbirlerini tavlamaaya çalışır, rüşvete başlarsa, ya da seçim yüzünden birbirlerine girerlerse şaşmamak gerekiyor.

Eğitimde yeni dönem PARA PARA PARA

"İstedğin Bölüme Girmek İstiyorsan Önce Paradan Haber Ver." Okul, Sivas Divriği ilçesi Nuri Demirel Meslek Lisesi. Sınavda torna-tesviye bölümünü kazanan Ahmet Mercan, daha iyi bir iş olanağı olur düşüncesiyle elektrik bölümüne geçiş yapmak istiyor. Okul müdürü geçiş bedelini şöyle sıralıyor: "İstersen 1 milyon 800 bin lira verebilirsin, ister 60 kg boya, istersen de sandalye alıp okula bağışta bulunabilirsin."

"Hediye Al. Şartsız Kuruldan Geç." Sivas Lisesi ve Atatürk Lisesi'nde şartsız kurulla sınıf geçme uygulaması okul personeline yarananlara, hediyeler alanlara yarar sağlıyor. Bir öğrenci: "Bizim okulda şartsız kuruldaki geçmek için sınav öncesi öğretmene yağcılık yapmak, hatta kola vb. şeyler ısmarlamak yeterlidir." derken, bir başka öğrenci devam ediyor: "Bu okullarda kurul torpil olana işledi, torpil olmayanlar ise sınavları veremedikleri için 'terbiyesiz ve ahlaksız' ilan edildiler."

"Sınavı Girmeden Önce Torpil Ayarlayacak-sın." Bursa Görükle Kampüsü'nde Beden Eğitimi Bölümü için özel yetenek sınavına giren Mesut Mutlu, sınavı iyi geçmesine, hentbol lisansına, ün-

versite sınav puanının yüksekliğine rağmen sınavı kazanamadı. Nedenini Mutlu'nun konuştuğu Görükle Öğrenci Yurdu Müdürü açıklıyor: "Oğlum, sınavda gelmişsin ama torpilin yoksa pek şansın yok, zor kazanırsın."

"Parti Üye Kartların ve 50 Bin Lira Lütfen." Bir veli Trabzon Lisesi'ne çocuğunu kaydetmek için gittiğinde tüm evrakları tamamdı. Evrakları alan öğretmen bunu yeterli görmemişti ama. "Şimdi gidip DYP'ye üye olup belgenizi bize getireceksiniz, biz de kaydını yaptıracağız." Tabii bir de üyelik kartıyla birlikte 50 bin liralık yardım.

"Parayı Ödememiz Menfaatimiz İcadıdır." Eskişehir'de çocuğunu kaydetmek için Ahmet Kanatlı Lisesi'ne giden veliler kayıt odasının üzerinde şu yazıyı okuyorlar: "Kayıt sırasında başış olarak 5, bin, okul masrafı için de 85 bin TL alınmaktadır, tabii hayır ve sevabı sevmeyen bu parayı ödemeyebilir. Okul yöneticileri bu sözün yeterince ikna edici olmayabileceğini düşünmüş olmalılar ki, velilere dağıtılan zarfın içinde bir uyarı notu daha yer alıyor: "Bu parayı ödememiz çocuğunuzun menfaati için iyidir."

"Kendi Okulunu Kendin Yap" Milli Eğitim kapatsın

Geçtiğimiz ay, hem de okulların açılmasına çok az bir süre kalmış olmasına rağmen, onlarca ilkokul, ortaokul ve lise çeşitli gerekçelerle kapatıldı. Okulların kapatılma gerekçeleri ve kapatılış biçimleri İstanbul

valiliğinin astığı pankartlardaki valdizli sözlerin ne ölçüde boş olduğunu kanıtlıyordu sanki.

Okulların açılmasına birkaç gün kala böylesi bir uygulamanın gündeme getirilmesi birçok öğrencinin açıkta kalmasına neden oldu. Eğitim hakkı ellerinden alınan öğrenciler, çoğu yerde velileriyle birlikte bu uygulamalara tepki gösterdiler.

Kadıköy İlçe Milli Eğitim Müdürü Abdülkerim Denge tarafından gönderilen sözlü emir üzerine, "okulda az öğrenci var" gerekçesiyle kapatılan İbrahim Ökten İlkokulu öğrencileri ve velileri, gösterilen gerekçenin doğru olmadığını belirterek uygulamayı protesto ettiler. Protesto eylemlerini okuldan ayrılmayarak geceli gündüzlü sürdüren öğrencilerin ve velilerin tepkileri üzerine 10 Eylül'de okulun yeniden açılması kararı alındı.

Ancak bu kadar şanslı olmayan öğrenciler de var-

dı. 7 Haziran'da yenisinin yapılacağı sözü verilerek yıktırılan Yedikule'deki Genç Osman İlkokulu öğrencileri, okula gittiklerinde yalnızca bir enkaz yığınıyla karşılaştılar. Bunun üzerine öğrenci velileri okulun

enkazı önünde toplanarak durumu protesto ettiler. Fenköy 50 . Yıl Lisesi'nin kapatma kararı ise okulların açılmasına bir hafta kala duyuruldu. Gerekçe "okulda az öğrenci bulunmasıydı. Feriköy 50. Yıl Lisesi öğrencileri 8 Eylül'de Çağaloğlu'nda Hürriyet gazetesi önünde "Okulumuzu Asla Bırakmayacağız. Sonuna Kadar Direneceğiz." yazılı bir pankart açarak oturma eylemi yaptılar.

Zemini sağlam olmadığı gerekçesiyle yıktırılan Büyüçekmece Osmangazi İlkokulundaki 1500 öğrenci ve velisi de, yeni okulun yapılınmasını protesto için, Esenyurt Doğan Aras Bulvarı'nı işgal ederek yollu bir süre trafiğe kapattılar. Jandarmanın velilere müdahalesi sonucu 20 veli gözaltına alındı.

Sezgin "korkmadan yürüyebileceği" sokakların düşünüyü kuruyor

İsmet Sezgin, Acıbadem'de "şeffaf" karakollarından birini daha İstanbulluların "hizmetine" açtı. Vatandaşlara polislin "görevlerini" bir kez daha hatırlatan Sezgin, "Polisin görevi güvenliğini vatandaşların gönlüne sindirmektir. Halk sokakta korkmadan yürüyebileceği, başına bir kurşun veya taş gelmeyeceğinden emin olacaktır." dedi.

"Sokakta yürüyebilmek..." Böyle bir şans çoktan yitiren Sezgin ve kahramanlarının, hayaliyle yanıp tutuştuğu tek duygu bu olmalı. Devrimcilerin soluk alıp verişleriyle rüyaları bölünenler, böyle bir duyguyu bir saat bile yaşayabilmek için neler vermezlerdi.

Korkuyorlardı. Her gün her saat daha da artan korkularını bastırmanın tek yolu daha çok karakol, daha çok işkence merkezi, daha çok katliamdı. Onların korkmadan yürüyebileceği sokaklar, halkın yaşamadığı, devrimcilerin ulaşamayacağı sokaklardı.

Oyunun baş kahramanı, "Halk sokakta korkmadan yürüyecek." dedikçe, "evlatları" sokakta cinayet üstüne cinayet işliyor. Yalnızca son bir ay içinde sokakta halka yaptıklarının bazılarını sıralamak bile Sezgin'in ve kahramanlarının "samimiyetini" sergilemeye yetiyor.

17 Ağustos 1992. Acıkarlı Fırzokoy sahilinde eğlenen bir grup gence "Beri polisim kimliklerinizi gösterin." diyen "kimliği meçhul" bir şahıs, talebini geri çeviren M.Can Yoldaş'ı silahla ayağın-dan yaraladı.

20 Ağustos 1992. İzmir Esendere'de Asayiş Şubesi Yankesicilik Ve Dolandırıcılık Bürosunda görevli polis Neçmi Yan-gin, gece yarısı sarhoş bir halde geldiği evinde eşiyile tartışmaya başlayınca, çıkardığı gürültüye uyanan ve kapıya gele-rek kendisini uyararak komşusu Turan Sa'lı kurşun yağmuruna tuttu. Önce elle-rini havaya kaldırmasını isteyen sarhoş polis memuru, komşuna ateş ederek ya-raladı. Yere yığılan Turan Sa'lı hastane-ye götürmek isteyen komşularına da ateş ederek yere yatırdı. Sezgin'in sarhoş "kahramanı" daha sonra olay yerine ge-len polis ekipleri tarafından "güçlükle" et-kisiz hale getirilerek gözaltına alındı. Sonra ne mi oldu? Çıkarıldığı nöbetçi mahkemeden serbest bırakıldı. Durumu protesto eden mahalle sakinleri olay yer-i-ne siyah çelenk bıraktılar. Son derece öf-kelenen mahalle sakinleri olay yerine ge-len polisler tarafından "ikna" edilerek sa-kinleştirildiler.

2 Eylül 1992. İzmir Hilal istasyonunda bir kişiyi kovalayan Komiser Eren Kaba-l, rastgele açtığı ateş sonucu 14 yaşında bir simitçiyi öldürdü.

5 Eylül 1992. Kumpak'da arkadaşla rıyla gezen ve Türkçe bilmediği için "dur" ihtarını anlamayan Córdos Florin, bekçi tarafından kolundan vuruldu.

6 Eylül 1992. Mevlanakapı'da Fikri Uzun adlı bir doküm işçisi, Zeytinburnu Sümer Karakolu'nda görevli polis Musta fa Sevim tarafından sırtından vurularak öldürüldü.

9 Eylül 1992. Yenibosna'da üniver-si-teye hazırlık dergisi almak için bayiiye gi-den Tolga Korkmaz, yolda polis tarafın-dan durduruldu. Tolga, ellerini havaya

kaldırmasını isteyen polisler tarafından, elleri havada olduğu halde ateş edilerek göğsünden yaralandı.

Sezgin ve kahramanlarının "samimi-yeti" ortadadır. Bugün artık polisler saye-sinde ve onlar olduğu sürece halk, so-kakta "başına bir kurşun veya taş gele-ceğinden" emindir.

"Özel timdeki her kişi benim evladım. Hayatıma ne derece önem veriyorsam onların da ha-yatına o derece önem veriyorum. Onların hayatının kurtulması için ne gerekirse yaparım, her imkanı sağlarım."

Elbette özel timdeki elemanları Sez-gin'in "evladi" sayılır. Hatta evlatları da ilenirdiler. Onların hayatının kurtulması için ne gerekirse yapmak da onun boy-nunun borcudur. Söz konusu olan kendi hayatıdır çünkü. Onlar varsa; karakollar, işkencehaneler, zindanlar varsa Sezgin de vardır. Varlığı onların varlığına bağlı

Sezgin "şeffaflık" dedikçe, "evlatları" cinayet üstüne cinayet işliyor.

birisi için "her imkanı sağlarım" vaatlerinde ne kadar da "cömert" davranıyor. Ne kadar "babacan" bir tavrla "lütüfedip" evlatlarına sahip çıkıyor. "Tayyareyse tayyare..." helikopterse helikopter." İşte Sezgin'in evlatlarının hayatlarını kurtarmak için yapabilecekleri. Dahası var. Çelik ye-lekler, zırhlı araçlar, panzerler, bomba-lar...

Ama bunlarla ancak kendi korkularını

hafifletmeye çalışan Sezgin'den evlatları-nın istediği başka bir şey. Onlar bu kirl-i savaşa dayanacak güçlerini yitirdiler. Da-ha "güçlü" silahlar değil, bu pis savaştan "kaçmak", "kurtulmak" istiyorlar. Ama elinde moral değerleri, ahlaki değerleri çürümüş, kokuşmuş bu "güçlerden" baş-ka bir şeyi kalmayan Sezgin, evlatları için daha fazla ne yapabilir ki?

Sezgin evlatlarına ne yapsa yara-na-mıyor. "Evlatlarının" moral değerlerindeki kan kaybını bir türlü dindiremiyor. "Bir konserve yarım ekmekle karın doyuruyo-ruz..." Sakat kalsak, ölse bize ve geride bıraktığımız yakınlarımıza aylık 800 bin lira maaş bağlanıyor." diye nankörlük edenler bile var. Hatta "Buralarda kafayı yiyeceğiz, biz de insanız." diye feryat eden-i de. Dikkat Bay Sezgin! Evlatlarınıza sahip çıkın. Sonra ne olur ne olmaz.

Sezgin Kürdistan'da ki Evlatlarına

"Bedava Tatil" Vaat Ediyor

"Önümüzdeki yıl Didim'de 5 bin kişinin kalabileceği yaz eğitim kampı yaptırıyor-ruz. Ve orada çalışan polislerimizin tü-müne 15 gün kamp yaptırmay" düşünö-yoruz." Sezgin'in seçim öncesi vaatlerini aratmayan bu "sözü" evlatlarına ne ka-dar inandırıcı geliyor. Büyük şehirlere atandıklarında kendilerine lojman bile vermeyen, lojmanlarda oturanları ise so-kağa atanlar, şimdi "bedava tatil" vaat e-di-yorlar. Üstelik kaçınıcı kez. Daha birkaç ay önce aynı vaadi Emniyet Genel Mü-dürü Yılmaz Ergun da vermişti. Moral eğit-im merkezlerinde onları aileleriyle bir-likte ağırlıyacaklar.

Pavlov da benzer ödül-ceza yöntem-leriyle köpeklerinin reflekslerini şartlamayı başarabilmişti. Ancak ödülleri gecik-tirmeden. Ve onları kandırmadan. Yalnız-ca vaat etseydi zaten bunu asla başara-mazdı. Bakın Sezgin'in evlatları bu konu-da ne düşünüyorlar: "Zaten bu hükümet ne hikmetse sözleri bir türlü yerine geti-remiyor. Bakalım ne olacak."

Yeni kıyafetlerle, çelik yeleklerle, zırh-larla, tayyarelerle nereye varmayı umu-yorsunuz? Elne silah tutuşturup halkın ve devrimcilerin üzerlerine saldığınız Ömer Çakır gibi katillerinize verdiğiniz "takdir" belgelerinizle, 10 milyonluk çek-lerinize nereye varacaksınız? Bütün şehri karakollarla donatmak çözüm ola-cak mı? İşkenceciler, katliamcılar için şu-belerde karakollarda yatıp kalmak çare mi? Amigolarınızın "desteği" ye efendile-rinizin önünde attığı birkaç kurşun "gü-cü" korkularınızı silmeye yetecek mi? Oturduğunuz masaların altından rüyaları-nıza kadar, halkın adaletinin peşinizi bı-rakmayacağını bilmek korkusuyla yatıp kalkacaksınız.

Menzîr ekmeğiyle oynuyor

Beyoğlu'nu "kurtarma" ve "efendiler" diyarı yapma sevdasındaki Menzîr, en baş-ta kendisinin ve kahramanlarının ekmeğiyle oynuyor. Batakhanelere geçtiğimiz hafta boyunca hemen her gece operasyon düzenleyen Menzîr, Beyoğlu'nu "yaşa-nabilir" hale getireceğini iddia ediyor. Bu işte öyle iddialı ki, operasyonlara bizzat katılmayı da ihmal etmiyor ve telsizle emirler yağdırıyor: "Ara sokaklar da denetle-necek." Restoranların garsonlarını, komilerini, otel katiplerini sorguya çekiyor, "Si-gortan var mı?", "Ne zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye soruyor.

Merak ediyoruz. Beyoğlu'nun bataklikları kurultulduğunda önce polis kararlarını nerede doyuracak? Nereden haraç alacak? Hiç düşündünüz mü? Kim onlara be-dava içki ısmarlayacak, kadın bulacak. Gecenin bir vakti canları çorba çektiğinde kim onları çorba içmeye götürecektir? Sonra en iyi esrarı nereden bulacaklar? Önce ekip otosuna doldurup sonra dayak, nezaret ve zührevi hastalıklar hastanesi götür-mekle tehdit ettikleri eşcinseller kalmayınca kimlerden "kelle başı" para sızdıracak-lar?

Evet soruyoruz: Manukyan'ların vergi rekortmeni sıfatıyla devlet katında en iti-barlı yeri işgal ettiği bir ülkede Menzîr, neyi temizleyeceğini sanıyor? Devlet büyük-lerinin davetlisi olarak ülke dışından gelen heyetlere kadın sunulan bir ülkede nereyi kimsen temizliyor?

Bizce Menzîr, öncelikle şov yapip halkı kandıracağına, kararlarını bu batakha-nelerde doyuran polislerinden temizlesin Beyoğlu'nu. Beyoğlu'nu temizlemeye yine bu batakhanelerin önlerinde denciler gibi dolaşan polislerden başlasın. Ellerinde kalas ve sopalarla yol kesip insanlara saldıran sivil polislerden başlasın. Beyoğ-lu'nu "yaşanılır" hale getirmeye, keyfi olarak gözaltına aldığı insanlara "Adam başı 100'erbin lira verin serbest bırakayım." diyen karakol amirlerinden başlasın. O

İşte Menzîr'in Ekipler Amiri "Hortum Süleyman" komutasında düzenlediği Beyoğlu'nu düzeltme akımından bir enstantane. Bütün pavyonların altını üstüne getiriyorlar. Maksud Beyoğlu'nu temizlemek, yaşanılır hale getirmek. Peki ya "Hortum Süleyman" kimdir? Neden "hortum" lakabıyla marufur? Neden karakolda yatıp kalkar, bütün ihtiyaçlarını orada giderir? Neden eşcinselleri hep hortumla döver? Niye herkes onun için psikopat der?

Devrimci işkencehaneye girdiği an savaşın bir başka cephesinde çarpışmakta olduğunu kavrayamamışsa, baştan yenilmiştir. Devrimci, işkencenin, savaşın dışı değil ve en zorlu biçimde yaşandığı bir başka an olduğunu kavramışsa, ruhen ve bedenlen direnmeye hazır demektir. Böylesi bir doğru kavrayış içerisinde savaşçı o andan itibaren sadece direnişi düşünür.

Sınıflar mücadelesi tarihi bir yanda

İŞKENCE VE DEVRİMCİ TAVIR

egemen sınıfların işkencelerine, baskıya, teröre, zorbalığa; diğer yandan bütün bu "zor" araçlarına baş eğmeyen direniş destanlarına, kahramanlıklara tanıklık eder. Bugün ülkemizde yaşanan da bundan farklı değildir.

Sınıf mücadelesi yükseldikçe iktidarın batat unsur haline getirdiği şiddet araçları çeşitlenir, şiddetin dozajı artar. Ama bu mücadeleyi durdurmaz, mücadeleyi engellemek için "rüzgar ekenler fırtına biler." Faşist terörün amacı, korkuyu bütün topluma hakim kılmaktır. Kitleler terörle teslim alındıklarında devrimci hareketi kitlelerden yalıp imha etmenin daha kolay olacağını düşünen faşizm, diğer araçları bir kenara bırakmamakla birlikte, esas olarak dozu artırılmış terörden medet umuyor. İşkence faşist terörün en önemli araçlarından biridir. Çünkü işkence, sadece işkence göreni değil, onun aracılığıyla bir toplumu yıldırmaya yönelik olarak kullanılan bir "silah"tır.

Egemen sınıflar ortaya çıktıklarından bugüne, insanın doğasına ters düşen işkenceyi kullanarak başkaldıranları teslim almaya çalışmışlar, kimi zaman bunda başarılı da olmuşlardır. Ama ne köle sahipleri, ne feodal derebeyleri, ne de burjuvazi işkenceyle iktidarlardan sonsuz kılmayı başaramamışlardır.

İşkencehane Savaşın Bir Başka Cephesidir

Savaşın geliştiği yerde egemen sınıfların iktidarlardan biraz daha ayakta tutmak için terörü artırmaları, bizler açışın-

dan sürpriz değildir. Bu nedenledir ki, gazeteler, televizyonlar kayıp, katliam ve işkencede ölüm haberleri, kolları felç edilmiş, ayakta güçlüğü duran, saç-sakalı birbirine karışmış, perişan halde insan görüntüleri veriyor durmadan. Faşizm, başkaldırı içindeki kitlelere "ayağınızı denk alın, sonunuz böyle olur" demek istiyor.

Burjuvazinin halk kitlelerine mesajı bu kadar açık ve net iken, devrimcilerin de kendilerini savaşın bir parçası olan bu gerçeğe göre hazırlamaları gerekiyor. Savaşta zaferi kazanmanın ilk koşullarından biri düşmanı tanımak, düşmanın savaş yöntemlerini/hilelerini, "güçlü" ve güçsüz yanlarını kavramaktır. Düşmanı ve savaş tanımadan, zaferi getirecek politikaları saptamak, buna uygun biçimlerde "silahlanmak" mümkün olmaz.

İşkencehaneyi diğer savaşım alanlarından ayıran en önemli özellik düşmanla yüz yüze olunması ve tek başına savaşmak zorunluluğudur. Bu savaşın ayrıt edici özelliği ise, devrimcinin silahının bedeni ve iradesi oluşudur. İşkenceci de, devrimciyi işkencehanenin bu özellikleriyle vurmaya/teslim almaya çalışır.

Devrimci, işkencehaneye girdiği an savaşın bir başka cephesinde çarpışmakta olduğunu kavrayamamışsa, baştan yenilmiştir. Devrimci, işkencenin, savaşın dışı değil ve en zorlu biçimde yaşandığı bir başka an olduğunu kavramışsa,

ruhen ve bedenlen direnmeye hazır demektir. Böylesi bir doğru kavrayış içerisinde savaşçı o andan itibaren sadece direnişi düşünür.

Devrimci İşkencede "Yalnız" mıdır?

Devrimciyi işkencede bekleyen en büyük tehlike yalnızlık duygusudur. Gözleri bağlayarak başlayan yalnızlaştırma, "Elimize düştün, şimdi biz bizeyiz, ne istersenek onu yaparız." sözleriyle pekiştirilir. İşkencenin amacı bir kolektifin parçası olan örgütü insanı "ego"suyla baş başa bırakmaktır. Eğer bunu başarabilirse, kişiyi onlarca silahın üstüne doğrultulduğu koşullarda yalnızlığın dipsiz, kuyusuna mahkum eder. Onlarca işkenceci bağırıp çağırılmalarıyla, hakaretleri, küfürleri, fiziki ve psikolojik saldırılarıyla, yalnızlık duygusunu geliştirmeye çalışır.

Devrimci işkencehanede düşmanla "tek başına" savaşmak zorundadır. Ama "yalnız" değildir. Birinci olarak, işkence devrimcinin şahsında bütün bir topluma, yoldaşlarına yapılmaktadır. Orada bulunmasının nedeni de karşı karşıya kaldığı işkence nedenini ortadan kaldırma mücadelesidir. Bu nedenle işkencedeki devrimci bütün bir halkı temsil etmektedir, yanında ve arkasında halk vardır. İkinci olarak, işkencecilerle yüz yüze kaldığı, dışı bir mücadele verdiği koşullarda düşüncelerini, örgütünü temsil etmektedir, işkencenin amacı örgüte ulaşmaktır, işkencedeki devrimcinin yanında o an örgütü vardır. İşkencede bir insan öldürülebilir ama düşünceler öldürülemez, devrimcilerin öldürülmesi devrimci hareketin yok edilmesi demek değildir. İşkencedeki

Devrimci hareketin gücünün ve gelişme potansiyelinin farkında olan düşman, büyük-küçük ayrımı yapmaksızın edindiği tüm bilgileri birleştirmeye, bunlardan sonuçlar çıkarmaya çalışıyor. Düşmanın işini böylesine ciddiye aldığı bir süreçte biz de devrimciliği çok daha ciddiyetle yürütmeliyiz. Bu ciddiyet düşmanı yakından tanımayı, onun yöntemlerini çözmemeyi ve buna göre hazırlığı gerektirir.

devrimci bu anlamda da yalnız değildir. Üçüncü olarak işkenceci "örgüt evi", "randevu yeri ve saati" vb. istemektedir. İstenen yoldaşların canıdır ve dışardaki yoldaşların can güvenliği işkencecilerle yüz yüze olan devrimcinin elindedir. Dışardakilerin gözü ise işkencedeki yoldaşlarındadır. Ne dışardaki yoldaşları onu unutmamıştır, ne de işkencedeki devrimci yoldaşlarından kopuktur.

İşkencedeki devrimci, yoldaşlarının ve örgütünün güvenliği, savunulan davanın ortaklığı ve haklılığı, işkenceci tarafından temsil edilen egemen sınıflar karşısında ezilen halkı temsil etmesiyle; halkı, örgütü ve yoldaşlarıyla birlikte, asla yalnız değildir. Aslında yalnız olan işkencecidir. Çünkü o halktan tecrit olmuştur, hiçbir yerde mesleğinin işkencecilik olduğunu söyleyemez; dostluğu, gerçek dostları tanımaz, korktuğundan dolayı hep gizlenmek zorundadır. İşkenceci işkencehaneden çıktığında şehrin kalabalığına karışır ama yalnızdır. Sağından-solundan geçen, kahvehanede, lokantada, durakta rastladığı herkes düşmandır ona, tek dostu sırtını dayayacağı duvar ve silahıdır.

"Yalnızlık" ızafî bir olgudur. Kapitalizm insanları şehirlerde, fabrikalarda, okullarda binler, on binler, milyonlar halinde bir araya getirmiştir ama kaynaştırmamış, toplumu atomlara ayırmış, herkesi "birey" haline getirmiş, yalnızlaştırmıştır. Oysa devrimci, toplum savaşçısıdır, devrimci birey toplumsallaşmış, kolektifin parçası olmuştur. İşkencehanede de bu gerçek değişmez.

İşkence Tezgairi Sosyalizme İnancın, Harekete Bağlılığın Sınav Yeridir

İşkencede direnme geleneği yaratmış bir hareketiz. Bu geleneğin devamcısı olmak, direniş destanları yazan yoldaşları-

bu tehdidi güçlendirmekte, işinin uzmanı işkencecilerin rollerini iyi ezberlemeleriyle oynadıkları senaryo, kişiyi ölüm-kalım tercihi noktasında zorlamaktadır. Şubeye getirilir getirilmez hiçbir şey sorulmadan "konuşacak mısın" sorusuna "hayır" yanıtı verildiğinde, "vurun" deyip işkencehaneden çıkan işkenceci şefinin rolünü iyi yapması kimi insanı-öldükçe etkilemektedir.

İnfaz tehdidi işkencecinin en büyük silahıdır. Ve çatışmanın en üst boyutudur. Çatışmayı bu noktada kazanan devrimci işkence sinavını büyük oranda başarmış demektir. Bundan sonrası acı verme ve psikolojik-ideolojik saldırılar biçiminde geçecektir ki, ölüme hazır insan açısından bunlar çok daha kolay atılacak şeylerdir. Söyle düşünülmemlidir: İşkence acısı geçer ama onur acısı ömür boyu geçmez. Kişi işkencede sakat kalabilir ya da geçici bir süre ağır acılara katlanmayı gerektirebilir ama bunların hiçbir işkenceye çözümünün, ihanetin acısı kadar kalı-

İster bir "üs"sün savunulması, ister bir tepenin savunulması, isterse işkencehanede örgütün, davanın, devrimci onurun savunulması biçiminde olsun, önümüzde iki tercih vardır: Şehit ya da sakat olma pahasına ya direnerek onurlu bir sınav vereceğiz, ya da şerefsiz bir yaşamı tercih edeceğiz.

cı ve derin olamaz. İşkencede vücudun tahribatı tedavi, bakım ile giderilebilir ama çözülmenin insan kişiliğindeki tahribatını giderecek ilaç yoktur. Bunun içindir ki, işkenceci kişiyi iradesiyle ters düşürmeye zorlar.

Direnen kişilere "tamam hiçbir şey kabul etmediğini yaz ve imzala" tekliflerinin yapılması da bundandır. İşkenceci şöyle düşünmektedir: "Bugün örgütünün kararını bu noktada çiğneyen kişi, yarın daha geri bir noktada tutunmaya çalışacaktır. Çünkü bu da bir uzlaşmadır, bir geri adımdır. Ve işkenceci hiçbir şey öğrenmese de iradesini bir noktada kabul ettirmiş, bir başka sefer bir adım daha atıp, bilgi isteyebilir, uzlaşma potansiyeli görmüştür çünkü.

Bugün polislin kullandığı tüm işkence yöntemleri çatışmanın bu mantığı içinde şekillenir. Kaba dayak, tartaklama, düz askı, Filistin askısı, askıda elektrik verme, değişik organlara elektrik verme, hayalari sıkma, falaka, cinsel organlara ve makata cisim sokma, sarkıntılık, cinsel taciz ve tecavüz, tazviki su, buz kalıbına yatırma, kaynar su dökme, iğne batırma gibi onlarca fiziki işkence yöntemi vardır. Bunların hepsi de kişiyi sağlıklı düşünmekten yoksun bırakma, yıpratma, direncini kırma, iradeyi zayıflatma amaçlıdır. Fiziki işkence yöntemleri kişiyi fiziki olarak güçsüz düşürmek amaçlı olsa da,

esasları psikolojik yıpratmaya yönelik işkence türlerini etkili kılmaya hizmet eder. İşkencecinin amacı "bu acıya dayanılmaz" psikolojisini vermek ve "küçük", "önemsiz" bilgiler vererek kurtulma düşüncesine sevk etmektir.

Küçük, önemsiz bilgiler vererek kurtulma düşüncesi çözülmenin başlangıcıdır. Bu noktada işkenceci, çoğu kez elindeki bilgileri gizler ve kişiyi bu yola soktuktan sonra bilgileri ve belgeleri önüne dizer. "Her şeyi biliyoruz" saldırısı işte bu noktada çok daha etkilidir. Ve kişi böyle bir noktada, söylediği her yalanın, her senaryonun altında ezilmeye başlar ve bu kez de "nasıl olsa her şey biliniyor, gizlemenin yararı yok" düşüncesi hakim olur. İşkencecinin "kendini ezdirme, efendi efendi anlat, kurtul" telkinleri, "Sana yardımcı oluruz, iş buluruz, okulu bitirme, yardımci oluruz." türünden işbirliği tekliflerine doğru yönelir.

Fiziki işkencecinin nerede bittiği, psikolojik işkencecinin nerede başladığı belli değildir, her ikisi birbirini tamamlar. "Devlet güçlü biz her şeyi biliyoruz."dan, geçmişte çözülen (özellikle sorumlu) kişilerin ifa delerini okutmaya; çözülen kişileri ya da ses bantlarını dinletmekten kişisel zaafaların körüklenmesine; kişinin kendisine ve ailesine yönelik saldırılardan devrimci değerlere; örgüte, ideolojiye, sosyalizme saldırıya; yalan, karalama ve spekülasyondan infaz ve tecavüz senaryolarına kadar tüm yöntemler kişiyi ideolojik-psikolojik zayıflığı noktasında yakalamaya yöneliktir. Bu yöntemler etkili olduğunda iki de, bir tekrar işkenceye alma tehditleri yapılır. Çünkü artık işler işkencecinin elindedir.

İşkence yöntemlerini mekanik kavramamak gerekir. Bu yöntemler, işi işkencecilik olanlar tarafından oldukça yaratıcı tarzda ve birbirini bütünüyle kullanarak kullanılır. Önemli olan, işkenceyi mekanik algılamamak ve mekanik biçimde yöntemleri birbirinden ayırmamak gerektirir.

Sonuç olarak işkencede belirleyici olan, işkence yöntemleri değil devrimcinin iradesi, inancı ve kararlılığıdır.

Saflarımızda İşkence Karşısındaki Eksik Şekillenmeler

İşkence karşısındaki belli başlı eksikliklerimizden en önemlisi düşmanı yeterince tanımamak ve yeterli sınıf kinine sahip olmamaktır.

Bir başka önemli eksikliğimiz, arkadaşlarımızın savaşın geldiği boyutu kafalarında tam şekillendiremiyorlardır. Savaşın en kızgın biçimlerde sürdüğü koşullarda, düşmanın devrimci harekete yönelik saldırılarının savaşın boyutlanmasını ile ilgili olduğunu göremeyenler infaz, kaybetme gibi psikolojik saldırılardan etkilenememektedirler. Elbette ki işkenceyi, kaybetmeyi, infazı düşmanın meşru hakkı olarak görmemek gerekiyor, ama savaşın boyutu ve devrimci hareketin gelişim seyri ile birlikte düşünüldüğünde bütün bunların savaşın birer parçası olduğu anlaşılmalıdır. Aksi takdirde panik, yılgınlık ve mücadeleyi terk ediş kaçınılmaz olur.

Savaşlarda ölüm doğallık kazanır. Nitekim savaşçıların kendilerini çatışmaya, ölüme hazırlanmış olmaları bir olumluluk olmakla birlikte, sağ yakanalma ve işkence karşısında bu kimi zaman zayıflığa dönüşebilmektedir. Zayıflığı doğuran ölüme hazır olmamak değil, ölümün sadece bir biçimine, çatışmanın bir biçimine hazır olmaktır. Savaşçı silah elde geçirilerek ölüme nasıl hazırlanıyorsa, işkencede direniş/ölüme de öyle hazırlanmalıdır.

Bir başka eksiklik ise, özellikle toplu alınmalarda kişinin tavır koymaya başkasından -özellikle de sorumlu insandan- beklemedir. Oysa kişi işkencede tek başınadır ve "tek başına örgüttür. İşkence anında belirleyici olan kişilerin konumu değil, direnişidir. Ve işkence karşısında direniş tavrının alınmasında başkasının eksiklikleri -bu sorumlu kişi de olsa- kimseyi affetmez, suçu hafifletmez.

Sıradan insan tavrı koyarak polisi kandırma "taktik" de birçok insanın çözümüne neden olmaktadır. Sıradan insan rolü yaparak polisi "ikna" edip dışarı çıkmaya kendini ayarlamak, kişinin durumu açığa çıktığında direniş hattına dönüp devrimci tavır koymasını engelleyen ciddi bir yanlış düşümedir.

İşkenceye Dair Gözlemler

İşkenceci dünyanın en aşağılık işini yapan kişidir. İnsanın doğasına aykırı bir işi meslek edinen kişi bütün insanı emremlerden uzaklaştırmıştır. Nitekim bunu işkencehanede gözler kapalı iken bile görmek mümkün.

Her şeyden önce işkenceci ruh hastasıdır, dengesizdir. Sadist bir ruh hastası olan işkenceci yaşamını uyuşturucu, içki, kumar, gece hayatı gibi "teselli ve boşalma" araçları ile sürdürmeye çalışır. Düzenli bir aile hayatı ve dost çevresi bile

yoktur, çünkü işkenceci çevresindeki herkese karşı güvensizdir. Bu güvensizlik ve sevgisizlik insana yabancılaşmanın sonucudur. İşkencecilerin birbirine bile güvenmediğini, birbirlerini sevmediklerini, birbiri-arkasındaki çekıştirmelerden, timler arasındaki sürtüşmelerden ve hatta emniyet müdürlükleri arasındaki sürtüşmelerden bile çıkmak mümkün. İşkencehanelerde her gün bir kavgaya tanık olunur. Cezalandırma eylemleri ardından kendi içlerinde "köstebek" arayan, koridora çıkıp bağırıp küfredenler arasında dostça bir ilişki olamaz. Birbirini ezen, "görev" arkadaşını ayakbağı gibi kullananların ilişkilerini belirleyen kişisel çatışma, hırs, kariyer ve parasal çıkarlardır.

İşkenceci sürekli korku ve tedirginliği yaşar. Devrimcinin gözbağını açması ya da kendiliğinden açılması durumunda işkencehanede herkesin gizlenmeye çalıştığını, kaçtığını görmek mümkündür. Yalnız kalındığında ya da işkence bitip mahkemeye sevk aşamasında bütün işkencecilerin yakınmalarına, yaranma çabalarına ve kendisi hakkında devrimci hareketin neler bildiğini öğrenme çabasına rastlamak istisna değil, kuraldır. Devrimcinin gözü açıkken bütün işkenceciler "iyi polis" oynar. Hatta, yasal çalışma durumunda devrimci hareketi destekleyeceklerini; patronları vurma, lüks yerleri bombalama önerileriyle birlikte duyarsız, kendilerinin de "komünist" olduklarını söylemeleri bile kimseyi şaşırtmamalıdır. "İktidarı siz alın size çalışalım." deyişleri

artık klasikleşmiştir.

Bütün bu dengesizliklerin ardında kişisel korku" ve kaygılar vardır. İşkenceci parayla acı satan bir sadisttir ve yalnızdır. Devrimci iradenin karşısında güçsüz olduğunu bilir ve direniş karşısında küçülür, direnişine saygı gösterir. Ve işkenceci "Halkın Adaletinin bir gün kendisini bulacağı korkusuyla yaşar, bu onun dengesizliğini artırır.

Devrimci İradenin Başegmezliliği İşkenceye Yenilgiyi Tattırır

Yukarıda belli başlı özelliklerini sıraladığımız işkence ile çatışmada bedenini ve iradesini ortaya koyan devrimci daha üstün konumdadır. Çünkü devrimci için . orada olduğunu, bu acılara neden katlanmayı gerektiğini, nasıl bir savaş içinde bulunduğunu bilir. İşkenceci fiziki üstünlüklere sahiptir ama psikolojik-ideolojik üstünlük devrimcidedir.

Örgütüne, yoldaşlarına ve sosyalizme inancı tam olan kişi fiziki dezavantajlarla başatmesini bilir.

Bugün geçmişe göre daha bilimsel çalışan işkenceci sorguda not tutmakta, davranışlar incelemekte, tepki almaya yönelik sohbetlerde küçük-büyük bilgiler almaya çalışmaktadır. Devrimci harekette tek tek kişilerin ruh hallerini, gelişimleriyle birlikte izleme çabasında olan polis,

kişilerin duygusal ilişkilerinden örgüt içi hiziplere, büyük operasyonlar sonrası insanların ruh hallerinden cabuk haberleşme yöntemlerine, hareketle nasıl ilişki vermediğini, birbirlerini sevmediklerini, sağlandığından SDB'lere nasıl insan aktarıldığına, tamponlama yöntemlerinden şehirlere buluşmalara, ev boğaltmalara kadar hemen her şeyi öğrenme çabası içindedir. Düşmanın böylece çabalarını boşa çıkarmanın tek bir yolu vardır. Direnmek.

Biz, Karlıgaç'ların, Birtan'ların, ölüme giderken düşmanı tekmeleyen Yusuf Erigil'lerin, yoldaşlarını kurtarmak için kendini feda eden Perihan'ların, 12 Temmuz şehitlerinin, Malatya şehitlerinin, 16-17 Nisan direnişçilerinin, mevzilerini silahsızken savunma bilinciyle hareket eden Adana direnişçilerinin duvara kanlarıyla tarih yazarak ölümsüzleşme geleceğinden geliyor, onların açtığı yolda yürüyoruz, sosyalizme, halklarımızı, yoldaşlarımızı ve Devrimci Harekete inancımız defalarca sınavlardan başarıyla geçti. Bu anlamda kendimize güvenmeliyiz. Kendine-güven esastır. Devrim öncesinde de sonrasında da dayanılması gereken yer özgüçtür.

İster bir "üs"sün savunulması, ister bir tepenin savunulması, isterse işkencehanede örgütün, davanın, devrimci onurun savunulması biçiminde olsun, bugün savaşta önümüzde iki tercih vardır: Şehit ya da sakat olma pahasına ya direnerek onurlu bir sınav vereceğiz, ya da şerefsiz bir yaşamı tercih edeceğiz.

MÜCADELE 1 MAYISI YASALLAŞTIRIYOR

Egemen sınıflar 1 Mayıs'tan her zaman korktular ve düzenleri için tehlikeli gördüler. İktidarlara ödenen beri 1 Mayıs'ı Türkiye emekçilerinin bilincinden silmek için olmadık entrikalar çevirdiler, yalan ve demagojiyle birlikte siddete başvurdular.

Başaramadılar! Bir dönem 1 Mayıs'ın "Bahar Bayramı" olarak kabul ettirilmeye çalışılmasına karşı, emekçilerin bugüne birlik, dayanışma ve mücadele günü bilinciyle sahip çıkıp kutlamalarına engel olamadılar. 1 Mayıs'ın 1978'da çokkulu ve görkemli kutlanmasına tahammül edemeyen oligarşi, 1977 1 Mayıs'ını kana bulayarak kitlelerde 1 Mayıs korkusu yaratmaya çalıştı. 12 Eylül'üler daha tahammülsüzdüler. 1 Mayıs'ı "Bahar Bayramı" olarak da "takvimden silip tatil günü olmaktan çıkardılar. Bu kez amaç 1 Mayıs'ı kafalardan da tamamen silmekti. Olmadı, yine başaramadılar.

12 Eylül'e karşı halkın hak arama mücadelesi. 1 Mayıs'a sahip çıkma, 1 Mayıs'ı kutlama bilinciyle birlikte gelişti. 1988 yılında 1 Mayıs atarına doğru başlayan kitlese yürüyüş polisin azgınca saldırısına uğradı. Yıldramadılar. 1 Mayıs bilincinin gelişmesini bastıramadılar. 1989 yılında birlerce emekçi M.Akif Dalcı'yı şehit verme pahasına 1 Mayıs'ı adına yaraşır bir biçimde kullandı. Aynı bilinçle, kararlılık ve inançla 1990 1 Mayıs alanına çıkan her sokak ve caddede 1 Mayıs alanı haline getirdi. Alanı zorlayarlardan dört bine yakın emekçi gözaltına alındı.

Gülay Beceren kurşunlandı, sakat bırakıldı. Oligarşi 1 Mayıs'ı kabullenme noktasında bir kez daha iyice köşeye sıkıştırıldı. 1 Mayıs yasasını savunamaz hale geldiler. Utangaçça da olsa 1 Mayıs'ı telaffuz etmeye başladılar.

Ne 12 Eylül cuntası, ne kitlelerin

üzerine ateş açılması, ne de yasaklar ve yalanlar devrimcileri 1 Mayıs'lara sahip çıkmaktan vaz geçiremedi. Oligarşi ise böylesine sahiplenilen bir günü açıkça yasaklamıyordu; ama çeşitli bahanelerle kutlamaları yasadışı ilan ederek 1 Mayıs'larda var gücüyle emekçi halka saldırıyı sürdürüyordu. İsrarlı, kararlı ve her şeyi rağmen önlenemeyen mücadele 1 Mayıs'ın yasallaşmasını dayatan bir noktaya kadar geldi. 1991 1 Mayıs'ı önce-sinde"1 Mayıs yasallaşmalıdır," dayatmasıyla çıktığında, devletin çıkar yolu kalmamıştı. Bu tavrını 1992 1 Mayıs'ında daha ısrarlı sürdürdü. Mücadele 1 Mayıs'ı kazanma noktasında gelmişti ve bu hak burjuvaziden kazanılmıyordu. Bu politik tavrın ne kadar doğru ve yerinde olduğu, değeri bugün daha iyi anlaşılıyor.

Bugün yeni hazırlanan bir yasa tasarısı ile 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak yasallaşması öngörüldü.

Görüşmesinin Eylül'ün sonunda Meclis'te yapılacağı belirtiliyor. Burjuvazi 1 Mayıs gözderden irak yasallaştırmayla, "biz verdik" dedirtmeye çalışıyor.

Demirel, şimdi "dün dündür bugün bugündür" felsefesiyle geçmişte söylediklerini yalayıp yutup 1 Mayıs'ın Birleşmiş Milletler'e üye ülkelerin çoğunluğu tarafından kutlandığı, işçiler arasında sosyal dayanışmayı sağlayabilmesi için emekçiler bayramı adıyla resmi tatil günü ilan edilmesinin ve emekçilerin bugün bayram olarak kutlamalarının uygun görüldüğünü belirtiyor.

Demirel yine bildiğimiz Demirel! Dün komünistlerin bayramı dediğini bugün emekçilerin bayramıdır, kutlansın, tatil de olsun deyip kabulleniyor.

1 Mayıs'ın yasallaştırılması ise emekçilerin mücadelesinin çoktan dayattığı ve zorunlu kıldığı bir haktır. Yoksa BM'ye üye ülkelerin uluslara-

Doğru devrimci önderlikle yürütülen mücadele kendi yasalğını yaratıyor. Oligarşi bu yasalığı tanımak zorunda kalmıştır.

rı anlaşılmalardaki hakları sadece 1 Mayıs'la sınırlı değildir. Bu anlaşmalarda hak olarak var olan, Türkiye'nin de imzaladığı ama uygulamadığı onlarca hak ve sözleşme vardır. Toplumumuzdaki 1 Mayıs bilinci ve 1 Mayıs'ı kutlama kararlılığı böyle bir yasanın çıkarılmasını zorunlu kılmıştır. Bu ne SHP'nin, DYP'nin bir lütfü olacaktır, ne de Demirel'in, İnönü'nün.

Gelinen noktada işi daha fazla yokuşa sürerek güçlerinin ve 1 Mayıs'ı yasallaştırmaktan başka çarelerinin kalmadığı ortaya çıkıyor. Amaçları kendilerini her yıl daha zora sokan bir günü emekçi sınıflara 1 Mayıs gelmeden vererek bu sorundan bir an önce kurtulmaktır.

Kazanılacak yasalık bu konuda sürdürülen kararlı ve tavizsiz mücadelenin bir sembolü olduğu gibi, mücadeleye yeni yasadıklar kazanılmasının da yolunu açacaktır.

İşbirlikçilik yarışında DİSK Türk-İş'ten önde

DİSK büyük patronlarla ve devlette samimi-yeti ilerletmede hızlı adımlar atarken Türk-İş'in tepkisiyle karşılaştı. Öyle ya, bu pay kapma savaşıydı. Türk-İş'in devlet ve patronlar katındaki müstesna yerini kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Ama "devletten daha devletçi" Türk-İş, DİSK'in devletçilikte cesaretili adımlarına önüne geçmeye çalışması karşısında şaşkına döndü. Yoksa DİSK yerine mi göz koymuştu?

Türk-İş DİSK karşısında koyu bir işçi kesiliverdi. DİSK'e "hükümet sendikası", "sarı sendika", "devletçi sendika" demeye başladı. Evet, sendika dünyasında tam bir komedi oynanıyor. Sendikacılık açısından sermayenin ve siyasi iktidarın çıkarlarına bugüne kadar hiç halel getirmeyen Türk-İş, adında "devrimci" sıfatı olan bir sendikaya bunları söylüyor. Dün TUSİAD'a arka çıkmada açık tavrı alan DİSK'in bu sözlerden hiç de alındığı yok. Sermayeye göz kırpmada bu tavrıyla Türk-İş'i geride bırakmıştı. Hükümetin SHP'li bakanları ve milletvekilleri de DİSK'e üye olmaları için işçilere çağrılar yapıyor, çeşitli belediyelere, iş yerlerine ilanlar astırıyorlardı. Üstelik DİSK'in gengel attığı işçiler Türk-İş'e üye işçilerdi. DİSK "benim mal varlığım" der gibi işçilere benim üyelerim diye şahıplık yapmaya kalkıyordu. Nasil olsa işçilerin gasp edilmiş haklarını, kıyımların, grev hakkına saldırının, grev kırıcılığının Türk-İş için olduğu kadar DİSK için de önemi yoktu. DİSK 12 Eylül'ün götürdüklerini değil, 12 Eylül'de kaybettiği üyelerini geri almayı düşünüyordu. 12 Eylül'ün ortaklarından Türk-İş'i bu konuda sorgulamak ve mahkum etmek yerine, açılır açılmaz 1 Mayıs ortaklığı yaparak 1 Mayıs'ı şatolara hapsedmekle Türk-İş'e destek vermek DİSK'in ilk işi olmuştu. Şimdi Türk-İş kadar DİSK için de her şey sermayeyle iyi geçinmek, "huzur"u korumak ve "toplumsal uzlaşma" içindi. Böylece uzlaşmada DİSK patronlarıyla tekeli patronlar aynı konseyde yer alacak, "sorunları" birlikte çözeceklerdi. İşçiler ve patronlar arasındaki "ekmek kavgası", Türk-İş'te DİSK arasında kim düzenle daha içten kucağa kaçacak ve kim aslan payını alacak kavgasına dönüşmüş oldu. Zaten Türk-İş cephesinde yeni bir şey görünmüyor. Düzene Şevket Yılmaz'ın ara sıra "kızıp bağırıp çağırması" dışında bir saygısızlığı yok. Sendikacılıkta işbirlikçiliğin, işçinin alınterini sermayeye peşkeş çekmenin, politikada ikiyüzlülüğün simgesi haline gelmiş. CIA'nın gözünde hatırı sayılır bir yer edinmiş Türk-İş'in önüne geçmek hiç de kolay bir iş değildir. Ama DİSK'in bu politika yolunda Türk-İş'i sollama gayretini bunun için hayret vericiydi. Aslında DİSK'in söylediklerinde fazla şaşılacak bir şey yok. Çünkü "toplumsal uzlaşma" bunları gerektiriyor. "Devrimcilik" ise sadece taşınması ağır bir yafat oluşturuyor. DİSK içindeki "devrimci sendikalar" da, iğreti duran devrimcilik yafatasının peşinden sürükleniyorlar. Şimdilik olan biteni sineye çekiyorlar. Duruma hakim olacakları günleri sessizlik içinde bekliyorlar.

Nasil olsa sarı sendika deyip geçilir. Evet, Türk-İş ve DİSK şimdi devrimci ve devletçi olma noktasında kapışıyorlar. Onlar işçi sınıfının çıkarlarını korumak, ilerletmek ve iktidara dayatmak için değil düzende kendilerine daha iyi bir yer için kapışıyorlar. Türk-İş'in sarı sendikacılıktaki saltanatını, sarsmak DİSK'e düşse, Türk-İş de haklı olarak "Sen benden nasıl daha sarı ve devletçi olursun." diye serzenişte bulunuyor.

Geriçi faşist sendikal diktatörlüğün sağlandığı bir genel kurul

Tes-İş Genel Kurulu yapıldı

18, 19, 20 Eylül'de Ankara DSI salonunda yapılan Tes-İş'e bağlı Tes-İş (Türkiye Enerji Su İşçileri Sendikası) 4. Olağan Genel Kurulu'nda geçmiş yılların senaryosu tekrarlandı. Enerji işkolundaki işçilerin başına çöreklenmiş olan geriçi-faşist sendika ağaları, yükselen işçi muhalefetine karşı koltuklarını korumak için açtıkları saldırıya geçtiler.

Divan başkanlığını Şevket Yılmaz'ın yaptığı kurulda her şey, sarı sendika ağalarının çıkarma uygun hazırlanmıştı. Tes-İş Genel Merkezi'ne muhalefet edenler ihraç edilecek, aynı durumdaki şubeler ise feshedilecek, ağaların sendikadan aldıkları pay artırılacaktı.

Kongrenin ilk günü konuşma yapan Tes-İş Bursa Şube Başkanı, "Kimseye Tes-İş hakkında laf söyletmeyin." diyerek gözdağı vermeye çalıştı. Genel merkezi destekleyen bu sadık usak "kışkırtıcı", "bölücü" delegelere karşı nasil tavrı alınması gerektiği konusunda aklınca sağa sola ders verdi. Genel merkeze muhalefet eden delegeler tek tek hedef gösterildi. İstanbul Tes-İş 1 No'lu Şube Başkanı Kamal Karat'ın konuşması da aynı şekilde saldırılarla karşılandı.

Genel merkeze tavrı alan delegelerin etrafı sarıldı. Bir dövülmedikleri kaldı. Tes-İş Genel Başkan Yardımcısı Mahmut Özo-

nur "Her yerde bir pislik çıkar. Bu da bizim içimizden çıkan pislik." diyerek aslında kendisinin işçi sınıfı içerisindeki bir pislik olduğunu sergiledi.

İşçilerin devrimci-demokrat muhalefetine olan düşmanlık Genel Kurul'da İstanbul 1 ve 2 No'lu şubelerinin kapatılmasına kadar vardırdı. Soma şubesinden muhalefet eden üç enerji işçisinin de sendikadan ihraç edilmesi kararı alınırken, sendika yöneticilerinin aylık maaşı 15 milyona çıkarıldı. Her türlü demokrasi ve işçi düşmanlığının sergilendiği genel kurulda, tüzek değişikliği ile genel kurulun yetkileri genel merkeze devredilerek sendika patronlarının diktatörlüğü daha da pekiştirilmiş oldu.

Önceden oluşturulan tek liste ile seçim yapıldı. Bunun dışında bağımsız aday olan üç kişi baskılarla adaylıktan çektilerdi.

İşbirlikçi faşist sendikacılığa karşı tabandan gelişen devrimci-demokrat işçi muhalefetine burada da var güçleriyle saldırdılar, işçilere karşı bütün kınkileri kullandılar. İşçi sınıfına düşmanlıkta sınır tanımayan bu usakların yaptıkları yanlışlara kalmayacaktır. İşçi sınıfı doğru devrimi ve şahlı çalışmalarıyla bu çanak yalayıcıları, işçinin parası ile saltanat sürerlere çok geçmeden cevabını verecek, sendika şubelerini kapatılardan hesap soracaktır.

Liseli Barış'ın katiline ödül

MUAMMER EKTİ-
Ölümüne neden olduğu
Barış'ı şimdi toprağın altında.
O işkenceciliğinden dolayı
ödüllendirildi.

**BARİŞ
KELEŞ-**
Arkadaşları
gerçek
adalet yerini
buluncaya
kadar
borçlular
ona.

Adalet Bakanı ve Ankara Merkez

SORUŞTURMA

DGM'ler ve kontrgerilla hukuku

"DGM'lerin ağır cezaya dönüştürülmesinde bence fayda var."

Ankara DGM Başkanı Muammer Ünsoy'un bu sözleri DGM'lerde artık vitrin değişikliğine ihtiyaç duyulduğunu gösteriyor. Vitrinleri o kadar kirli ve çirkinleşti ki, gizlenecek bir tarafı kalmadı.

DGM'ler açtıkları bağımsız yargıyı değil bağımlı yargıyı temsil ediyor. Ve adeta devlete kol kanat germiş, canla başla cinayet işleyen, provokasyona yetenen kontrgerilla hukukunu uyguluyor.

Bunun için DGM'lerin vitrininin değişmesi isteniyor. Ankara'daki DGM bütün çirkinliklerin aynasıdır. Ankara DGM'nin adı artık komploculukta, işkencele, keyfîlikte anılıyor. Buranın savcılar ve yargıçları kimseye hesap vermez ve onlardan kimse hesap soramaz. Uluslararası insan hakları heyetleri gelir, anlaşmalarla göre görüşmeleri gerekir; araya bakanları, başbakanları girer, görüşmezler.

Hükümetler değişir, onları kimse yendirin oynatamaz. Başına buyrukturlar, yargıda duka kılınır ilan etmişlerdir.

DGM savcılarını sadece savcılıkta ifade almakta yetinmezler. Onlar DAL'daki işkence odalarında da sorgulamaya katılırlar.

15 günlük gözaltı süresi onlar için geçerli değildir. Yasaları istedikleri gibi kullanıp gerekirse 45 güne çıkarırlar. İbrahim Bingöl, Erol Özbozaltı, Alişan Turan, Alp Aslan'ın gözaltı süresini 30 güne uzatan onlardır. İşkence gördüğünü söyleyen Av. Bedi Yarayıcı'ya "Hiç de inandırıcı değilsin." diyen DGM savcısı Nuh Mete Yüksel'dir. "İfade vermediysen işkence yapılmamıştır, ben olam ifade veridim." diyen de DGM savcısı Ülkü Coşkun'dur.

Ankara'da katledilen beş Devrimci Sol gerillasından ikisini, polislin suçlarını örtbas etmek için apar topar kimseye haber vermeden kimsesizler mezarlığına gömdüren ve otopsiye izin vermemeyi yine aynı savcılardır.

Kapalı Cezaevi savcısına baskı yapıp İbrahim Bingöl için "Eğer vermeseniz operasyon düzenleyip zorla alırım." diyerek tekrar DAL'a işkenceye almak için uğraşan yine DGM başsavcısıdır.

Yine İstanbul DGM'de olduğu gibi polisle suç ortaklığı yaparak gözaltı ve işkence süresini uzatmak için insanları bilinçli serbest bırakıp yeniden gözaltına aldıkları için çırpınan bu kurumun savcılarıdır.

Ya da gözaltında işkence gördüklerini ve bunun sorumlusunun başta DGM savcısı N. Mete Yüksel olduğunu açıklayan avukatlara, "görevlileri terör örgütüne hedef gösterdikleri" gerekçeyle dava açanlar yine onlardır. DGM savcılarını, işkenceyi suç duyurusu sayıp soruşturmaları gerekirken, tersine bunu gizleme yoluna giderler.

Yine sosyalist dergi ve yayınları kapısına bakar bakmaz toplanan da DGM savcılarıdır. Ama aynı savcılar dava açarken aynı hassasiyeti hiç göstermezler. İddianamelerin yedi-sekiz ay sonra hazırlandığının sayısız örneği vardır.

İşte devletin güvenliği için kurulduğu söylenen DGM'lerin işlevleri kısaca bunlardır.

Ankara DGM Başkanı "haklı"dır. İpliği pazara çıkmış bu DGM'lerle "temiz" iş yapılamaz. Ama vitrinlerini nasıl yenileyecekler?

"Terörle mücadelede terörle mücadele." diyen yargıtay başkanları varken hangi vitrin değişikliğini arıyorsunuz? "Patronunuz "terör" çılgınlıkları atarsa, siz kendi görüntünüzü nasıl kurtaracaksınız?"

İşlerinizi kontrgerillanın infaz hukukunun kanlı ellerine teslim ettiniz nasıl olsa. Siz de kapatan mahkemelerinizi, bırakın işlerinizi kontrgerilla yapmaya devam etsin.

Adaletsiz bir düzende adalet dağıtamazsınız. Halk "adaletinizi çok iyi tanıyor. Kimin gerçek adaleti temsil ettiğini de çok iyi biliyor.

Bir yargı faciası, adaletsizlik örneği düzenin "soruşturma" kurullarının haksız bir kararı: Liseli Barış'ın ölümüne neden olan Yefa Liseli Müdürü Muammer Ekti açılan soruşturma sonucunda suçsuz bulundu. Liseli Barış geçen öğretim yılının son gününde, gömleğini arkadaşlarına imzalattığı için okul müdürü tarafından dövülmüş, hakarete uğramıştı. Bunu onuruna yediremeyerek intihara teşebbüs eden Barış, bir süre komada kaldıktan sonra yaşamını yitirmişti. Yoğun kamuoyu tepkisinden dolayı soruşturma açıldı. Kamuoyundan gizleyemedikleri işkence olaylarında, katliamlarda oldu-

ğu gibi. Soruşturma, olay kamuoyunda unutulduktan sonra sonuçlandırıldı. Sonucu tahmin etmek zor değildi. İdari kurullar "akıldaktan" sonra ictidatı on ödüllendirmekte gecikmedi. Bakırköy Örtüoğrenin Şube Müdürü-ğ'ne getirildi.

Eskiden yalnızca kendi lisesindeki öğrencileri dövmekle yetiniyordu. Şimdi birçok ortaokul ve lisede "dayaklı eğitim" için talimat verecek. Yeni Barış'lar olacak. Bu örneklerin çoğalmaması geliştirilecek tepkilere, oluşturulacak kamuoyuna ve her şeyden önce de öğrenci gençliğin mücadelesine bağlı.

İNSAN HAKLARI

İnsan hakları sözü size yakışmıyor

Anayasa, Madde 33: Herkes önceden izin alınmaksızın dernek kurma hakkına sahiptir.

Tüm vatandaşlara, yasalarda, anayasada, örgütlenme özgürlüğü verilmiştir. Herkes dernek kurabilir, buralarda örgütlenebilir. Hem örgütlenme hakkı, hem de insan haklarını durmadan vazdedir. Demirel ve İnönü'nün seçim propagandalarında "Örgütülü insanı, örgütülü toplumu yaratacağız." demelerine ve vaatlerine özel bir yer vardır. Hepsi örgütülü toplum ve insan haklarını yerleşecekleri sözleriyle aralarında yarışıyor.

İnsan Hakları Beyannamesi'nden Paris Şartı'na, Helsinki İnsan Hakları Sözleşmesi'nden AGİK'e kadar insan haklarıyla ilgili imzalanmamış sözleşme bırakmamıştır. İnsan hakları sözleşmelerine atıkları imzayı övünç kaynağı yapıyorlar. İnsan hakları, örgütlenme hakkı sözde ve kağıt üzerinde başta.

Ancak gerçekler, böyle güzel sözler ve kağıt üzerine atılan imzalara göre kurulmamıştır. İnfazlarla, katliamlarla, keyfi gözaltılarla, gözaltında kaybolmalarla, işkenceler ve kundaklanan-basılan derneklerle ülkemizde insan hakları ayaklar altındadır. Ama daha önemli, bu ülkede en çok insan haklarını savunan kişiler, kurumlar, dernekler üzerinde baskının yoğunlaştırılmış olmasıdır. Öyle ki, Avrupa Parlamentosu'na karşı TAY AD, İHD demokrasinin ve insan haklarının varlığını göstermede kullanılır. Ancak görüntüyü kurtarma işi bitince hem de İnsan Hakları Haftası'nda TAYAD'ı kapatırlar. Kapattıkları gibi Avrupa Parlamentosu'na bildirme gereği bile duymazlar.

Haklar ve Özgürlükler Derneği (ÖZGÜR-DER) kurulur. İnsan haklarının peşinden koştuğu için ömrü 2.5 ayla sınırlı kalır. Kurucuları, üyeleri derneklerinden dövlürek çıkarılır ve günlerce Gayrettepe'nin karantalı hücrelerinde "misafir" edilir. İnsan haklarının peşinde koşanlar yılmazlar, bıkılmazlar, yenisini kurarlar. Biraz olsun kendini gösterip infazlara, işkencelere, kayıplara karşı çıktı mı, sesi yükselmeye başladı mı huzursuz olurlar. Onu da fazla yasmazlar. Artık kurumu, laşmaya, saygınlık kazanıyor ve tehlikeli olmaya başlayordur. Kapsına bir vahilik buyruğuyla polis tarafından kilit vurulur. Yöneticileri, üyeleri siyasi sübeye götürülür, işkenceye karşı çıktılar, insan haklarını savundular diye işkenceye çekilirler.

İzmir'de, Trabzon'da, Kayseri'de, Adana'da, Bursa'da açılan Haklar ve Özgürlükler Dernekleri'ne pek çok dava açılmıştır. İnsanlar, insan haklarına örgütlenerek sahip çıksın istemezler. Yöneticiler-

Atılan onca imzaya ve yasalarınıza rağmen insan hakları ihlallerine devam ediyorsanız, yırtın sözleşmelerinizi, iptal edin kararlarınızı.

ri gözüaltına alırlar, "ibreti alen" için işkenceden geçirirler.

Bu ülkede insan haklarını savunmak büyük suçtur! İnsan Hakları Derneği (İHD) de defalarca basılıp aranmış, pek çok süresi keyfi gerekçelerle kapatılmıştır. Sınak ve Van şubeleri kontrgerilla tarafından bombalanmış, şube başkanları tutuklanmıştır. İHD Batman yöneticilerinden Sıddık Tan ve Diyarbakır yöneticilerinden Vedat Aydın katledilmiştir. İHD yöneticilerinin, ÖZGÜR-DER'lerin, üyelerinin yasamları tehdit altındadır.

Herkes gece yapma ve çeşitli faaliyetlerde bulunma izni verilir, ama insan haklarıyla uğraşanlara yasaktır. TAYAD'ın 1989'da 12 Eylül'ün yıldırdığını için basıyurusunu yaptığı etkinliklerin bir tekine bile izin verilmemiştir.

İstanbul ÖZGÜR-DER'i kurmak isteyenlere polis "Siz Akşaray'da yer tutturamayacağz." diyerek tutukları yerin verilmemiş kapılarının 7 kez iptal ettirir, peşerinden ayrılmaz, tehdit eder, baskı yapar, engellemek için her yolu dener.

İnsan haklarını savunanları yaşamını her alanında tehdit edilir. Komplolar onları içindir. Tatil, pikniğe gitmeleri bile tehlikeli görülür. Adana'da tatil yapan İstanbul ÖZGÜR-DER yöneticileri ve üyeleri bunun için Adana Emniyetine gözaltına alınarak işkenceden geçirilmiş, tatil yapmalarına bile yasak konulmuştur.

Bu ülkede en çok insan haklarını savunanlar mahkeme kapılarına taşınırlar. TAYAD'ın, İHD'nin, ÖZGÜR-DER'in onlarca davası halen sürmektedir.

Dürüst olun. Açık olun. Yasalar çıkarıyor, imzalar atıyorsunuz bunların hakkını verin. İnsan hakları savunucularının karşısına mahkemelerinizi, işkencelerinizi, katliam ve infazlarınızla çıkıyın! Yasalarımız ve imzaladığımız sözleşmeler ortada. Bunu yapmıyoruz diyorsanız, atılan onca imzaya, çıkardığımız yasalara rağmen insan hakları ihlallerine devam ediyorsanız, yırtın sözleşmelerinizi, iptal edin kararlarınızı, hiçbir derneğin açılmasına izin vermeyin. Açık olanları kapatın!

Ya olduğunuz gibi görünün ya da görüldüğünüz gibi olun.

Hınıs Tekman Kulübü futbolcuları nasıl "terörist" yapıldı?

"POLİSE GÜVENCE
VERMİŞ DEVLET"
Kulüp Başkanı
Kahraman Pektaş'ın
ablası Akçigül Düzgün
şunları söylüyor. "Biz
Türkiye'de kanun
istiyoruz, çocuklarımıza
ve ailemize güvence
istiyoruz. Bütün halk
tehlilededir.
Buradan çağın
yapıyorum, bütün halk
buna karşı çıksın. Polise
güvence vermiş devlet;
suçlu olsun olmasın
bunları yakalayın,
işkence yapın diyorlar.
Arkasından da ödü
veriyorlar. Peki bunların
çocuğu, kardaşı yok mu?
Çocuklarımız sokağa
çıkmasınlar mı? Kahveye
gitmesinler mi? Top
oynamasınlar mı?"

- 3 Eylül Perşembe. Periyodik idmanlarını yapıyorlardı. Polisler tarafından dövülerek gözaltına alındılar. 1 Eylülde şehit edilen Devrimci Sol Gerillasi Ali Rıza Karagöz'ün anısına yapılan gösteriye katılmaktan Yıldıztabya Dörtüöl Karakolunda işkence gördüler. Oysa futbol oynamaktan başka "suçları" yoktu. Karakol komiseri "Bundan sonra Hınıs Spor Kulübü ne top da, spor da yasak." diyordu.
- "Bu kahramanlığınızın filmi yapılacaktır" diyor İsmet Sezgin, bu olayın kahramanlarını ve işkence görenleri de filmlere alacak mı?
- Hınıs Tekman Kulübü futbolcularının kendileri ne oynanan oyundan haberleri yoktur. İşken ceden sonuç çıkmayınca, "Madem siz futbol takımısınız, yardım edelim. Mahalli basına çıkartalım, birkaç poz resim çekelim." sizinle denir. İnanırlar, basının karşısına çıkarlar. "Önümüzde bulunan masadaki şişeler, kara kolda temizlik yaptığımız zaman bulduğumuz rakı şişeleriydi." diyor Kahraman Pektaş ve arkadaşları henüz başlarına gelenin farkına varamamışlardır. 15 gün gözetime altında kalırlar.
- DGM Savcılığı ve yargıçları, insanları neye dayanarak 15 gün tutma izni verdiniz? Kamu oyuna açıklayın
- Oyun tuttu. Futbolcular, basına "terörist" olarak lanse edildiler. DGM Savcılığı onlara hiç bir şey sormadı, mahkemeye çıkardı ve tutuklanmalarını istedi. Eoovit Han, Haydar Han, Kemal Özkan ve Kahraman Pektaş tutuklandı, diğerleri serbest bırakıldı.
- Vatandaş huzur bulacak diyen iktidar sahiple ri; işte size işkence, işte size komplo, işte polisi niz ve mahkemeleriniz. Yüzünüz tutarsa gidin kendiniz yüzlesin. Tökezliyorsunuz. Ülkenin dört bir yanında yaptığınız vahşet duyuluyor. Halkı Nazi kamplarını arar hale getiriniz. Huzur, öz gürlük vaatleriniz sokaklarda. Şimdi ceset başına ödü alan çeteleriniz dolaşıyor. Ensellerin de her gün daha fazla halkın öfkesi geziniyor.

"Vaatler;
önce insan.
İcrat;
sağlıksız
yaşam.
Çözüm;
halkın
örgütü
mücadelesi.
Halklıyız
Kazanacağız
diyorlar..."

Gecekondularda öfke kaynıyor

Kondulardan Anakent önüne

Günlerden 17 Eylül, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin önü insan kaynıyor.

Bağcılar Göztepe'den, Küçükarmutlu'dan, Gülsuyu'ndan, Gülen-su'dan, Esenkent'ten, Hürriyet Mahallesi'nden, Çağlayan'dan, Beykoz'dan, Kartal'dan geliyorlar. Sloganları ve haykırışları arasında kalabalığın göğsü adeta "Halklıyız Kazanacağız" dövizleriyle inip kalkıyor.

dıkları MAKYOL zift fabrikasının şehir dışına uzaklaştırılmasını istiyorlar. Fatma Uçar fabrika dumanının tahribatı sonucu görmeye noktasına gelen gözlerinden beşinci kez ameliyat olacak. 1500 imzalı dilekçe getiren Göztepe emekçiler görüşecek yetkili bulamayınca "Eğer onlar bu işi yapmazsa, bu fabrikayı biz yıkacağız." dediler.

Gülsuyu'ndan Fridevs Aydoğdu

18 yıldır 5 çocuğuyla birlikte lağımla

iç içe yaşadıklarını anlatıyor. İsyen eden bu kadın, gecekondu insanının yıllardır mahkum edildiği kadere baş kaldırdığını diyor.

"Everimizden ve Yaşamımızdan Ellerimizi Çekin"

Küçükarmutlu'dan Hasan ve Fadime Taşdemir: "Biri altı yaşında, diğeri beşikte iki çocuğumuz var. Polis karakol yapacağım diye bizi evimizden çıkardı. 10 Ağustos'tan bu yana çoluk çocuk kapının önünde yatıp kalkıyoruz." diyor.

Ertesi gün Küçükarmutlu halkını temsilen bir heyet Sarıyer Belediyesi'ne gidiyor. Başkan Yardımcısı "Baskılar devam ederse istifa ederim." diyor.

Yabancı Heyetleri Gözaltına Almak Kuralı Oldu

Bir önceki heyetin karşı karşıya kaldığı zorla gözaltı saldırısından sonra, 19 Eylül'de Almanya'nın Bremen kentinden gelen heyet üyeleri Rainer Schmidt, Frank Andres, Nizamettin Memiş de gözaltına alındılar. O gün Armutlu'yu polis abluka altına alırken, polis helikopteri 10 dakika süreyle alçak uçuş yaptı.

Gözaltına aldıkları heyet üyelerinin eşyalarını almak için eve geri dönen panzer bir evi yıktı, kendisi de devrildi. Polisler eve zorla girip eşyaları aldılar.

Yolda Koşana Polis Kurşunu

Heyet üyeleri için panzerle gelen polisler iki genci gözaltına almak istediler. Panzerle binmek istemeyip polislerin elinden kurtulan gençlerden biri için polis şefi "vurun" emri verdi. Panzerle birlikte ellerinde silahlarla koşan polisler çevrede dehşet yarattı. Armutlu'nun toprak yollarında son hızla giden panzerin önünde çocuklar ezilmekten zor kurtuldular. Kovalamacaya kadınlar müdahale ettiler. Yeni bir facia güçlükle önlenildi.

Alman heyetini gözaltına alan polis, bir evi de panzerle yıktı.

Milyarlık villalar için iskan istemiyorlar. Batan şirketleri kurtarmak için de gelmiyorlar, insanca yaşam koşulları, yol, su, elektrik, kanalizasyon istiyorlar. 'Devlet iki göz kandumuzdan ellerini çeksin' diyorlar.

"Karılarınıza çocuklarımızın sağlığını feda ettirmeyiz." Bağcılar Göztepe Mahallesi emekçileri 12 yıldır dumanı ve zehirli atıklarıyla iç içe yaşıyor.

"Doktorsak sinava, öğrenciysek angaryaya hayır"

Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi son sınıfında staj yapan intern doktorlar, üniversite senatosunun öğretim yılı başında aldığı bir kararla, staj sonu sınav uygulaması getirilmesine karşı başlattıkları eylemlere devam ediyorlar.

17 Eylül'de hastane yemekhanesinde toplanarak kararın geri alınmasını ve angarya işlerine son verilmesini isteyen 300 intern doktor "Doktorsak sinava, öğrenciysek angaryaya işlere hayır" sloganıyla "Bu hastanede yemek boykotu vardır." dövizlerini duvarlara asarak süresiz yemek boykotuna başlamışlardır.

Kararın geri alınması üzerine, 21 Eylül günü süresiz iş bırakma eylemine geçen intern doktorlar 22 Eylül günü viziteye çıktılar. Toplu halde tıp fakültesi dekanlığına yürüyüp oturma eylemi yapan doktorların dekanla görüşme isteği kabul edildi. Doktorlar, "Birçok stajda internlik kan almaktan tüp ve sedye taşımaya, laboratuvar sonuçlarını almaktan sekreterliğe indirgenmiştir. Eğitimin sürekli ikinci planda kaldığı stajlara hangi hakla sınır getirilebilir?" diyerek eğitim ve hizmetin yerine geçirilen angaryayı eleştirdiler. Bu uygulama kalkmadığı sürece boykota devam edeceklerini açıkladılar.

Bursa'da dokuma tezgahları kapalı

İpeğe, havluya, çeşit çeşit dokumaya el emeği göz nuru aklılır Bursa'da. Ama hangi koşullarda? Tezgahın sahibinden işçisine kadar hepsinin pek çok sorunu vardır.

Bugün sanayiye ve tüccara üretim yapan bu küçük işletmeler, tezgahlarını kapamayla karşı karşıyalar. Sanayiye ve tüccarın verdiği fiyatla altın ezilen dokumacılar, mevcut sistemde durumlarının kendi kendine düzelmeyeceğini göterek hak alma mücadelesine giriştiler.

İlk eylemleri, 4 Mayıs'ta yaptıkları bir haftalık tezgah açmana eylemiydi. Yaklaşık 38 bin tezgah kapanmıştı.

31 Ağustos'ta Bursa Sanayi ve Ticaret Odası ile Dokumacılar Odası arasında yapılan görüşmelerde üzerinde anlaşılabilir bir "taban fiyat listesi" yürürlüğe konuldu. Ancak bu liste tüccarların küçük bir kısmı tarafından uygulandı. Tüccarlar dokumacıları, kumaş kırsal kesimde dokumakla tehdit ederek fiyat düşürmeye zorladılar.

Dokumacılar bu gelişmeler üzerine 7 Eylül'de Tüttünoğlu Çiftliği çevresinde tüccarları protesto için bir yürüyüş yaptılar. Aynı gün işyerlerinin kapısına "Tüccar tarifiye uygulamadığı için işyerimiz kapalıdır." yazılan asar atölyelerini kapattılar. 10 Eylül'de tarifiye kabul ettiren dokumacılar da dayanışma için atölyelerini açmayacaklarını açıkladılar.

Dokumacılar Odası ile Sanayi ve Ticaret Odası arasında ikinci kez yapılan anlaşma sonucu, dokumacılar 23 Eylül'de eyleme son verdiler. Anlaşmadan sonra fiyat denetimine çıktığında gözaltına alınan dört dokuma denetçisi de, 400 dokumacının yürüyüş yaparak karakola gitmesi üzerine serbest bırakıldı.

Küçük üreticiler, küçük işletme sahipleri sürekli ayakta durma umutlarıyla yaşıyorlar. Düzen de bu umutların körükleyici. Ama yine düzenin kendisi bu hayalleri tuz-buz ediyor. Sistem onları emekçilere yaklaşıyor. Bu yüzden mücadele ve devrimciler onların geleceğine de kucaak açıyor.

Sigma Döküm'de üretim durdu

Kocaeli (Mücadele)- Gebze'de bulunan Sigma döküm fabrikasında Temmuz'dan bu yana maaşların ödenmemesi ve sosyal hakların gasp edilmesi nedeniyle, işçiler 23 Eylül'den itibaren üretimi durdurarak fabrikada oturma eylemine başladılar.

54 işçinin çalıştığı Sigma Döküm'de Nisan'dan bu yana hem ücretler düzenli ödenmiyor, hem de işçilere çalışma koşulları ile ilgili olarak sayısız zorluklar çıkarılıyordu.

Toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde de, 60 günlük sürenin dolduğu ve anlaşmanın sağlanamadığı Sigma Döküm'de mevcut ücretlerin ve ikramiyelerin ödenmemesi karşısında işçiler direniş yolunu seçtiler. Sigma işçileri şimdi direniyorlar. Direniş onların haklarını almanın tek yoludur.

Belediye işçileri direnişi ve sözleşmeyi değerlendiriyor

Silahsız bir ordu kazanamaz

Belediye işçilerinin Subat ayında başlayan Toplu İş Sözleşmesi süreci 14 Eylül'de yapılan anlaşmayla noktalandı.

Gelinen noktada sorunun asıl halkası tek tek maddelerde nelerin alınıp alınmadığı değil, sözleşmenin nasıl sonuçlandırıldığıdır. Sözleşme, çerçevesini belediye patronlarının çizdiği bir zeminde imzalandı. Yani işçiler o masaya silahlarından yoksun olarak oturmışlardı. Grev silahı ellerinden alınmıştı. Ve işçiler o aşamadan sonra da sınıf mücadelesinin sonsuz çeşitlilikteki silahlarını kuşanmadılar.

Belediye işçileri grevin ertelendiği noktada radikal çıkışlara hazır. Ancak süreci devrimci işçiler yönlendiremedi. İktidar, belediye ve sendikalar, manevralarıyla mücadelenin önünü kesmeyi başardılar.

"Bunları Mücadele İçinde Tanımak Gerek"

Yılmaz
BİLGİN

İSTON'da Bağımsızlık yapan Yılmaz Bilgin, işçiler açısından sendikası yeterince tanımamayı ve "oyuna gelme"yi şöyle anlatıyor:

"Grevin ertelendiği gün, şubelerin, Genel Merkez'in ve Şeyket Yılmaz'ın da katıldığı toplantıya ben de katıldım. Ve hayret ettim. Acaba Türk-İş ve bizim Genel Merkez değişti mi dedim. Fuat Alan alacak her kararı uygulamak için namus sözü veriyor, diğeri alınacak kararlar için 'Başımın üstünde yeri var, her türlü desteği vermeye hazırım.' diyordu. Şimdi demek ki bunlarda namus diye bir şey yok. O gün grev çağırımızı söktük. Hepimiz kararlıydık. Sonra Yılmaz Ağa, Fuat Ağa ve onların kuyruğuna takılan sendikacıların oyununa geldik. Demek ki bunları mücadele içinde tanımak gerek."

Neler Kazandı, Neler Kaybedildi?

Şükrü
KARTAL

- Silahsız bir ordunun imzalamak zorunda kaldığı bir anlaşmanın başarılı olamayacağı açıktı. Devrimci işçiler açısından inisiyatifin, önderliğin bu noktada değerlendirilmesi gerekir.

1 No'lu şube başkanı Şükrü Kartal, "Başarılı bir sözleşme imzalandık diyemeyiz." derken bilanço şu şekilde çıkarıyor: "Geçen sözleşmedeki kazanımlarımızı koruyabildik yalnızca. Ama bu sözleşme-

deki yeni talebimiz olan taşeronlaştırmaların önlenmesi konusunda bir gelişme sağlayamadık."

Şükrü Kartal'ın kazançlar-kayıplar meselesinde geleceğe dönük olarak dikkat çektiği nokta ise çok daha önemli: "Kayıp olarak görülebilecek nokta, grevin ertelenmesiyle birlikte buna karşı bir tavır geliştirilememesinin yaratabileceği sonuçlardır. Egemen güçler 'Grev de yapsanız kıranız, hakkınızı vermeziz.' diyerek sadece belediye işçisine değil, işçi sınıfına bir gözdağı vermek istedi. Bu gözdağı kimilerinin geri savulmasına neden olabilir. Böyle bir olumsuz eğilimin önüne geçmek de en başta devrimci, yurtsever işçilerin üzerine düşen bir görevdir."

Gerçekten de işçilerin örgütlülük ve önderlik olarak daha zor süreçlere hazırlıklı olmaları gerekiyor. Çünkü Türkiye'de sınıf mücadelesi giderek, derinleşiyor, şiddetini artırıyor. Hiçbir gelişme, hiçbir kesim bunun dışında kalamaz. Bugünü göğüslemekte yetersiz kalan yapılar, bu gelişmeye uygun adımlar atamadıkları takdirde yarını hiç göğüsleyemeyeceklerdir.

"Özgücümüze Güvenerek Örgütlenmeliyiz"

Baki
KAHRAMAN

Bugünkü saldırıların etkisizleştirilme ve bunun da ötesinde işçileri, emekçileri kendi iktidarları için mücadeleye seferber edebilmek, özgücüne güvenen bir örgütlülüğe ve mücadele hattına sahip olmanın geçiyor.

Bu ders önümüzdeki günler açısından da önemli. Çünkü belediyeler yeni sorunlara, yeni mücadelelere gebe. Fatih Belediyesi'nden temsilci Baki Kahraman da şu anda dikkatin önümüzdeki günler üzerinde yoğunlaştırılması gerektiğini ve yalnızca tartışmakla bir yere varılamayacağını söylüyor.

"... Belediyelerde taşeronlaştırma ve işçi kıyımlarının yaygınlaşacağını tahmin ediyoruz. Gelişmelere çok daha hazırlıklı, örgütlü ve güçlü olarak müdahale etmeliyiz. Grevin ertelenmesinden sonraki hataya düşmemeliyiz. Sendikacıların bizi her an satabileceklerini aklımızdan çıkarmadan özgücümüze güvenerek örgütlenmeliyiz. Ancak bu şekilde sendikacılar bize sırtını döndüğünde onları aşarak başarıya ulaşabiliriz." Ve tabii, mücadelenin belediye işyerlerini aşan bir boyutu da olduğunu anımsatıyor Kahraman: "Diğer yandan gözaltılar, işkence, yargısız infazlar, Kürt halkına yönelik katliamlar, insan hakları ihlalleri hızla artarak sürüyor. Tüm bu gelişmelere de kayıtsız kalamayız. Sadece kendi ekonomik taleplerimiz değil, bunlara karşı da mücadele etmek üzerimize düşen sorumluluktur."

Tarım-Sen İstanbul Şubesi kuruldu

"Tüm baskılara ve anti-demokratik uygulamalara rağmen bugünlere taşıdığımız sendikalar mücadelesi, şubemizin kuruluşu ile daha bir güçlü ve aktif bir çalışma tarzına bürünecektir."

18 Eylül'de İstanbul Valiliği önünde toplanarak kuruluş başvurusunu yapan şube yöneticileri ve üyeler, başvuru sırasında basına yaptıkları açıklamada, mücadelenin baskılara, kıyımlara, sürgünlere rağmen bugünlere ulaşmışa dikkat çektiler. Bu arada, memurlar, kuruluş başvurusunu yaptıkları Tarım-Sen İstanbul Şube'sinin Başkanı Talip Ay-dın'ın Sarıyer'den Etyip'e sürülmesini de kınadılar.

Yüreğir Belediyesi'nde işçi çıkarma

"Halktan yana belediyeçilik" etiketini kullananlar işçi kıyımlarını sürdürüyorlar. Yüreğir Belediye Başkan Selahattin Eşber gibi kendini "işçi dostu" olarak tanıtanlar da bunlar arasında bulunuyor.

Uzun süredir gündemde olan 8 işçinin çıkarılacağı söylentileri, Parklar Müdürlüğü'nde çalışan Sevim Yönlüler'in işten çıkarılmasıyla söylenti olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştü. Üstelik Sevim Yönlüler belediye başkanının akrabasıydı. Ama direnişler sırasında akrabasından değil, işçilerden yana olmuştu.

İşçiler Eşber'in belediyeyi bir imparatorluk gibi kullandığını, hak aramayı suç saydığını belirtirken, Yüreğir işçilerinin kıyım karşısında bugüne kadarki geleneklerini sürdürdüklerini vurguluyorlar.

Sivas Belediyesi'nde yetki karmaşası bitti

Sivas Belediyesinde, bizzat belediye başkanının gerici sendikacıları örgütlemeye çalışmasının sonucunda gündeme gelen yetki karmaşası şimdilik çözümlendi. 9 Eylül'deki mahkeme kararıyla sözleşme yetkisi, belediye başkanının istediği gibi Hizmet-İş'e değil de Belediye-İş'e verildi.

Yetki sorunu Refah Partili başkanın işçileri zorla sarı sendika Hizmet-İş'e üye yapmak istemesiyle başlamıştı. İşçiler tehditle sendika değiştirmeye zorlanmış, kabul etmeyenler çöpe, kanalizasyona, asfalta, buhaneye sürgün edilmişlerdi. İşçiler bugüne kadar 500'e yakın arkadaşlarını sürgün edildiğini söylediler.

Diğer yandan, sözleşmeden şimdiki sadede Belediye-İş'e üye olanlar yararlanıyor, Hizmet-İş'e zorla, tehditle üye yapılanların yararlanamaması ise bir sorun olarak duruyor.

Esenler Yardımlaşma ve Dayanışma Kültür Araştırma Derneğine 20 günde 4 baskın

31 Ağustos'ta bir şenlikle açılışını yapan Esenler Yardımlaşma ve Dayanışma Kültür Araştırma Derneği 20 gün içinde 4 kez basıldı.

İlk gelişlerinde demekte bulunanlardan kimlik istediler.

Üç gün sonra gelen ikinci baskında da yaşananlar aynıydı. Üçüncüsünde derneğin etrafı yine çevrildi. Polis mevzilenmişti, dernekteki kişileri yakalamak(!) istiyorlardı. İltiraz üzerine geri gittiler.

Polis derneğe bu denli sık geliş nedenini "Canımız sıkılıyor, çay içmeye geliyoruz." diye açıklıyordu. Dördüncü baskını 20 Eylül'de yaptılar. Bu kez tam bir operasyon havası vardı. Ellerinde uzun namlulu silahlarla, onlarca polis bir derneğin etrafında mevzilenmişti. Baskın öncesi bir ekip geldi. Demek üyelerinin ve ziyaretçilerinin sabrı kalmamıştı. Üç-dört günde bir derneklerini basan polis şefini kolundan tutup dışarı çıkardılar. Dernekler kanununu göstererek böyle gelişigüzel her yere giremeyeceklerini söylediler. Polislerin gidişinin ardından demek içinde türküler, marşlar söylenirken dışarıda da baskın hazırlıkları yapıldı. Derneğe zorla giren polis 13 kişiye gözaltına aldı.

EYKAD BAŞKANI AHMET YILMAZ: "Derneğimizin açılışındaki çokkumuz nasılsa, dört baskından sonra şimdi de aynı..."

Atışalını Polis Karakolu'nda dernek başkanı Ahmet Yılmaz'la birlikte diğer üye ve ziyaretçiler polise mukavemet etmekte suçlandı. Karakolda sorgular sürerken, dışarıdan gelen bir telefon polisleri hızlandırdı. İşlemler birkaç saatte bitirilerek gözaltına alınanlar saat 12.00'de serbest bırakıldılar. Dışarıda ise kulaktan kulağa yayılan, duyanın tebeşür ettiği sözler dolanıyordu.

Karakola gelen telefonda "Arkadaşlarımızda bir şey olursa sorumlusu siz olacaksınız. Halkın adaletinden kurtulamazsınız." denilmişti.

yöneticiler bu aşamadan sonra kendi

Baskının ertesi günü sabahın erken saatlerinde lacivert Renault'yla gezen sivil polisler demek çevresinde terör estirdiler. Kimliğinde Tunceli, Siirt vb. yazanlar "Siz ya PKK'lısınız, ya Dev-Solcu" denilerek dövüldüler.

Esenler Yardımlaşma ve Dayanışma Kültür Araştırma Derneği faaliyetlerine devam ediyor. Baskınlar sonrası polisin amaçladığı olmadı. Demek üyeleri ve ziyaretçileri ne geri çekildiler ne de korktular. Derneğe Esenler halkı her zamanki gibi sahip çıkıyor, dernek binasını hiç-boş bırakmıyor.

den İlçe Sekreteri İbrahim Atık ihraçları için "Partimiz karar merkezi değildir. Amacımız gözaltına alınan beş on insanı kurtarmak değildir. Tüm toplumu kurtarmaktır. Gözaltına alınan 29 insanı içerdense çıkartsaydık ne değişecekti? Veya cezaevinden beş-on insanı kurtarsak neyi değiştirir?" diyor.

İhraç girişimlerini kabul etmeyen İlçe Sekreteri gözaltına alınan üyelerini saptırmamaya ne kadar önem verdiklerini "Bu arkadaşlarla ilgilenemememizin nedeni seçim zamanında olmamızdır." diyerek ortaya koyuyordu.

Görüşme sırasında orada bulunan ve avukat olduğunu hatırlatan İlçe Başkanının, biraz da korkusunu bastırmak istercesine kaçamak bir tehdit tarzıyla "Yanlış şeyler yazmayın." diye ekliyor. Bizim yanlış değil, onların halka karşı olan tavırlarını yazacağımızı iyi biliyor. Tabii, bunun hesabını vermek zorunda kalacaklarını da...

Buca Cezaevi

Tutsak yakınlarına saldırıldı

Tutsak yakınları 22 Eylül'de, bir önceki hafta jandarmanın polislerle birlikte gerçekleştirdiği operasyonu kefenleriyle protesto etmek için Buca Cezaevi önünde toplandılar. 58 tutsağın yaralı ve 9'unun durumu ağır olduğu için hastanede tutuldukları biliyorlar. Çocuklarının ne durumda olduğu öğrenmek istiyorlar. Tutsakların avukatları da cezaevi önündeler.

Çok geçmeden polis saldırıya geçti. İkisi avukat otuz dört kişi gözaltına alındı. Götürüldükleri Emniyet Müdürlüğü'nde polis tarafından dövüldüler. Bir kişi hastaneye kaldırıldı. Gözaltına alınan avukatlardan İHD Şube Sekreteri Kemal Bilgiç ve ÇHD İzmir Şube Başkanı Mehmet Yatar daha sonra serbest bırakıldılar.

Diğer tutsak yakınları ise mahkemeye çıkarıldılar. İkisi İzmir İHD yöneticisi 4 kişi tutuklandı.

Buca Cezaevi'nde geçen hafta 14 Eylül'de havalandırmaya çıkma sorunu bahane edilerek jandarma ve polis operasyon düzenlenmiş, 58 tutsak yaranlanmıştı. Başlangıçta ağır yaralılar dahil hiçbir tutsak hastaneye götürülmemişti. Tutsakların saldırıya protesto etmek için başlattıkları açlık grevi sürüyor.

Operasyonla ilgili açılan soruşturmayı yürüten İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih Tar'ının tavri ise cezaevi idaresiyle aynı. Melih Tan daha tutsakların ifadelerine bile basırmadığını, yaptığı açıklamalarla operasyon diye bir şeyin söz konusu olmadığını, cezaevinde durumun sakin olduğunu göstermeye çalıştı. Oysa diğer cezaevlerinde olduğu gibi Buca'da da saldırılar gündeme getiriliyor. Tutsaklar direniyor, kamuoyunun tepkisi artıyor.

Savaş koşullarında gazetecilik

Bütün bürolarımız, aralıksız keyfi saldırıları göğüsleyiyor. İşkence gören Adana ve Bursa muhabirlerimiz daha geçen hafta serbest bırakılmışlardı.

Bu kez yeni açılan Elbistan büromuzu basan polisler, temsilcimiz Ahmet Kural ve muhabirimiz Suna Yüksel'i gözaltına aldılar. Günlerce işkence gören arkadaşlarımız, vücutlarındaki işkence izlerine rağmen "İşkence izine rastlanamamıştır." şeklinde rapor verildi. Ve tutuklandılar.

Kars temsilcimiz Enver İnan üç gün gözaltında tutulduktan sonra keyfi gerekçelerle tutuklandı.

Denizli büromuzda çalışan muhabir arkadaşımız Mehmet Yurdakul ise büromuzun polisler tarafından basılmasından sonra bürodaki tüm eşyalarımız ile birlikte helen Denizli polisinde gözaltında tutuluyor. Elazığ'da büro çalışanlarımız ve okullarımız tehditlere uğruyor, takip ediliyorlar.

Sivas'ta özel sayılarımızı satan okullarımız için iktidarın yargısı örgüt üyeliği için yeterli delil bulamadı, ama bu kez de bölücülük gerekçesiyle onlara ceza verdi.

Katliam seyircilerine bakanlık cenazeye katılanlara ihraç

13 Ağustos'ta Ankara Küçükçekirtili kuşatılan Devrimci Sol savaşçılarının katledilmesinde SHP'li bir bakan da hazır bulundu. Kimse daha sonra bu bakanın SHP'den ihraç edilmesini istemedi. Ama kontrorelinin koluğunda iktidar olmayı içlerine sindiren Gaziosmanpaşa SHP yöneticileri Devrimci Sol savaşçıları Nurhayat Beyhan ve Eyüphan Polatın cenazesine üyelerinin katılmasına tahammül edemediler. İhraç etmek üzere hemen harekete geçtiler. Katliamları protesto ettikleri için 17 Ağustos'ta devrimcilerin cenazesine katılan SHP'li üyeler Fikri Salman, Hüseyin Doğan ve Süleyman Baş polislin saldırısı sonucu gözaltına alınıp tutuklanmışlardı. SHP'li

üyelerine sahip çıkmadıkları gibi, demokrat tavırlarına tahammül edemedikleri bu insanların arkasından onları ihraç etme çabası içine girdiler.

İhraçlara karşı çıktıkları için aynı tehditle karşı karşıya olan üyelere Zülfi Çiçin şunları söylüyor:

"Bizler için bunlar partiye bir fayda getirmez daha çok zarar olur diye açıklamaya yapıyorlar. Öğrendiğimize göre Genel Kurul'da bu arkadaşlarımız için 'Partiden ihraç edin' şeklinde bir cevap verilmiş. Hüseyin Doğan'ın tutuklanmasıyla partiden ihraç edilme olayları yoğunlaştı."

SHP Gaziosmanpaşa yöneticilerinin

Yargısız infazlar çaresizliğinizdir

Ali Şahin ve Erol Poyraz'ın 13 Eylül'de Adana'da katledilmesine yönelik tepkiler ve protestolar sürüyor.

Ali Şahin ve Erol Poyraz'ın katledildikleri sokaklarda insanlar konuşmuyor, bilgi vermeye yanaşmıyor, çünkü o günden bu yana üzerlerinden polis baskısı ve tehdidi eksik olmuyor. Ama yine de olanları gizleyemiyorlar. Çünkü baskıya, teröre rağmen susmayacak insanlar var.

18 Eylül'de Adana İHD'de yapılan toplantıda Çukurova ÖZGÜR-DER' liler, ÇHD Adana Şubesi ve İHD Adana Şubesi ortak açıklama yaparak yargısız infazları protesto ettiler. İki devrimcinin nasıl katledildiğine ilişkin araştırmalarının sonuçlarını açıkladılar:

"Görgü tanıklarından aldığımız bilgilere göre, polisin ateş açması üzerine Ali Şahin yaralandı. Erol Poyraz ise kaçmayı başardı. Ali Şahin'i yaralı olarak yakalayan polis, hemen orada infazı uyguladı. Kaçan Erol Poyraz ise saklandığı arabının arkasından elleri havada çıkmış, polislerce alınıp yandaki duvara doğru götürülürken otomatik silahlarla taranarak katledilmiştir."

Yetki İktidardan Mermiler Mete Altan'dan
Kitle örgütleri Adana da ki infazlarda Emniyet Müdürü Me-

Ali Şahin-Erol Poyraz-Devrimcilerin mücadelesinde yaşayacaklar.

te Altan'ın doğrudan rolü ve bilinçli çabası olduğunu vurguladılar. Ortak açıklamada "Emniyet Müdürü Mete Altan devletin, polise verdiği merminin çok fazlasını kullanma yetkisini polise verdiğini, dedikleri kadar mermi kullanabileceklerini, malzeme ve mermilerin devletin verdiğinden bol olduğunu belirterek yargısız infazlara çağrı yapmıştır." denildi.

ÖZGÜR-DER'liler, ÇHD, İHD Şubeleri, devrimci ve demokratlara yönelik sokak infazları politikasını protesto ettiler, kamuoyunu, yargıçları ve savcıları bu konuda görevlerini yapmaya çağırıldılar, konunun takipçisi olacaklarını belirttiler.

Kaysen ÖZGÜR-DER de Adana'da iki devrimcinin öldürülmesini protesto ettiğini açıkladı.

İşportacılar, Esnafılar, Şoförler... Kimin Cebinde Para Varsa Ondan Al

Belediyelerde, valiliklerde haraç kampanyası

Düzen ve düzenin tüm kurumları bütçelerini rüşvet, yolsuzluk ve haraçla ayakta tutuyorlar. Halkın her kesimi, her gün resmi, gayri resmi, dolaylı-dolaysız çeşitli yollarla haraç ödemek zorunda bırakılıyor.

Haraç toplamada belediyeler ve valilikler başı çekiyor. Ürgüp'te, Bursa'da, Samsun'da geçtiğimiz günlerde bunun çarpıcı örnekleri yaşandı. Halkın direndiği noktada haraççıların yapabileceği bir şey yok. Aksi halde, onların eli halkın cebinden hiç çıkmıyor.

Ürgüp'te "Haraç Tahakkuk İhbarnamesi"

17 Ağustos'ta zabıta Ürgüp esnafına birer makbuz uzatarak imzalamalarını istedikler. Üzerlerinde 300.000'den 700.000 liraya kadar değişen rakamlar vardı. Makbuzda başka hiçbir belirtme yoktu. Makbuzun adı: "Katı atık maddeleri toplama ücreti tahakkuk ihbarnamesi"ydi. Ama o da yazılı olarak belirtilmiyordu. Ortada üç-dört

çeşit makbuz vardı. Bazılarının son ödeme tarihleri de değişti. Olayı merak edip biraz araştıran esnaf, bu paraların aylardır maaşları ödenmeyen temizlik işçilerinin paralarını ödemek için toplandığını ortaya çıkardı. Ürgüp'ün ANAP'lı Belediye Başkanı Kürşat Numanoğlu, işçilere kendisinin ödemesi gereken parayı esnafa ödemeye çalışıyordu.

Bu yolsuzluğa sessiz kalmayan ilerci ve demokrat esnafılar, bütün esnaflara bu makbuzların ödenmemesi ve başkan hakkında dava açılması çağrısında bulundular. Çağrıya uyan esnafılar Kayseri Bölge İdare Mahkemesi'ne başvurarak Belediye Başkanı hakkında dava açtılar. Böyle bir tavrı beklemeyen Kürşat Numanoğlu günde iki-üç kere belediye hoparloründen esnafı ve halkı tehdit ediyor. Esnafın bir an önce paralarını ödemesini isteyen Başkan, halka da eğer esnafı desteklerseniz sizden de para toplarım tehdidinde bulunuyor. Ürgüp esnafı parayı ödememekte direniyor ve "Haraç toplamayı meşrulaştırmayacağız." diyor.

Orhangazi'de Başkana "Komisyon", Şoförlere Baskı

Geçtiğimiz hafta bir yolsuzluk daha açığa çıktı. Bursa Orhangazi Belediye Başkanı Erhan Köseoğlu'nun, açtığı ihalede "komisyon" aldığı ve bu paranın bir kısmını da yolsuzlukların ortağı olan DYP'ye aktardığı anlaşıldı.

Yolsuzluğun ortaya çıkması ve halkın gözünde teşhir olması üzerine, Köseoğlu'nu yönetimden uzaklaştırmak için kulisler hızlanırken, Köseoğlu da "iş yapan başkan" havalarında şoförlerle uğraşmaya başladı.

10 Eylül'de şoförlerin her zamanki güzergahı "trafiği aksatıyor" gerekçesiyle halkın ulaşması-

nın zor olduğu yerlerle değiştirildi. Bu güzergah değişikliği şoförler tarafından tepkiyle karşılandı. Aynı gün yaklaşık 400 şoför DYP ilçe Başkanlığı'nın önünde toplanarak "Hattımızı geri istiyoruz" sloganıyla uygulamayı protesto ettiler.

Bu görüşmelerden sonuç almayan şoförler, 5 gün yolcu almayarak boş tur atma, yolları tıkama, klakson çalma biçiminde tepkilerini ortaya koydular. 12 Eylül günü de yaklaşık 50 araçlık bir konvoyla protestolarını sürdüren şoförler, Acemi Emniyet Müdürlüğü'nün önünde durdurularak tehdit edildiler, gözaltına alınmaya çalışıldılar. Polis, şoförleri gözaltına almayınca "trafiği aksattınız" gerekçesiyle ceza keserek şoförleri serbest bırakmak zorunda kaldı. Şoförlerin direnişini engelleyememişlerdi ama hiç değilse haraçlarını almışlardı.

"Samsun spor'a Yardım"

Samsun bugünlerde, cunta günlerini aratma-

Bugün belediyeler denince akla rüşvetten, yolsuzluktan, adam kayırmadan başka bir şey gelmiyor. Belediyelerin halka "hizmet" amacı düzene ve yandaşlarına "hizmet" amacı olmuştur. Halka karşı tavrı alan belediye başkanları koltuklarına fazla güvenmemelidirler. Halkın alın terini sömüren, onlara karşı tavrı almayı görev bilenler, bu suçlarının bir gün hatırlanacağını, unutulmayacağını bilmelidirler.

yacak biçimde, günün her saatinde yollarda yapılan çevirmelere tanık oluyor. Bunların kimisi "malum" amaçlı aramalar. Ama büyük çoğunluğu-ün-özel bir nedeni var.

1 Haziran'da Valilikte, Vali, Garnizon Komutanı, Belediye Başkanı, Otomobilciler ve Şoförler Demeyi Başkan'ının birlikte yaptıkları toplantıda, olmuş hatırlarında çalışan araçlardan ve esnaftan Samsun spor için para toplanması kararlaştırıldı. İş valilik üstlenmiştir. Ciddiyet alınmazsa "önlemler" hazırdır. Nitekim "yardım" paralarının ödenmesi gecikince birtakım yaptırımlar devreye sokulur.

İşte sık sık yapılan çevirmelerin gerçek nedenini bu oluşturuyor. "Yardım" miktarı olarak saptanan 1 milyonu ödemeyen takisler sık sık trafik ekiplerince durdurularak aranıyor, keyfi cezalarla çarpıtılıyor. Hat numarası kapısında yazmıyor gerekçesiyle arabalar bağlanıyor. Örneğin bu gerekçeyle 14 Eylül'de 50 taksi trafikten çekildi.

Kendilerinden zorla alınmaya çalışılan 1 milyonu vermemeğe ısrarlı olan 2. hat dolmuşçularının bağlı oldukları Yardımlaşma ve Dayanışma Demeyi 17 Eylül günü kontak kapatarak haraç dayatmasını protesto ettiler.

Bu gelişmelerden sonra Valilik "yumuşama" göstererek taksi başına istenen 1 milyonun 200 binlik taksitlerle ödenmesini kabul etmiş bulunuyor.

Tüm bu uygulamalar, yöntemler akla Osmanlı paşalarının halktan zorla vergilendirme yoluyla, kırk türlü iş icat ederek para toplama-larını getiriyor. Zaten devlet, Osmanlı'dan kalan aynı ceberrut devlet, kafası da Osmanlı kafası.

"Çay sorunları" Paneli'nin ardından

Çay üreticilerinin de söyleyecek sözü var

19 Eylül'de Rize'de "Çay ve Sorunları" konulu bir panel düzenlendi. Panel'in düzenleyicisi Dünya gazetesi'di. Panel konuşmacı olarak Millî Eğitim Bakanı Koksall Topkan (ne ilgisi var demeyin, çağrılarının bir bildiği olsa gerek), Çay-Kur Genel Müdürü, özel çay işletmelerinin temsilcileri, Rize Ticaret ve Sanayi Odası ve diğer "yetkililer" katıldı. Bir tek çay üreticileri çağırılmamıştı panelde.

Demokrasiden, şeffaflıktan, çok seslilikten habesden panelistler, üreticinin sesini panel dışı bırakmayı amaçlamışlardı. Panelin açık konuşmasını yapan Nezih Demirkent "Demokrasi ve şeffaflık çok seslilikle sağlanır. Çok sesliliği sağladığımızı inanıyoruz." derken tek üzdünlüsünün de Kar-Çay'ın temsilcisinin panele katılmaması olduğunu ekliyordu.

Filili olarak söz hakkını kullanan yaşlı bir üretici "Çok seslilik diyorsunuz. Hep siz konuşuyorsunuz. Sizin anladığınız demokrasi de bu zaten. Üreten bizleriz, kazanan, karnı doyan sizlersiniz. Sindi de karşınıza geçmiş aghyoursunuz. Sizler kan emici yararsalarsınız." diyerek panelin bir üzetini yapmış oldu.

Daha çok özel sektör ile Çay-Kur arasındaki çelişkilerin tartışıldığı panelde, uzlaşmaz (!) çelişkilerine rağmen tüm konuşmacıların üzerinde bir-

leştiği nokta "Özel sektör ile Çay-Kur arasındaki rekabetin Üreticiye yaradığı ve mutlaka bunun önüne geçilmesi gerektiği" oldu.

Çay üreticilerini ilgilene kadar sömürömler hiçbir zaman üreticilere söz hakkı vermediklerdir. Oysa üreticilerin söyleyecek ve söylenmesi gereken sözleri var. Ve bu söz hakkı, alanlardan, caddelerden, örgütlülüğün, mücadeleden geçiyor. İşçiler söylenmesi gerekeni ancak mücadele içinde söyleyebilir ve kendilerini ancak böyle dinletebilirler.

Çay üreticilerinin sorunlarına devletin, patronların sunduğu "çözümler" bellidir. Onların sunduktan çözüm" yabancı sermayedir, üreticinin elini kolunu biraz daha bağlamaktır. Bu yıl çayda, findıkta olduğu gibi peşin (3 aylık vadeli) ödeme yapılması bir aldatmacadan ileri gitmemektedir. Çünkü üreticiye hakkı olan rakamlarla değil "hemen para" aldatmacasıyla gidilmiştir. Sıkıntıda olan üretici de bu aldatmacaya ses çıkarmamıştır. Bu ve benzer aldatmacalar sessizce kabullendikçe sürecektir. Susmanın getireceği başka bir sonuç yoktur. Çözüm susmamaktır. "Çayda sömürüye son" diyebilmektir.

Demiryolu memurları angaryaya zorlanıyor

Adana (Mücadele)- Adana'da Devlet Demiryolları'nda çalışan memurlar üzerindeki baskı ve tehditler sürüyor. Daha önce Adana'dan sürgün edilen demiryolu memurlarına yenileri eklendi. Keyfi mesaiye zorlanan memurlar buna tavrı aldıkları noktada sürgün ve gözaltı ile karşılaştılar.

Tüm Ray-Sen Adana Şubesi'ne üye Mahmut Başel Adana'dan Mersin Taşken'te sürgün edildi.

18 Eylül'de ise Makinist Celal Köken ve Şaban Kılı keyfi fazla mesaiye kalmayı reddederek treni terk edince haklarında suç duyurusunda bulunuldu ve açığa alındılar. Celal Köken ve Şaban Kılı daha sonra 21 Eylül'de Konya Ulukışla'ya sürgün edildiler.

Fevzipaşa'ya posta treni götüren ve fazla mesai yapmayacağını belirten Orhan Öztürk de jandarma tarafından gözaltına alındı.

657 sayılı devlet memurları yasasında bile haftalık çalışma süresi 40 saattir. Oysa demiryolları memurları geceli gündüzlü, hafta sonu ve bayram tatili demeden keyfi olarak çalıştırılıyor, fazla mesaiye zorlanıyorlar.

Tüm Ray-Sen Adana Şubesi yaptığı basın açıklaması ile uygulamalara tepki gösterdi. Açıklamada: "Bizler el emeğimizin, alın terimizin karşılığı olan hakkımızı almak için mücadeleden asla yılmayacağız. Anayasaca kanun hükümünde kabul edilen sözleşmelerden doğan haklarımızı kullanacağız." denilerek, haklarını kullanmak için Avrupa İnsan Hakları Komisyonu ve Adalet Divanı'na başvuracaklarını belirttiler.

"Eğitim Kampı"na yıldırım baskın!..

"Uzun" ve "titiz" bir çalışma sonrasında ortaya bak, çay, sıvı yağ ile birçok çıkartılan "Dev-Sol eylemde kullanılan" anlaşılan Kampı'nda eğitim yapan sigaralar, ayakakbılar, "militanlarla" birlikte çok battaniyeler, permatikler... sayıda "örgütsel Basına tanıtılan örgüt üyeleri doküman" da ele geçirildi. nasıl olduysa hala anlaşlamayan Fotoğrafta Ortaköy Kültür bir nedenle savcılık tarafından Merkezi çalışanları ve "sa- serbest bırakıldılar. Sezgin'e natçıları" olduklarını, soruyoruz: Buyandan Bekaa'daki "tatil" yapmaya kampların kapatılmasını geldiklerini "iddia" eden kendisine dert ederken, militanlarla birlikte Zonguldak'ın Ereğli'sindeki kampa ele geçen kampa ne oldu? Onca dokümanlar görülüyor. makarnaya, konservelere ne Neler yok ki. "Yemek oldu? Yoksa yağmacı talancı yapımında" kullanılan bol "kahramanlarımız" zabıtlara miktarda konserve, geçmeyecek kanıtları midelerine kaynamaya hazır OBA mi gizlediler?

Ellerinde davul avaz avaz bağırarak tellalların yerini alan gazeteler, eskiden olduğu gibi tuğralı bildirilerle değil, TUSİAD, MGK ve IMF raporlarıyla çıtırtkanlık yapıyor. Halkın muhalefeti biraz yükselse hemen "demokrasi tellallığına" başlıyor, bütün sayfa larını provokatif başlıklarla, felaket haberleriyle donatıyorlar. Günlerce "darbe teorileri" üretilip, tartışılıyor. Statükolar sarsıldı, ilk yaygara "en solcu" köşe yazarlarından geliyor. Panik halinde kalemlerine sarılarak "terör edebiyatı" yapıyor, "darbe sinyalleri" veriyorlar. Darbe zamanlarında kalemlerini daha ilk günden generallerin emrine sunanlar, bugün üstüne titredikleri demokrasiye o zaman yapıp kalkıp küfredenler, yükselen devrimci değerler karşısında iktidarı yalnız bırakıyorlar. "Demokrasi şampiyonluğunu" kimseye bırakmıyorlar. Her yanı korku bulutları kaplıyor. Bütün haber ve yazıların odağına halkı "darbe tehditleriyle hizaya getirme" gayretleri oturuyor. Bir anda tüm gazete manşetleri "Dikkat bombal!..", "Bir gemi daha yaktılar." türünden provokatif söylemlerle dolup taşarken, köşe yazarları "darbe olur mu, olmaz mı"yı tartışıyorlar. İktidarın dahi böylesi bir tehdide açtıkça ihtiyaç duymadığı kalde basının uşak ruhlı kalemleri kraldan daha kralcı kesiliyor. Yani artık bu tür tehditler iktidarın yerine iktidarın basındaki sözcüleri üstle-

Cağaloğlu'nda bir garip paket

Saat 21.30 sıraları... Cağaloğlu'nda bir banka şube sinin önünde bir paket öylece durmaktadır. Ta ki, Emi nönü Ekipler Amirliğine bağlı ekipler tarafından fark edilecek.

Sonrası malum. Ekipler Amirliği müdahale eder ve bomba "uzmanı" çağırılır. Tabii nöbetçi müdür Vedat Cem, (Eski siyasi şube müdürlerinden) telsizle araya girer ve uzman çağırılmasının ne kadar "isabetli" bir karar olduğunu belirtir.

Nihayet beklenen uzmanlar gelir ve "şüpheli" paketi incelemeye koyulurlar. Gazeteciler ve vatandaşların meraklı gözlerle izlediği uzmanlar, paketi evirirler çevirirler ama bir türlü işin içinden çıkamazlar. Sonunda uzaktan füyve ile "etkisiz" hale getirilmesine karar verilir.

Büyük bir "dikkatle" füyveyi pakete yerleştiren "uzmanlar", herkesi oradan uzaklaştırdıktan sonra füyveyi ateşlerler. Patlamanın ardından toplanan vatandaşlar ve gazeteciler bir de ne görürler. "Bombarli paketin içinde yüzlerce silgi caddeye saçılmasın mı? Hem de Adel marka pembe kokulu silgiler. Sonrası mı? Caddeye saçılan silgilerin yağmasını önleyecek yerde her zamanki gibi buna polisler de eşlik ederler.

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: "Yolsuzlukların hesabını soracağız. Elimizde' olaylar var. Bu olayların içinde kim çıkıyorsa ona kadar gideceğiz!..") Sadece geçmişte değil, bizim dönemimizde de böyle bir şey olursa, onu da anasından doğduğuna pişman ederiz." (26.10.1991, Tercüman) Demirel: "Cavut Çağlar benim dava arkadaşım. Hakkında bazı ithamlar var diye onu feda etmem...") Çağlar multi trilyoner, devletin niye menfaat sağlasın? Niye istifa etsin? Bakanlar benim sorumluluğunda, Cavut Çağlar değil. Kuyumuzu kazıyorlar ama boşuna". (12.7.1992, Milliyet)

"Adada Son Gece"

Genelkurmay başkanının oğlu yine başrolde. Bu defa, babasının askerlerini toplayıp diskoları basmadı. Herkesi yere yatıp terör estirmede. Serdar artık artist oldu. "Adada Son Gece" filminin başrol oyuncusu. Artık kimseye zarar veremeyecek, savcılar da, devlet büyükleri de zor durumda kalmayacaklar. Çünkü her şey rol icabı.

Yüzsüzlüğün bu kadarı...

"Üstad"lan Demirel gibi yarın seçim otobüsünden yarı beline kadar sarkıp "benim işim, köylüm... memurum..." diye "kükrerlese" de kimse şaşmasın.

Babialı'nın felaket tellalları

niyor. Çünkü bugün Demirel'in "12 Eylül öncesine mi dönme istiyorsunuz." diyecek hali olmadığından (zira kendisi 12 Eylül öncesi dönemin başbakanıdır) imdadına basındaki satılık kalemler yetişiyor. Kontrgerilla tarafından üst üste işlenen alçakça cinayetlere, yargısız infazlara, bakan destekli katliamlara gıkını çıkarmayan iktidarın basındaki sözcüleri, devrimci adaletin eylemlerinden sonra kuyruklarına basılmış gibi feryat ediyor: "Eyyvah! demokrasi elden gidiyor." İşte bir felaket tellalı Nazlı Ilıcak "Felaket tellallığı yapmış olmayalım ama" diye başlıyor. "Yeni bir askeri darbenin Türkiye'nin parçalanmasıyla sona ereceği kesindir." "Herkes darbe konuşuyor.", "Türkiye'de darbe istiyorlar!..", "Acaba darbe olur mu?", "Ayaz darbe heveslileri ni uyardı."

Bütün Korkulan Rahatlarının Kaçması
İlhan Selçuk gibilerinin başını çektiği darbe tellalları vardır ki, bunlar rahatlarının bozulacağı endişesiyle halka ve devrimcilerle karşı "terör edebiyatının ısrarlı savunucusudurlar.

Çünkü halk muhalefettinin yükseldiği zamanlarda ayaklarının altındaki zeminin kaydığını hissetmeleri onları daha da tedirgin etmektedir. Bu tedirginliğin kaynağında darbe olması ve "rejimin" askıya alınması değil, "yeni uz-

laşma çabaları" içinde olmaları gerekeceğinden "bir süreliğine de olsa" rahatlarının kaçacağı endişesi vardır. Bu endişeyi yine en iyi İlhan Selçuk'un kendisi dile getiriyor:

"Belirli bir süreçten geçtikten sonra babaşka insan olmak, hem kolay hem değil...". Gerçekten de zamanla bir başka insan olmak İlhan Selçuk için zor olmuyor.

Ziverbey Köşkü'nde gördüğü işkenceleri unutmaması o kadar kolay oluyor ki, ona bu işkenceleri yapan veya yaptıran generalleri cezalandıran devrimcilerle bugün en çok kendisi küfrediyor.

21 Eylül 1992 tarihli yazısında Selçuk aynen şöyle diyor.

"Ziverbey Köşten çıktktan sonra uzun süre düşüncüm. Bana işkence edenlere bir 'iyilik' yapmak kafamdan geçmedi değil. İntikam duygularını kinle bilemek çok kolay!..

Elinde olanaklar varsa, uygulamaya da koyabilirsiniz. Üstelik senin bir şey yapmana da gerek yok. İş ihale edersin olur biter."

İlhan Selçuk bir konuya açıklık getirmek zorundadır. Kafasından bir "iyilik" yapmak geçtiğinde bu "iş" kime ya da kimlere ihale ediyor? Nasıl ihale ediyor? Neye dayanarak böyle bir iddiada bulunabilmiştir?

Neye dayanarak inançlarını kanlarıyla yüceltenlere böyle bir kara çalmaya cüret etmiştir?

Yaşamı boyunca devrimcilerin taşıdığı onuru bir gün bile taşımayı göze alabilmiş midir Selçuk? Önce kendisine bir "iyilik" yapmalı ve derhal bu sorulara açıklık getirerek tarih önündeki sorumluluğunu yerine getirmelidir.

Darbe tellallığı yaparak "demokrasiçilik" oynayanlar, ne kadar "demokrat" olduklarını göstermek istiyorlarsa felaket haberleriyle halka korku ve gözdağı ile uzlaşmayı dayatacaklarına, demokratik mücadeleye nasıl sahip çıkılacağını ortaya koysunlar.

Demokrasi için "yapabileceklerini" sergilesinler. Felaket tellallığı dışında bir "meziyetleri" varsa onları ortaya koysunlar; ama korkaklıklarını, teslimiyetçiliklerini değil.

yorum... yorum... yorum... yorum...

Emperyalizme karşı savaşlar enternasyonalisttir

ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Nilüfer Alcan'ın Almanya'nın Küba büyükelçiliğiyle yaptığı görüşmeler enternasyonalizmin ne olması gerektiği konusunda somut ve açık bir bakış açısı sunuyor.

Büyükelçi'nin "Devrimci Sol'un yaptığı eylemler bizim için önemli.", "Biz dostlarımızı asla unutmuyoruz.", "Bizim için enternasyonalizm her şeyden önce emperyalizme karşı verilen mücadeledir.", "deyişlerinde çok uzun boylu derin tahlillere girmeden, enternasyonalizm üzerine hakam kesmeden çok basit ama yalın bir gerçeklik vardır.

Bu aynı zamanda, Devrimci Sol'un emperyalizme karşı Körfez savaşı sürecinde gerçekleştirdiği eylemlerin Kübahlılarda yarattığı heyecan ve moralin ifadesidir. Emperyalizme karşı savaşın aynı duygu ve düşünceleri paylaşarak birbirlerinin yaptığı eylemlerden, aldığı tavırlardan moral ve coşku alıyorlar. Filipinler'de savaşan NDF (Ulusal Demokratik Cephe) Yurt dışı Sorumlusu Luis Jalandoli'nin coşkusunu "Ülkemizde Devrimci Sol hareketi önderliğinde verilen anti-emperyalist mücadeleyi duyuyor ve yürekten alkışlıyoruz. Bu bize de umut veriyor..." sözlerinde ifadesini bulmuştur.

Enternasyonalist ruh ve bilinç aynı duygu ve düşüncelerde ve pratikte çakışıyor. Gine Devrimi'nin önderi Amilcar Cabral da enternasyonalizmden aynı sonuçları çıkarıyor. "Dayanışmanın temeli son derece basittir: Savaşmak." Enternasyonalizmin sembolü Che Guevara "Gerçek bir enternasyonalist dünyanın herhangi bir köşesinde bir insan katledildiği zaman acı, bir özgürlük bayrağı yükseldiği zaman kıvanç duyan kimsedir; insanın yüceltiğine ve mutluluğuna karşı yapılan her hareketi, her eylemi, kendine yapılan herhangi bir saldırı gibi hissedene kimsedir." derken aynı duyulan taşıyor.

Devrimci Sol'un Körfez savaşı süresince gerçekleştirdiği anti-emperyalist eylemlerle dünya ölçeğinde örnek bir tutum sergilemesini sağlayan, enternasyonalizmi geçmişten bugüne devrimci bir gelenek haline getirmesinden, Che'nin ruh halini ve düşüncelerini sindirmesinden başka bir şey değildir. Devrimci Sol her zaman dünyanın hangi köşesinde, halklara karşı emperyalist bir saldırı varsa ona karşı tereddütsüz tavır aldı ve dayanışma bayrağını yükselte kaldırmayı vazgeçilmez bir görev olarak kabul etti. Bu tavrıyla THKP'den aldığı mirası daha zenginleştirerek, bugünlere taşıdı. 1977 yılından bu yana bu anlayış kesintisiz sürüyor.

1977 Nisan'ında Pinochet faşizminin işkence yuvası "Esmeralda" isimli geminin İstanbul'a gelişinin protesto edilmiş ve Şili Konsolosluğu'nun tahrip edilmesinde bu anlayış vardı.

1977 Haziran'ında Molukah gerillaları katleden Hollanda'yı protesto amacıyla İstanbul'daki konsolosluk önünde bir gösteri ile birlikte konsoloslukun tahrip edilmesi; 1977 Haziran'ında Polisario gerillalarına bomba yığdıran Fransız emperyalistlerini protesto etmek için İstanbul Konsolosluk önünde düzenlenen gösteri ve konsoloslukun tahrip edilmesi de aynı amaçları taşıyordu.

1978 Ağustos'unda Şah rejimini protesto etmek için İran Konsolosluğu önünde yapılan bir gösteri ile birlikte Harbiye'deki havayolları bürosunun tahrip edilmesi; 1978 Kasım'ında Mogadişu Havaalanı'na baskın yaparken iki Filistinliyi katleden Alman emperyalizmini protesto etmek için Alman Kültür Merkezi'nin tahrip edilmesi de dayanışma gösterileriydi. 1978 Kasım'ında Katan gah gerillalara saldıran Belçika'yı protesto etmek için İstanbul Konsolosluk önünde gösteri düzenlendi ve konsolosluk tahrip edildi.

1978 Kasım'ında Filistin halkının kurtuluş mücadelesini boğmayı hedefleyen Camp David anlaşmasını protesto etmek için aynı gün ABD, İsrail ve Mısır konsoloslukları önünde protesto gösterileri yapıldı ve konsolosluklar tahrip edildi. 1978 Aralık'ında Amerikan Hava Yolları'nın Harbiye'deki bürosu önünde gösteri yapıldı ve büro tahrip edildi. Yine ABD Kültür Ataşesi' ne ait araba kurşunlandı ve tahrip edildi. 1986'da ABD'nin Libya'yı bombalamasını protesto etmek için Libya halkıyla dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. İltifada'yı desteklemek için çeşitli gösteriler ve eylemler yapıldı. İşte bütün bunlar Körfez savaşındaki enternasyonal tavra kaynaklıydı. Dünyada enternasyonalist ruh ve bilinçte ciddi tahribatların olduğu bir dönemde Devrimci Sol'un anti-emperyalist ve enternasyonalist eylemleri önemli bir tarihsel misyonu yerine getirmişti.

Bugün o süreçteki enternasyonalist dayanışmanın öneminin enternasyonalizmle, Che geleneğiyle doğrultusunda Küba'nın ağzından ifade edilmesi, ülkemiz devrimcileri için bir onur kaynağıdır. Devrimciler enternasyonalist geleneklerini daha da zenginleştirerek sürdürdükleri ölçüde, dünya halklarının sempati, destek ve övgüsünü kazanmayı daha fazla hak edecekler, enternasyonalist dayanışmanın emperyalizmin sosyalize ve halklara karşı yeni dünya düzenine karşı set oluşturacak şekilde küçleştirilmesine önemli katkılarda bulunacaklardır.

Silahların emperyalizme çevirmeyen ve emperyalizme karşı savaşmayan enternasyonalist olmaz. Bugün enternasyonalizm her dönemdekinden daha fazla emperyalizme karşı savaşta kendisini gösteriyor.

"Bizim için enternasyonalizm her şeyden önce emperyalizme karşı verilen mücadeledir"

Dünyanın 7 büyük emperyalist, ülkesinin "Dünya İktisat Doruğu" adı verilen toplantısına alternatif olarak düzenlenen "Karşı Zirve"ye katılan ve üç ay boyunca Avrupa'nın birçok ülkesinde gerçekleştirilen toplantı ve toplantılara katılan ÖZGÜR-DER Genel Sekreteri Nilüfer Alcan ile yaptığımız görüşmeyi aktarmaya devam ediyoruz. Halklar arası enternasyonalist dayanışmayı güçlendirmek ve halk kurtuluş güçleri arasındaki düşünce alışverişini sağlamak yönünden önem taşıyan bu zirve ve devamı niteliğindeki etkinlikler boyunca gözlemediklerini anlatan N.Alcan'a enternasyonalizmin nasıl algılandığını, dayanışmadan ne anlaşıldığını soruyoruz.

N.Alcan: Bugün "Yeni Dünya Düşüncesi"yle, özellikle de sosyalist ülkelerin dağılmasıyla birlikte bizlere düşen görev, sosyalizmi ve sosyalist değerleri daha fazla sahiplenmektir. Bu zirve toplantısını bir adım olarak gördük. Birbirimizi tanıtmamız, dayanışmayı ve enternasyonalizmi yükseltmemiz için çok önemlidir. Sadece Karşı Kongre'deki tartışmalarla kalmıyor, yolda, yürüyüşte, otelde, hemen her yerde özel sohbetler gerçekleştiriyorduk.

El Salvador'dan FMLN, Uruguay'dan Tupamaros, Filipinler'den Ulusal Demokratik Cephe, Almanya'dan radikal sol gruplar, Peru'dan tarım sendikalarından bir yetkili, Fas'tan Polisario, FKÖ, Porto Riko'dan, Brezilya'dan, Küba'dan ve birçok ülkeden katılanlar oldu. Zirve üç gün sürdü, ilk gün açılış yapıldı, ikinci gün tartışmalar düzenlendi ve 25 bin kişinin katıldığı yürüyüş oldu. Yürüyüş boyunca Almanca "Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma", ispanyolca "Halkla Bütünleşmiş Devrimci Mücadele Yenilmez" ve Türkçe "Halkımız Kazanacaktır" sloganlarının hep birlikte atılması enternasyonalizm açısından anlamlıydı. Zirvenin son gününde ortak bir deklarasyon hazırlandı. Deklarasyonda "Her ülkenin kendi içerisinde verdiği mücadele ülke koşullarına göre belirlenecektir. Ancak biz ayrı ayrı ülkelerde kendi koşullarımıza göre verdiğimiz mücadelede yalnız olmadığımızı görüyoruz." denildi.

Almanya'da artık şu düşünce daha fazla güçleniyor: Sadece ezilen halklar ve halk kurtuluş güçleriyle dayanışmanın, destek vermenin yemediği. Bununla birlikte kendi ülkelerinde de mücadeleyi geliştirme gerekliliği, ulusal kurtuluş savaşlarının geliştiği ülkelerde görülen dayanışmanın canlılığını kendi ülkelerine taşımak gerektiği. Özellikle ülkemizdeki sosyalizm mücadelesine ve sosyalizmi savunana, bizlere ilgi duyuyorlar.

Konuştüğümüz sosyalist güçler-

de kendilerini anlatma isteği kadar, bizi tanıma ve neler yaptığımızı daha ayrıntılı öğrenme isteği vardı. Özellikle NDF'nin temsilcilerinin, "Sizinle ayrıca görüşelim. Bize ülkedeki mücadeleyi anlatın, sizi tanıyoruz ama mücadeleleri daha yakından öğrenmek istiyoruz." önerileriyle karşılaştık. Ve bizim eylemlerimizin, faaliyetlerimizin karşılaştığımız sosyalist güçler için ne kadar önemli olduğunu görünce gerçekten çok şaşırdık. Enternasyonalizm emperyalizme karşı mücadelede somutlanıyordu.

Tupamaros'ların on yıl hiç kağıt, kalem, kitap olmadıkları tecrit koşullarında tutsaklık yaşayan önderlerinden Graciela Jorge ayrılrken Nazim'in "Mapusta Yatacak Olan Öğütler" adlı şiirinden dizele söyleyerek bunun o dönemde kendilerine güç kattığını anlatı.

"BİZ DOSTLARIMIZI ASLA UNUTMAYIZ"

Nilüfer Alcan'a Küba Büyükelçiliği ile yaptığı görüşmeleri soruyoruz:

Küba'nın Almanya Büyükelçiliği ile bir kez görüştük. 26 Temmuz'da verilen resepsiyona davetli olarak katıldık. İlk gittiğimizde önce kendimizi tanıttık, sohbetimizde Mücadele gazetemizden de söz ettik. "Biliyoruz, sizi tanıyoruz." diyerek söze başladı. 'Belki olanaklarımız kısıtlı ama çok ihtiyacımız olduğu bir dönemde bize kağıt göndermişsiniz. (Burada bahsedilen olay, Ankara büromuzun Küba büyükelçiliğinden Granma'nın faks çekilmesi ricasına karşılık, büyükelçilik tarafından 'Zor günler yaşıyoruz, ülkemize uygulanan ambargodan dolayı tasarruf uygulamak zorundayız. Bu nedenle faks kağıdımızın olmadığını üzülerek belirtmek isteriz.' denmişti. Bunun üzerine Ankara büromuz aracılığıyla sembolik anlamda faks kağıdı ve çeşitli kağıtlar büyükelçiliğe verildi.) Küçük bir yardım deniz de bizim için bunlar çok önemli, manevi değeri büyük. Ambargo altında çok zor günler yaşıyoruz. Ancak biz dostlarımızı asla unutmuyoruz. Dostlarımızın yardımı bizim için önemlidir. Çünkü yalnız dostlar birbirini anlar. Ama sizleri, bizim için çok daha önemli olan eklemelerinizden tanıyoruz.

Savaş döneminde emperyalizme karşı Devrimci Sol'un Türkiye'de verdiği mücadeleyi dikkatle izledik. Emperyalizme karşı yapılan eylemler böyle olmalı." dedi. Biz oradayken, ABD Büyükelçiliği'ne karşı yapılan roketli eylemi de ondan öğrendik. 'Devrimci Sol'un yaptığı eylemler bizim için önemli ve bizim için enternasyonalizm her şeyden önce emperyalizme karşı verilen mücadeledir, sosyalizmin sahiplenilmesi dedi."

Ortaköy Kültür Merkezinde bir film Mücadele Taş Yıllar" değildir

Yunan iç savaşı insanlığa büyük dersler bırakmıştır. Kurtuluş mücadelesine katılan her insan bu örnekten olumlu ve olumsuz çok dersler çıkarttı. İç savaşın her aşaması insanlığa büyük coşku ve moral verirken, yapılan hatalar, politikasızlıklar, iktidarın eşliğinden başkalarından bir şeyler beklemek tavır karşısında kahrolmuşuzdur. Kapeteanos Arıs'nı kişiliğinde Yunan partizanlarının uzun soluklu mücadelesi bizleri hep heyecanlandırmış ve sempati uyandırmıştır. İktidarın yanlış politikalar sonucu kaybedilmesine üzülmüşüzdür. Ancak ne olursa olsun Yunan halkının önce İtalyan, sonra Alman ve nihayet Yunan faşistlerine karşı verdiği mücadelenin büyüklüğü ve kahramanlığı insanlık tarihinde silinemeyecek önemli bir iz olarak kalmıştır. "Buyruk" romanında Beloyanis'in karanfil gülüşü, Haydari Kampı'nın direnişçilerini, idama güle oynaya onurla giderlerini, Firtına Çocukları'nı unutmak mümkün değildir.

İç savaş koşullarında devrimcilerin ve Yunan halkının bu özverili mücadelesi her zaman yazarların, edibi-yatçıların, ozanların, sinemacıların ilgisini çekmiş, iç savaşı her yönüyle inceleyen, değerlendiren romanlar, filmler yapılmıştır. Yönetmen Pantelis Voulgavis'in yönettiği "Taş Yıllar" filmi de bu gerçeğin bir kesitini anlatıyor. On planda Eleni ve Babis'in aşkı vardır. Arka planda ise devrimci mücadele ve onun sürdürülüşü. Film iç savaş sonrası "komünist avı"yla başlar. Babis ve Eleni de birer savaşçı olarak mücadele içinde tanışmış ve birbirlerini sevmişlerdir. Bu av sırasında Babis bir muhbirin ihbarıyla yakalanır ve cezaevine konur. Babis'in yakalanmasından tutun da sorgulanışına kadar bizlere yabancı görüntülerle karşılaşmayız. Dünyanın her yerinde iç-

kence aletleri değişik ama işkenceci-ler papazlarıyla, cellatlarıyla aynıdır. "Babis'in yakalanışı, Eleni'nin onu uzun süre görememesi anlamına da gelmektedir. Eleni sevdiğinden uzak ama, ona mücadelesiyle bir o kadar yakındır. Mücadele, birbirlerinden uzak olsalar da onlara aynı havayı solutur. Ama kafasında sürekli Babis'i görme düşüncesi taşıması ister iste-

▲ Devrimci yaşam sevinçtir, sevgidir ve coşkudur. Onu yaşamak gerek.

mez Eleni'yi illegal yaşamın gerekli olan kural ve ilkelerinden, "bir kereden bir şey olmaz" mantığıyla taviz vermeye ve tavizle birlikte hata yapmaya götürür. Kendisine verilen bir notu tek olduğu bir zamanda acı okumak zorundadır; ama Eleni böyle yapmaz, sinema çıkışında notu okur. Film bu anlamıyla da öğretici, eğitici özellikler taşıyor. Hataların evrensellliğini, nereden nasıl başladığını ve örgüte zarar verdiğini gösteriyor. Çünkü devrimci yaşam, hele ki illegal bir konumda sürdürülüyorsa hata affetmiyor. Kuralı ve ilkei bir yaşam, büyük bir titizlik, büyük bir inanca ve sabır gerektiriyor. Sevgi, duygusal bağ kural ve ilkeleri bozmamalı, mücadeleye, insanlara ve örgüte hiçbir

şekilde zarar vermemelidir. Kuralları ve ilkeleri çiğnemen bir "sevgi" sonuçta insanın kendisine de zarar verir.

Eleni'nin mücadeleye büyük bir özveriyle kendisini veremediği zamanlarda "Bıktım artık, yaşıyorum, yıllar geçiyor." deyişini duyuyoruz. İç hesaplaşması filme yansıyor ve iç hesaplaşmanın sürekliliğini ortaya koyuyor. Mücadele sürekildir ve mücade-

leye her dönem iç hesaplaşmayı sürekli kılp ayak uydurabilmek önemlidir. Mücadelenin yaşı, yaşlısı, genci yoktur. Yaş değil mücadele ruhu önemlidir. Hele ki, en zor koşullarda sürdürülen mücadele bir devrimci için her zaman kendini yenilemek, büyü-mek anlamına gelir. Bunun olmadığı durumlarda devrimci için için kendini yer ve mücadeleden kopuş, inançsızlık başlar. En ufak bir olay dahi onu koparıp almaya yeter. Mücadelenin motive etmediği bir insanı düzenin özelemleri motive edecektir. Bunun ortası yoktur.

Eleni bire bir böyle bir kişiliğe denk düşmüyor. Ancak Babis'e olan özlemi yer yer öne çıkarması ve kendisini, hareketlerini belirli hale gelmesi zaaf oluşturuyor. Bu durum ister istemez Eleni'yi daha fazla hatalar yapmaya sürükler, ki hatası sonucu da yakalanıyor. Cezaevinde Babis'e, arada parmaklıklar olsa da, "kavuş-muştun". Burada evlenirler. Filmin bu bölümü cezaevi yaşamından çeşitli kesitlerle sürüyor. Aynı şekilde ceza-evi müdürleri, gardiyanlar ülkemiz cezaevlerindeki tipleri andırırlar.

Eleni cezaevi sonrası daha da değişmiştir. Bakışları, hareketleri dur-gun ve düşüncelidir. Devrimci yaşamının sonuna gelmiştir.

Kimi zaman yüzeysel ve basit alıntılarla karşılaşıp da, kimi zaman aşk ögesi aşırı biçimde öne çıkartılsa da filmin genelinde olumlu öğelerle karşılaşıyoruz.

Dünyanın her yerinde devrimciler açısından bu sorunlar ve güzellikler yan yana, iç içe yaşıyor. Aşk ve kavga devrimcilerin ellerinde en üst sınırla biçimlenebileceği gibi, yine onların ellerinde hata, eksik ve inanç yitiminden dolayı bir anda yitip gidiyor. Aşk ve kavga inanç ister, her gün, her saat kendini yenilemek ister.

Bu nedenle güzel olanı, iyi olanı bir kez daha görmek için bu filmi seyretmek bir kazanım olacaktır.

GÜN İZİ

Yaşar Holding Patronu Selçuk Yaşar: Hem suçlu, hem güçlü!

Kapitalizm toplumsal sistemlerin en bireysel ve bencil olamıdır. Ama insan kapitalizmde de tek başına bir şey ifade etmez. İnsan toplumla birlikte insanlaşmış, toplumla birlikte büyümüştür, kısacası toplumsal varlıktır. Birey olarak hiçbir. Yalnız insan, sadece filmlerin, romanların ütopyasıdır. İşte kapitalizmin çözümsüzlüğü ve tükenişi burada başlar. Kapitalizm toplumsallığın, dostluğun, insanlığın çürümesinin en ileri noktasıdır!

Bizim gibi ülkelerde yabancılaştırma ve bireyciliğin etkisi daha şiddetli ve genişir. Yozlaşma ve çürüme, çıkar için her şeyi alıp satma daha hızlı ilerler. Burada insan, insani değerlerini bile kaybederek çıkarım için diğerlerine nasıl zarar verebilirim diye düşünmeye başlar. Yakın çevremizde bile, yeteri kadar örnek karşılırsınız. Kapitalizmin çapkılığı ve bencilliği insanlığı öyle bir hale getirmiştir ki, bunun karşısında toplumsal gelişimin olumlu denebilecek bütün özellikleri hızla yok olmaktadır.

Bütün gerçekleri niye tekrarlıyoruz? Çünkü "İşadamı Selçuk Yaşar", "Mesaî" adlı kitabında bu gerçekleri ifade ederek ülkenin "güdsatından" memnuniyetsizliğini anlatıyor. Kimdir Selçuk Yaşar? "Bugün Türkiye'nin 5 büyük tekelinden biri olan Yaşar Holdingin yönetim kurulu başkanıdır. Emrinde 45 şirket vardır ve on binden fazla işçi çalışır. Holdingin 1991 yılı cirosu 6.3 milyar liradır. Ve aynı yıl 4 şirketin Selçuk Yaşar' a kazandırdığı para ise 3.7 milyar Uradır. Bu kişi, bugün neredeyse Ege bölgesindeki sanayi ve ticaretin sahibidir, patronudur. Ve bu kişi, ülkemizdeki gelişmelerden, insanların durumundan memnun olmadığını söylüyor. "Beş parasız yardıma muhtaç bazı insanları köseyi dönmek için her yolu deniyor. Düğününü yaşamak, düğün olmak, faydalı işler peşinde koşmak da neymiş. Ne yolla Olursa olsun gücüne güç katacakmış felsefeden şikayet ediyor. Ya kendisinin kim olduğunu bir an için unuttuyor ya da emekçi halkla alay ediyor.

Selçuk Yaşar memnun olmadığı, şikayete bulunduğu insanları bu hale getiren düzenin patronlarındandır. Köseyi dönmek, sermayesine sermaye katmak için bütün namussuzlukları, ahlaksızlıkları, "ne olursa olsun gücüne güç katacakmış" felsefesiyle tek geçerli ahlak sayan her şeyden önce kapitalizmdir. Selçuk Yaşar da her türlü zararlı işin peşinden koşmayı ödüllendiren kapitalizmin zengin ettiği bir adamdır. Kendisi o kadar parayı alın teri dökerek, emek sarfederek mi kazandı?

Sömürmeden, ezmeden, işçileri sökağa atmadan, memuru boğaz tokluğuna çalıştırmadan bu kadar para kazanılmaz. Hangi patron işçilerinin sırtına basmadan yükselmiştir? Bunlar Selçuk Yaşar'ın zenginleşirken peşinde koştuğu zararlı işlerden sayılmıyor! Yozlaşmanın suç emekçilerin değildir. Bu suç, Selçuk Yaşar ve onun gibi burjuvaların yarattığı bu toplumsal sistem, Selçuk Yaşar ve onun gibileri köşeyi dönsün diye yaratıyor. Şimdi kimi kime şikayet ediyor, kim suçlu kim güçlü?

Bu düzende parayı veren düdüğü çalar. Tek kural "para, para, para"dır. Altın kalının canı çıksın anlayışını besleyip büyüten Selçuk Yaşar ve onun gibileri, yarattıklarından şikayetçi olacakları yerde övünmeleri gerekir. Zaten terslik de burada ya. Bu yaptıklarını savunacak ve başarıldıkları toplumsal çürüme de olsa övünecekler, ya da böyle istemiyorsa, her şeyi emekçilerin yönetimine teslim edecekler. Bunun için çürüme ve yozlaşmadan şikayete hakkı olmayan kendileridir.

Onlar Mücadeleleri, Türküleri ve Halaylarıyla Şenlikteydiler

Fransa (Mücadele)-Fransız Komünist Partisi'nin her yıl Paris'te düzenlediği ve 8 gün süren şenliğine Devrimci Sol Güçler ilk kez bu yıl standlarıyla katıldılar. "Fetede L'Humanite" her yıl yaklaşık 1 milyon insan tarafından ziyaret ediliyor. Ve dünyanın hemen hemen tüm ülkelerinden demokrat-ilerici-devrimci-yurtseverler bu şenliğe katılıyor. Batı Avrupa ülkelerinin komünist partileri dünya-da esen karşı-devrim rüzgarlarıyla giderek gerilere savrılırken, Fransız Komünist Partisi de bundan en çok etkilenenlerden biri. Genelde silahlı mücadele veren örgütleri, "maceracı" olarak değerlendirilmeleri nedeniyle devrimciler stand vermek bir yana, başvurularına dahi yanıt vermediler. Ancak devrimciler olanakları değerlendirerek her şeye rağmen, bu yıl şenlikte stand açmayı başardılar.

Stand "Halkıyız Kazanacağız", "Yaşasın Uluslararası Dayanışma",

"Yaşasın Hakların Kardeşliği" sloganlarının Fransızca, Türkçe yazıldığı pankartlar ve bayraklar asıldı. Almanca, Fransızca, İngilizce, Yunanca, Kürtçe ve Türkçe yayınlar sergilendi.

Devrimcilerin Fransa'da tutuklu bulunan Devrimci Sol Güçler taraftarlarıyla dayanışma kampanyalarıyla ilgili binlerce bildiri dağıtıldı, binlerce imza toplandı. Kitelerin geniş ilgisini toplayan standın önünde çekilen halay, biriken kalabalığın daha da artmasına, alkışlarla eşlik etmesine vardı. Sürekli çalışan Grup Yorum'un kasetleri ise büyük ilgi topladı.

Stand ilk olmasından kaynaklanan deneyimsizlikleri içinde barındırsa da, coşuklu ve kararlı bir şekilde bu kadar yoğun yabancı kitleye hitap etmek, onlarla iletişim kurabilmek anlamında olumluydur. Gelecek yıllara aktarılacak deneyimler açısından bu stand iyi bir örnek teşkil ediyor.

"Eşim Şırnak'ta asker, devlet evimi yıkıyor"

- 21 Eylül'de Eskişehir'de kondusu yıkılan Şefika Yıldırım, "Kocam kimi korumak için Şırnak'ta?" diye haykırıyor. Sesi "Fakirin yaşam hakkı yok mu?" diye bağırın konduluların sesine karışıyor.
- Şefika Yıldırım, dozerleri kullananlara "Yükmayın!" diye bağırırken, eşi Şırnak'ta belki de bir tankı kullanıyor. Şırnak'ta eşine Kürt halkının evlerini yakıp yıktıran devlet, Eskişehir'de bu kez onun evini yıktırıyor. Düzen böyle ayakta duruyor. Kürt-Türk tüm milliyetlerden emekçi halkların ortak düşmanı oligarşidir. İşte bu yüzden vurulup alaşağı edilmesi gereken asıl hedef budur.

Dayanışmanın eli K.Armutlu'da kenetlendi

- Küçükarmutlu, gecekondularını savunma mücadelesini yaşıyor. Dayanışmayı, birlikte direnmeyi soluyor. Küçükarmutlulular 17 Eylül'de İstanbul'un diğer gecekondu semtlerinin emekçileri ile Büyükşehir Belediyesi önünde bir araya gelirken, 19 Eylül'de de yeni bir Alman dayanışma heyetini konuk ettiler. Polis o gün gecekonduları sardı, konuk heyeti gözaltına aldı.
- Baskılar ve yıkım tehditleri Küçükarmutlu halkıyla dayanışmayı engelleyemiyor. Emekçi halkların dostluk ve dayanışma eli K.Armutlu halkına uzanıyor. Direniş daha da güçleniyor. Daha çok dostluk eli, daha çok dayanışma direnişi güçlendirecektir.

Yazısı sayfa 17'de

Saflar büyüyor

Gerilla yüksek bir fedakarlıktır. Duvarlara kanla yazılan inançtır, erdemdir. Savaşma gücüdür, düşmana üstünlüktür. Zafere duyulan sarsılmaz bir inançtır. Bütün bir halkı savaştıracak örgütlülüğe doğru koşmaktır. Halka savaş açan faşizme, bu savaşı her yerde birden tattırmaktır. Kırlarda, şehirlerde yeşeren alın teridir. Halkın adaleti, namusu, onuru ve öfkesidir. Kavganın odağında çelikleşen irade, ateş hattında şekillenen yeni insandır. O bir kültürdür.

Gerilla seferberliktir. GERİLLA BİR ÇAĞRIDIR.

Yazısı sayfa 8'de

Rektörler işkencecilerle toplantı yaptı

Polis üniversiteye yerleşiyor

- Ortaöğrenimde haraçlar, çartsız kurul karmaşası sürerken, üniversiteler yeni gerginliklerle açılıyor. Açılış hazırlıklarını eğitimciler değil, polis yapıyor.
- Kozakçıoğlu, Menzir ve üniversite rektörleri İstanbul Valiliği'nde toplandılar. Üniversitelerde özel güvenlik birimleri kurulacağını bildirdiler. Üniversite rektörleri, polis şeflerinin karargahlarında toplanmayı işlerine sindirdiler.

- Rektörler, eğitim görevlileri!... Sizin polisle bir alışverişiniz olamaz. Sizin göreviniz öğrencilerinize ülke gerçeklerini öğretmektir. Bunu da, polisle işbirliği yaparak sağlayamazsınız. Çünkü onlar sadece öğrencilere değil, kendilerine ters düşüğünüzde size de düşmandır.
- Seher Şahin'i okuduğu okulun penceresinden aşağı atan, Birtan Altınbaş'ı işkencede katleden, Murtaza Kaya'yı sokak ortasında kurşunlayan, geçtiğimiz öğretim döneminde yüzlerce öğrenciyi cophayan, gözaltında işkencelerden geçirerek tutuklayan polisin yanında değil, karşısında olmalısınız.
- Devletin zorbalığına destek olmakla, bunun sorumluluğuna da ortak olacaksınız. Dövülen, işkence gören hatta öldürülen her öğrencide sizin de payınız olacak. Bunun hesabını ne bilime, ne öğrencilerinize ne halka veremeyeceksiniz!